CAROLINE COTTRELL

Atingere de mătase

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Vreau o cușetă, se adresă Faith funcționarului aflat de partea cealaltă a ghișeului casei de bilete. Până unde îmi vor ajunge acești bani, continuă ea, punând pe tejghea un teanc de bancnote.

Închise apoi ochii, gândindu-se cu insistență la ceva…

– Dus… întors, adăugă ea, deschizând ochii.

Își dădu seama imediat cât de ridicol sunaseră cele spuse mai devreme și se gândi, brusc, la ceea ce-i spusese, odată, Paul, fratele ei, care lucra la o casă de bilete din gara orășelului pe care ea îl părăsise la începutul acestui an pentru a se duce la Școala de asistente medicale din Sydney… Toți vânzătorii de bilete erau îngroziți de cele ce se puteau întâmpla în momentul în care cineva le cerea un bilet.

Acest funcționar, își spuse Faith, într-adevăr, arăta îngrozit.

– Atunci vreți un bilet la clasa turist…

– Da, turist…

– Păi puteți lua un bilet până în Noua Zeelandă, sau unul în

Insulele de Nord ori de Sud.

– Mi-e indiferent. Am spus că vreau doar să merg cât de departe pot cu banii pe care vi i-am dat.

– Vreți, deci, dus-întors?

Faith ezită. Dacă vroia să plece cât mai departe de-aici, atunci de ce vroia un bilet de întoarcere?

Deschise gura să-i spună asta, dar se opri.

– Ia să vedem, adăugă funcționarul, numărând încă o dată banii… Cu patru sute de dolari, puteți cumpăra un bilet pentru Hong Kong. Aceasta este destinația cea mai îndepărtată.

– Bine, atunci, vreau un bilet pentru Hong Kong.

– Aveți însă nevoie de o fișă cu vaccinurile specifice pentru această zonă.

– Nicio problemă, răspunse Faith, sunt soră medicală, specializată în boli tropicale.

– Dacă vă întoarceți la ora patru voi fi în măsură să vă dau un loc la cușetă.

– Bine, mă voi întoarce, răspunse Faith, hotărâtă.

– La ce oră pleacă vaporul?

– ,,Cathay Queen" va pleca mâine, la miezul nopții. La Hong Kong, adăugă el, nevenindu-i parcă să creadă că tânăra se hotărâse să plece într-acolo.

Craig o aștepta, ca de obicei, lângă Hyde Park Memorial Fountain.

Când o văzu traversând peluza spre el, bărbatul se ridică, deja, în picioare.

Fata fusese încă o dată la casa de bilete a portului și acum avea

toate cele necesare pentru călătorie, în poșetă.

– Ai întârziat, Faith, spuse el, zâmbind cu tristețe, făcând-o să i se strângă inima. Știa însă, ca și el, că asta fusese singura cale.

– Să ne plimbăm puțin, replică Faith și tânărul își puse un deget pe sprânceana ei, așa cum obișnuia de fiecare dată când vroia s-o întrebe ceva foarte important.

– Deci te-ai hotărât, Faith? întrebă el, pășind în același pas cu ea.

– Da.

Un timp, merseră, astfel, în tăcere. Apoi, Craig fu cel care vorbi primul:

– Nu se putea altfel, nu?

– Nu, răspunse scurt, Faith.

– Cu toate că ți-am spus de atâtea ori că deși eu și cu Beth suntem logodiți, nu înseamnă că mă voi căsători cu ea?

– Nu mai vreau să ne întâlnim în secret. E mai bine să plec.

– Dar ce faci cu contractul pe care-l ai cu spitalul?

– Contractul acesta se va sfârși peste două luni.

– Aș putea pleca și eu… Am putea…

Faith își puse degetele pe buzele lui:

– N-am putea nimic, răspunse ea, foarte ferm. Tu te vei căsători cu Beth, iar eu voi pleca la Hong Kong.

– Hong Kong? întrebă el uimit.

– Da. Hong Kong. Din păcate nu mi-au ajuns banii să plec și mai departe de-aici.

– Dar te vei întoarce, replică tânărul.

– Doar pentru a-mi lua certificatul de absolvire. Doar pentru

asta, ai înțeles, Craig?

Acum tăcerea dură și mai mult, devenind și mai apăsătoare.

Între timp, peste Hyde Park se așternu întunericul, iar copacii din jurul lor deveniră doar un joc de umbre stranii.

– N-a mers niciodată relația noastră, Craig, spuse Faith, într-un târziu. Poate dacă ar fi fost oricine altcineva, în locul lui Beth, ar fi putut ieși ceva, dar pe ea o iubim amândoi. Da, Craig, o iubim…

– Dacă m-ar fi iubit, într-adevăr, s-ar fi mutat la Sydney, când i-am cerut-o, dar n-a făcut asta.

– Craig, Beth are un serviciu foarte bun la Tallamundi, iar tu, aici…

– Da, dar când am implorat-o…

– Dar a refuzat, în primul rând, pentru binele tău, replică Faith.

– Da, acum înțeleg asta, dar atunci m-a durut foarte mult și tu…

– Eu am fost aici…

Amândoi erau extrem de singuri când s-au întâlnit, se gândi Faith.

După un timp începuseră să realizeze faptul că iubeau aceleași lucruri, că doreau aceleași lucruri. Erau foarte asemănători. Dar însemnase asta … că se iubeau?

Faith nu-și putuse răspunde la această întrebare și știa că nici Craig n-ar putea.

Tot ce știa era că le făcea plăcere să se întâlnească și că niciunul dintre ei nu lipsise, niciodată, la niciuna din întâlnirile lor.

Totuși, dintre ea și Beth, Craig o preferase pe Beth. Ori de câte ori Faith îi amintea asta, Craig îi răspundea încurcat:

– Da, așa s-a întâmplat, atunci, e adevărat, dar acum nu mai știu dacă am făcut bine…

Nici ea nu știa… Era sigură însă că atunci când iubești nu poți sta departe de ființa iubită.

– Nu știu cum să-ți spun Craig, dar m-am simțit tot timpul, vinovată. Nu existase, niciodată, practic, un motiv pentru a simți asta, dar, totuși, așa mă simt. Și cred că și tu, la fel.

Urmă o pauză, mai lungă decât toate celelalte de astă dată, după care Craig spuse foarte rar:

– Aș vrea să pot spune că nu ai dreptate, draga mea, dar, din păcate, ca și tine, am avut întotdeauna, în decursul relației noastre un sentiment de vinovăție. Ești cea mai bună prietenă a lui Beth, iar între noi a fost tot ceea ce a fost. Sunt sigur că dacă ea ar fi fost aici nimic din tot ceea ce a fost între noi nu s-ar fi întâmplat, dar departe de ea m-am simțit confuz.

– Beth ar fi vrut ca tu să te stabilești pentru ea în Tallamundi, sunt sigură… E genul de femeie care vrea totul sau nimic. Stabilirea ta acolo ar fi asigurat-o, pe deplin, de dragostea ta. Sau, poate a vrut să insiști mai mult ca ea să vină la Sydney, dar tu i-ai cerut o singură dată. Ea te-a refuzat, iar tu nu ai mai adus vorba despre asta. Poate s-a gândit că ai renunțat prea ușor la această idee. Craig, mâine trebuie să-i ceri din nou să vină aici.

– Și tu? întrebă el, cu tristețe în glas.

– Eu voi pleca în Hong Kong. Când mă voi întoarce vreau ca tu și cu Beth să fiți căsătoriți. Indiferent unde veți locui. Îmi voi aminti întotdeauna de aceste săptămâni în care am fost împreună, atât de afectuoși, dar afecțiunea nu e dragoste, Craig.

Cum el nu mai spuse nimic, Faith adăugă:

– Craig, închide ochii și închipuiește că suntem amândouă aici, în fața ta. Fi onest cu tine însuți… Ce simți? O vrei pe ea, nu-i așa?

Craig închise ochii și rămase așa câteva minute bune. Apoi, spuse încet, rar și foarte sigur de ceea ce simte:

– E Beth…

Faith se îndepărtă de el, tăcută, dar Craig o prinse repede, de braț:

– Tu însă însemni foarte mult pentru mine, cu toate acestea. În inima mea va fi mereu un colț pentru tine, în care Beth nu va putea intra niciodată.

– Da, atâta timp cât ea nu va avea habar de asta, replică Faith, îngândurată.

– Nu va ști niciodată nimic despre asta, îți jur. Atunci… acesta e sfârșitul… Da. Ai dreptate, spuse Craig cu fața îndurerată, dar nu mă pot obișnui cu ideea că nu te voi mai vedea în fiecare seară.

– O vei vedea pe Beth.

– Crezi? întrebă el, cu o lumină slabă în ochi.

– Da, dar nu va trebui să ai discuții atât de intelectuale cu ea, pentru a vrea să te vadă în fiecare seară.

Craig izbucni în râs.

– Poate ar fi trebuit să mă supăr pe tine pentru această remarcă, dar în schimb te voi săruta… Un sărut de rămas-bun… Și cel mai absurd fapt petrecut între noi doi, Faith e că nu am mers niciodată mai departe. Ne-am oprit întotdeauna la un sărut, în ciuda sentimentelor pe care le-am nutrit întotdeauna unul pentru celălalt, spuse el și își lipi buzele de ale ei.

Faith îl îmbrățișă, răspunzând sărutului lui, ca electrizată, așa cum se întâmplase mereu de când se cunosc, dar ca întotdeauna, simți totuși, între ei, o a treia prezență.

Când se îndepărtară, tot ca de obicei, se uitară, amândoi, instinctiv, în jurul lor.

Pe una din băncile ascunse sub copaci, Faith zări o umbră… probabil un bărbat, își spuse ea și se uită plină de curaj, peste umărul lui Craig.

Părea străin… Spaniol, își spuse Faith în gând ușor surprinsă, deși în Sydney erau o mulțime de emigranți spanioli, ca de altfel și din alte țări. Acest bărbat însă, își spuse Faith, nu părea totuși, a fi emigrant după hainele pe care le purta și după ținuta lui mândră părea un om… bogat…

Craig se uită și el în direcția în care privea Faith și vorbi mult mai încet decât până atunci:

– Ne privește atât de insistent, ca și cum l-ar fi deranjat sărutul nostru, spuse Craig continuând să privească înapoi, în timp ce se îndepărtară.

Faith se retrase încet din brațele lui Craig, spunând foarte hotărâtă:

– Nu ne vom vedea mâine seară, Craig. Insist. Și când voi pleca acum, nu-mi voi întoarce capul. Când te voi vedea din nou, o voi face doar dacă ești cu Beth. Și… Dumnezeu cu voi…

După asta, Faith se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, așa cum spusese: fără a-și întoarce capul.

Lacrimile îi umplură ochii și în piept parcă i se așezase o piatră, dar merse înainte.

În noaptea următoare, la bordul vasului "Cathay Queen", se uită, însă, în jur, sperând să-l mai vadă o dată pe Craig. Era foarte grea această despărțire, totuși.

Deodată, pe neașteptate – sau cel puțin așa îi păru ei – bărbatul din parc răsări lângă ea ca prin minune.

– Deci, señorita, de data asta n-a mai fost niciun rămas bun, spuse el, cu o voce profundă, care îi trăda încercarea de a i se adresa cât mai corect în engleză.

Señorita…

Într-adevăr, așa cum bănuise, străinul cu păr atât de negru, era spaniol. Cum se făcea însă că se îmbarcase și el pentru Hong Kong?

Faith nu-i răspunse. În schimb, se întoarse și se îndreptă spre cabina ei.

Probabil nu-l va mai întâlni din nou. Vaporul avea două clase și el, cu siguranță, după toată alura sa, își luase bilet la clasa întâi.

Când intră în cabină fu întâmpinată cu urale de bucurie. Toți celilalți pasageri erau tineri și foarte veseli și prietenoși:

– Tocmai ne întrebam cine e cel de-al șaselea, în această încăpere, spuse unul dintre ei. Sper că te vei simți bine în compania noastră.

Tinerii îi povestiră apoi câte ceva despre ei. Erau un grup de proaspeți logodiți care preferaseră, pentru vacanța lor un loc exotic, cum era Hong Kongul.

Faith se integră destul de ușor în grupul plin de viață, astfel încât cele cinci zile petrecute pe vapor fuseseră o adevărată relaxare, pentru ea.

Pe străinul care o zărise sărutându-se în parc, nu-l mai văzu până când vaporul acostă la Hong Kong. Atunci îl zări din nou pe punte, însă doar pentru câteva clipe, când se întoarse în mod deliberat spre ea, zâmbindu-i.

După aceea însă, Faith fu prinsă în formalitățile de sosire, după care nu mai avu ochi decât pentru ceea ce se deschise în fața ochilor ei, pentru că după toate aparențele, își spuse Faith, Hong Kongul era, probabil, cel mai fascinant port din lume.

Analizând entuziasmată, bogăția de culori și de parfumuri din jurul ei, Faith se gândi, impresionată, că într-adevăr, acel loc își merita cu adevărat, numele: ,,Vad parfumat", aceasta fiind traducerea exactă a cuvintelor Hong Kong.

În timp ce pe străin îl uită complet, tânăra începu să se gândească tot mai mult la Craig.

Capitolul 2

Orientul o încântă de-a binelea, pe Faith. Culorile portului o entuziasmară, iar atingerea acestui tărâm i se păru atât de minunată, ca o atingere de mătase.

Cutreieră apoi străzile Shantung și Natan, bucuroasă de tot ceea ce vedea. După asta, se plimbă prin Tiger Balm Gardens, simțindu-se de-a dreptul liberă și fericită.

Își cumpără câteva perechi de saboți din lemn, își comandă o rochie de mătase în stil Thai, după care continuă să colinde străzile, fascinată. Nu simți nevoia niciunei companii și în plus, fusese asigurată că nu era niciun pericol, dacă se plimba de una singură prin oraș, pentru că poporul chinez, i se spusese, era un popor pașnic și onest și nu se înregistraseră cazuri de atacuri asupra persoanelor străine. Chiar și o fată tânără ca ea, putea să se plimbe pe stradă la orice oră din zi sau din noapte. Imaginea Hong Kongului pe care îl știa din filme, bântuit de crime și mister era simplă imaginație.

Ar fi putut fi însoțită de un ghid, dar Faith preferă să savureze în liniște, noul loc în care ajunsese.

Deodată, nimeri pe o străduță plină de lume. Nu avea niciun fel de idee unde ajunsese. Observă numai că se afla într-o zonă foarte săracă, în care nimeni nu-i putuse răspunde la întrebările în engleză. Încercă să se întoarcă, dar se rătăcise de-a binelea printre casele sărăcăcioase și începu să se simtă ca o prizonieră.

Brusc, fără voia ei, tot ceea ce văzuse în filmele despre chinezi îi venea în minte cu o forță nestăpânită și se simți din ce în ce mai tulburată.

– Vaporul?… "Cathay Queen"?… Strada mare? întrebă ea, încolo și-ncoace, în speranța că va fi îndrumată spre o cale de ieșire din acel labirint.

Oamenii îi răspundeau ceva cu amabilitate, dar Faith nu putuse înțelege nimic din acele sunete total necunoscute ei.

Tânăra începu să alerge speriată, când pe neașteptate, o mașină mare și neagră apăru în fața ei. Luată prin surprindere, Faith se opri brusc, dar șoferul reuși să frâneze înainte de a o lovi.

Apoi, bărbatul aflat pe scaunul pasagerilor se dădu jos din mașină și-i spuse cu nervozitate:

– Sunteți chiar atât de zăpăcită, señorita?

Cum fetei i se înmuiară genunchii de groază, spaniolul o vârî repede în mașină și ieșiră de pe aleea atât de-ntortocheată, încadrându-se pe strada principală.

– Sunt bine, acum, mulțumesc, îngăimă Faith, dând de înțeles că vrea să coboare.

Bărbatul însă nu-i răspunse, conversându-se ceva în chineză cu

șoferul.

După câteva minute însă se întoarse din nou spre ea.

– Sunteți foarte distrată, señorita… Cred că un ceai v-ar face bine, adăugă el și, coborând din mașină, deschise portiera dinspre partea ei, după care o prinse de braț, o ajută să coboare și, în ciuda protestelor fetei, o împinse ușor spre intrarea în hotelul în fața căruia se opriseră.

Mandarin Hotel era într-o clădire extrem de impunătoare și de elegantă, iar aerul proaspăt dinăuntru o revigoră imediat.

Se așezară la o masă din holul hotelului, în două fotolii confortabile, iar când Faith deschise gura să spună ceva, bărbatul o opri cu insistență, spunându-i să se relaxeze, până la sosirea ceaiului.

După ce licoarea binefăcătoare le fuse adusă, bărbatul începu să-i povestească despre istoria coloniei.

– Văd că știți foarte multe lucruri despre Anglia, ceea ce e puțin cam straniu, pentru un spaniol.

– Pentru un spaniol, señorita?

– Da, nu sunteți?… Vreau să spun…

– Ce vreți să spuneți?

– Señorita…

– Senhorita, o corectă el, cu răceală și Faith observă, pentru prima oară, litera aspirată dinaintea celei de-a doua silabe.

Portugheză, desigur, se gândi ea.

– Ah, iertați-mă, replică ea.

Bărbatul își împreună mâinile cu unghii perfect îngrijite:

– Nu face nimic, spuse el și îi mai turnă puțin ceai, după care

își ceru permisiunea să fumeze.

– Și dacă spun nu? întrebă, curioasă, Faith, neimaginându-și că cineva ar putea să-l refuze cu ceva pe acest om.

Sprâncenele lui negre se împreunară întrebător:

– Senhorita?

– Nu, nu face nimic. Glumeam.

– Eu nu consider că trebuie să glumim în astfel de cazuri. Pentru mine e important să nu fac nimic din ceea ce nu îmi permiteți.

– Nu faceți niciodată nimic, din ceea ce nu vă permite o femeie portugheză? replică Faith cu ironie.

– Nu sunteți în toane prea bune, nu-i așa?

– Îmi pare rău, doar că…

– Da?

– Vă comportați într-un mod atât de special… Aș putea să vă poreclesc ,,Nobilul"…

– Doar că nu sunt…

– Nu sunteți nobil?

– Au existat ceva nobili în familie, dar asta a fost foarte demult.

– Sunteți, deci, portughez?

– Sunt Marqués de Velira. Mă tem, așadar, că sunt chiar mai arogant decât un nobil, replică el, privind-o amuzat.

– Sunteți un Marqués?

– În mod intenționat v-am spus senhorita…. Pentru că am fost sigur că ați auzit de acest nume.

– Pot să vă spun excelență, atunci?

– Nu. Nu trebuie să îmi spuneți niciodată, așa. Ați înțeles?

– Da, senhor. Așa pot să vă spun? E corect?

– Da, destul de corect, dar…

– Dar, senhor?

– De ce mi-ați mulțumit?

– Pentru că mi-ați permis să vă cunosc identitatea, deși după seara asta nu vă voi mai vedea niciodată.

– După diseară?

– "Cathay Queen" va pleca în seara aceasta, la ora unsprezece.

Bărbatul începu să fumeze, concentrându-se asupra fumului subțire care se înălța în fața lui, din țigara elegantă și Faith se gândi imediat cât de bine se potrivea parfumul tutunului fin cu întreaga sa alură.

– Deci, credeți că nu era necesar să mă prezint, senhorita?

– Da, devreme ce nu ne vom mai întâlni, nu era absolut necesar, senhor.

– Nu? …Și eu vă știu numele cu care călătoriți… Domnișoară Blake. F. Blake.

– Cum ați aflat numele meu?

– A fost necesar să-l știu.

– Necesar, senhor?

– Există o listă cu toți pasagerii, nu-i așa?

– Da, dar de ce a trebuit s-o citiți?

– Vreți să-mi spuneți numele?

– Deja îl știți.

– Eu sunt Jacinto de Velira. Dumneavoastră?

– Faith.

– Fidelia, deci.

– Senhor?

– E un nume din țara mea. Înseamnă … bella, cred.

– Frumoasă? traduse Faith… Nu știu… Știu doar că pe vremea în care eram doar un copil se spunea, într-adevăr, că sunt frumoasă.

– Și ca femeie? întrebă el, insinuant.

Întrebarea veni foarte neașteptat și obrajii fetei se înroșiră, brusc. Ca și ea, bărbatul se gândise, desigur, la îmbrățișarea din parc. Faith se simți foarte indignată, deși, fusese o îmbrățișare pe deplin justificată și legitimă.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, străinul adăugă:

– Deși în Australia e permisă o astfel de îmbrățișare romantică în parc, sunt sigur că nu e vorba de niciun proiect de căsătorie. Corect?

– Nu voi răspunde la această întrebare.

– Nu e nevoie să-mi răspundeți. Am, deja, răspunsul. Nu sunteți logodită cu acel bărbat.

– Cum îndrăzniți?

– Poate sunt indiscret, dar e important pentru mine să știu.

– De ce?

– Nu e timp, acum, pentru acest gen de explicații, senhorita.

– Nu veți avea alt prilej. Vaporul meu va pleca la…

– La unsprezece. Îmi spuneam, totuși, că acel gest fusese destul de neașteptat pentru o fată care se numește Fidelia, dar m-am gândit că îmbrățișarea se justifica foarte bine în acel context.

– V-ați spus, cumva, că ar trebui să fiu acuzată?

– Oh, nu, pentru asta, nu. Nicio fată tânără nu poate fi acuzată

pentru o îmbrățișare romantică în parc. Sunteți foarte tânără, nu-i așa?

– Nu e problema dumneavoastră.

– Poate. Oricum, nu vom discuta despre asta, acum.

– Și nici altă dată. Pentru ce, altceva, m-ați putea acuza?

– Pentru nebunia de a vă fi aventurat de una singură prin locurile în care te-am găsit.

– Mi s-a spus că în Hong Kong nu mi se poate întâmpla nimic rău.

– Și, în general, e adevărat. Dar ce anume ați căutat acolo?

– Am vrut să văd și alte părți ale orașului, nu doar pe cele cu magazine.

– Nu ați făcut bine. Nu cunoașteți limba cantoneză și nici populația din acel cartier nu cunoaște limba dumneavoastră. Se pare, însă, că dumneavoastră sunteți o persoană mult mai avidă de cunoaștere decât marea majoritate a turiștilor, care, de obicei, nu sunt interesați să vadă decât magazinele.

– Poate… Eu nu am…

– Ce anume, senhorita? o întrerupse el.

– Bani, surâse Faith, puțin jenată. Pot pleca, acum? adăugă ea, după o ezitare.

– Vă grăbiți?

– Cred că tinerii cu care împart cabina sunt deja, îngrijorați. Vă mulțumesc că m-ați ajutat să ies din acel labirint și… vă mulțumesc și pentru invitația la ceai.

Spre surprinderea ei, bărbatul se ridică fără nicio altă obiecție:

– Îi voi spune șoferului meu să vă conducă.

Mașina sosi foarte repede și străinul deschise portiera, politicos:

– A fost o plăcere să vă cunosc, domnișoară Blake.

– Dumneavoastră nu urcați?

– Eu mai am niște treburi de rezolvat aici, dar șoferul meu vă va conduce până la vapor.

– Ah, dar nu e nevoie, replică Faith, prompt. Pot și singură…

– *Bom dias*, domnișoară Blake.

– La revedere, senhor.

– Eu n-am spus *adeus*. Am spus… bună ziua.

– Iar eu am spus… la revedere, răspunse ea, intrând în mașină, după care mai privi încă o dată spre străinul atât de ciudat și înclină ușor și rece din cap.

Capitolul 3

Când fetele o întrebară în acea noapte, ce făcuse toată ziua, Faith nu le putuse spune adevărul. Nu vroia să se știe că se rătăcise și cu atât mai puțin vroia să vorbească despre întâlnirea cu străinul portughez, sau despre faptul că își luase ceaiul la Mandarin Hotel. Le spusese, așadar, că dăduse o raită prin Hong Kong, ceea ce le păru absolut de înțeles, apoi, o invitaseră pe Faith să își spună părerea despre lucrurile pe care și le cumpăraseră.

Tânăra începu să pipăie cu delicatețe lucrușoarele întinse pe unul dintre paturile din cabină. Cel mai mult o atrase însă un sul de mătase, pe care una dintre tinere îl cumpărase pentru rochia ei de mireasă.

Nu avea bani să-și cumpere un astfel de material, se gândi ea, dar și dacă ar fi avut la ce bun să fi cumpărat material pentru o rochie de mireasă?

De când se urcase pe vapor și-l scoase, în mod deliberat, pe Craig, din minte, dar în acel moment, amintirea lui îi cuprinse tot

sufletul. Lacrimile începură să i se rostogolească cu iuțeală, pe obraji.

Chiar dacă nu se mai gândise la el, observă Faith, fusese tot timpul în inima ei și atingerea mătăsii pentru rochia de mireasă i-l aduse în suflet cu și mai multă pregnanță.

Nu mai știa nimic despre el. Nici despre ce se întâmplase în continuare cu relația lui cu Beth.

Apoi, deodată, se gândi la cele spuse de Jacinto de Velira.

Cine era, de fapt, acest om și de ce îl interesase identitatea ei?

În următoarele ore petrecute pe vapor, așteptând plecarea din Hong Kong, Faith nu îl mai zărise nicăieri.

Nu se reîntorcea și el? se întrebă ea, uimită.

– Faith!… spuse Adrienne, văzând-o cum se pierduse în gânduri în fața mătăsii pentru rochia de mireasă.

Îi spuse apoi că avusese impresia că intrase într-un fel de transă și că cel mai bine ar fi dacă i-ar însoți în ultimul lor tur înainte de plecare, la Peak.

– Bineînțeles, răspunse Faith, destul de plictisită, deși a merge la Peak putea fi, oricând, pentru oricine, o încântare și o experiență care nu se putea uita pentru tot restul vieții.

– Nu vom sta mult, anunță Adrienne. Trebuie să fim pe vapor cu o jumătate de oră înaintea plecării. Oh, a fost foarte frumos aici, dar abia aștept să ne întoarcem la Sydney, adăugă ea.

Toată lumea fu de acord cu ea, cu excepția lui Faith. Ea se prefăcu imediat, că este extrem de preocupată cu bagajele, pentru a avea un motiv să nu răspundă.

Nu vreau să plec de-aici, își spuse ea în gând. Nu vreau să mai

fiu implicată în niciun fel de relație cu Craig și Beth, reflectă Faith, amintindu-și din nou emoția pe care o avusese atingând mătasea cumpărată de Adrienne.

Părăsiră deci, cu toții, vaporul și se îndreptară spre Star Ferry.

Cât de diferită îi păru acum lui Faith această ieșire, față de modul în care se întorsese pe vapor, condusă de șoferul lui Marqués de Velira.

Totuși, se gândi ea, Hong Kongul era cuprins de același freamăt și la această oră din noapte, ca și în timpul zilei. Străzile continuau să fie supraaglomerate, iar casele erau la fel de înconjurate de oameni, ca și în timpul zilei.

După o plimbare scurtă pe bulevardul Victoria, ajunseră la cabina teleferică, situată la poalele platformei de unde se urca în vârful muntelui Victoria.

Una dintre fete își ascunse ochii în palme, în momentul în care începuseră să urce și panorama împrejurimilor se desfășură, brusc, în fața lor.

– E absolut terifiant, exclamă ea.

– Gândește-te doar la cât de romantice erau scenele din filmul „ Dragostea e cel mai minunat lucru din lume", care a fost filmat aici. Nu lua în seamă faptul că suntem deasupra prăpastiei și totul va fi cât se poate de bine, adăugă ea.

– Nu pot, explică fata, începând să plângă, speriată.

Odată ajunși în vârful muntelui, se relaxară cu toții și admirară uimiți priveliștea, care era probabil, una dintre cele mai interesante și mai frumoase, din toată lumea.

După ce coborâră din nou la poalele platformei, încă

emoționați de aventura trăită, fură întâmpinați de un bărbat care veni în fugă spre ei, ieșind dintr-o mașină.

Faith îl privi cu atenție, dându-și imediat seama că-l mai văzuse pe acest om, undeva. Nu spusese însă nimic despre toate astea, de teamă să nu stârnească ilaritate în grupul și-așa pus pe șotii.

În mod sigur i-ar fi spus că acolo toți băștinașii seamănă atât de mult între ei încât nu-ți poți da seama exact, dacă și unde ai mai văzut o anume persoană.

Unde îl mai văzuse, totuși, pe acest bărbat? se întrebă Faith.

– Dacă cineva dintre dumneavoastră e doctor, vă rog, ajutați-mă, spuse străinul, într-o engleză cu accent foarte pronunțat. La casa din spatele copacilor,lângă templul de flori, spuse el arătând în grabă cu capul un loc din stânga lor și dispăru din nou în mașină, după care se pierdu în întuneric. În mod sigur, problema era foarte gravă, dacă nu mai avusese timp de alte explicații.

– Îmi pare rău, dar nu-l putem ajuta, spuse Adrienne, privind cu regret în urma automobilului. Haideți, trebuie să ajungem la timp.

Porniră așadar, cu toții, spre port, cu excepția lui Faith.

Un doctor… își spuse tânăra.

Ea nu era doctor, dar era soră medicală. Putea o soră medicală să ajute pe cineva aflat într-o stare foarte gravă?

– Faith!…

– Eu… eu voi merge la casa la care a spus bărbatul acela…

– Tu? Dar cu ce îl poți ajuta?

Faith nu le vorbise despre ea, prea mult, astfel că nimeni de

acolo nu știa că era pe punctul să termine o școală medicală. Le spuse, însă, acum. Totuși, tinerii se îndoiră că Faith va reuși să ajute, în acest caz.

– Au spus că vor un doctor. Probabil e deja acolo, o soră medicală.

– Iar noi suntem pe punctul să pierdem vaporul, replică Adrienne.

Faith se uită la ceas.

– Da, voi continuați-vă drumul. Voi ajunge și eu la timp.

După asta, tânăra se grăbi cât putu de mult, în direcția pe care o indicase străinul, deși nu avea niciun fel de habar ce era și cum arăta un templu de flori. În imediata apropiere, nu era decât o casă și Faith fu sigură că era cea despre care vorbise cantonezul.

În momentul în care se apropiase văzu și edificiul care trebuia să fi fost templul de flori, după toate aparențele, așa că Faith intră hotărâtă în casă. Ușa era, de altfel, deschisă, iar înăuntru ardea lumina.

Fata bătu ușor în ușa de la intrare, dar nu primi niciun răspuns.

Străbătu coridorul, apoi bătu din nou, de astă dată la singura ușă pe care o văzuse.

Cum nu răspunse nimeni, nici acum, apăsă ușor pe clanță și se strecură înăuntru.

Nu mică îi fu surpriza când realiză că în afara draperiilor, care erau în stil oriental, în rest, întreg mobilierul era în stil occidental. Și nu numai atât. Era un stil occidental clasic și extrem de elegant.

Toate acestea însă, fata le observă dintr-o privire. Venise să ajute, nu să analizeze mobilierul.

În momentul următor, auzi un geamăt de durere și se îndreptă imediat într-acolo. Cât de cunoscute îi erau aceste semne ale suferinței!…

Când se apropie de pat, o tânără zveltă, palidă, cu părul negru și lung, i se adresă, îngrijorată, dintr-unul din colțurile camerei.

– Senhorita, spuse aceasta și Faith recunoscu imediat accentul străin.

Acum știa și de ce îi păruse atât de cunoscut bărbatul care întrebase de doctor. Fusese șoferul lui Marqués de Velira.

O altă femeie, mult mai în vârstă, o privi, cu nemulțumire de pe pat. Era îmbrăcată într-o ținută neagră, extrem de sofisticată cu un colier de perle la gât. Fu de-ajuns să arunce o singură privire, pentru a-și da seama că între bătrâna doamnă și Marqués de Velira era o lăgătură de rudenie clară. Poate era chiar mama lui.

– Senhorita, spuse aceasta, cum ai îndrăznit să intri, astfel?

Fără a-i răspunde, Faith aprinse veioza de pe noptiera de lângă pat și-și concentră atenția asupra pacientei care gemea din ce în ce mai des și mai puternic. Buzele și degetele îi erau vinețiii, iar chipul fără viață, împietrit într-o expresie de durere acută.

– Senhorita, exclamă, din nou, tânăra din colțul camerei.

– Aveți un număr de telefon al vreunui doctor? întrebă Faith, cu un glas extrem de îngrijorat.

– Da, pe măsuța de lângă telefonul din hol.

– Poate să înțeleagă engleza, acest doctor?

– E portughez.

Era de așteptat, se gândi Faith, în timp ce căuta numărul pe măsuță.

După ce îl găsi, tânăra formă cifrele cu degete tremurânde.

Nu răspunse nimeni, așa că repetă numărul, cu nervozitate și, de astă dată, la capătul celălalt al firului se auzi o voce care îi vorbi mai întâi în cataneză, apoi în portugheză.

– Fiți vă rog amabil și vorbiți-mi în engleză, se rățoi Faith, pierzându-și răbdarea. Sunt soră medicală. Am văzut-o pe fata pe care o îngrijiți dumneavoastră. Aduceți, vă rog un tub pentru trahectomie. Restul îl știți…

Din fericire, bărbatul se dovedi foarte ager la minte și îi răspunse scurt:

– Cinci minute.

După care închise telefonul.

Faith se întoarse în cameră și aprinse toate luminile.

La privirile nemulțumite ale doamnei del Velira, tânăra soră medicală replică plină de asprime:

– Nu mai faceți fața asta! Această tânără e într-o situație disperată. E pe punctul să se sufoce. Vedeți că se aude o mașină. A venit doctorul, așa că deschideți-i ușa.

– Eu, senhorita? Poate face asta și singur, replică nobila doamnă, indignată.

Pe hol se auziră câțiva pași grăbiți, dar în acel moment, Faith realiză că, de fapt, nu trecuseră cinci minute de când vorbise la telefon, astfel că, se gândi ea, nu putea fi doctorul, încă.

Peste patul tinerei suferinde, Faith întâlni privirile lui Marqués de Velira.

– Ah, mulțumesc Cerului că ați venit. Luați-o, vă rog, pe mama dumneavoastră de aici, spuse, relaxându-se subit, Faith.

– Juanita? Murmură bărbatul, ignorând cele spuse de Faith și uitându-se plin de îngrijorare spre fata întinsă pe pat.

Faith își coborî ochii spre pacienta care aproape că nu mai putea respira.

Era o domnișoară extrem de tânără și extrem de frumoasă, chiar în acele momente, în care viața aproape că dispăruse cu totul din ea.

– Respiră încă, dar cu foarte mare greutate, spuse Faith și are nevoie de o îngrijire competentă și de liniște. Mama dumneavoastră nu pare să înțeleagă gravitatea situației.

– Nu e mama mea. E Doña Anna del Carross, mătușa mea; tia. Înțelege foarte bine, dar se comportă așa cum crede ea de cuviință, replică bărbatul, doar pentru urechile lui Faith.

– Mi-e imposibil să înțeleg acest fel de comportament, într-o astfel de situație, răspunse Faith, cu nervozitate, deși trebuia să admită și ea că nu era nimic de făcut, oricum, până la venirea doctorului.

– Cred că sunt o mulțime de reacții de tip portughez, la ea, pe care nu aveți cum să le înțelegeți, încă.

– Da, în mod sigur, replică Faith, ciulindu-și brusc urechile la pașii care se auziră pe scări.

Tânăra soră medicală își îndreptă privirile spre ușă și nu mică îi fu mirarea când îl văzu pe bărbatul care intră grăbit.

Era extrem de tânăr și de atractiv și era însoțit de cantonezul care alergase spre grupul lor, când coborâseră de pe munte.

Marqués se apropie de ei și îi salută cu căldură, dar Faith rămase pe loc.

– Trebuie să dezinfectăm bisturiul, spuse Faith, adresându-se doctorului, fără niciun alt preambul. Apă fierbinte, adăugă ea, preluând comanda, adesându-se, de astă dată, cantonezului.

– Acesta se uită spre doctor și după ce primi confirmarea lui, se îndepărtă.

Tânărul medic se apropie de pat:

– Eu sunt doctorul Luis Montales, spuse el, în timp ce își puse mâna pe fruntea bolnavei. Pulsul, soră?

– Era prea slab. N-am putut să îmi dau seama cât e.

Doctorul îi puse bolnavei termometrul.

– Ce credeți că e? Difterie laringiană? întrebă Faith.

– Da. Exact.

– Da, cum?…

Sora se opri, gândindu-se că nu era momentul să întrebe, deși era mai mult decât curios faptul că o tânără dintr-o asemenea familie a contactat o astfel de boală.

În momentul în care Faith începu să dezinfecteze bisturiul, bătrâna doamnă se apropie de ea, în culmea uimirii și suferinței:

– Ce vreți să faceți?

– O incizie.

– Nu!… Nu se poate să o desfigurați, e prea tânără.

– Da, răspunse Faith prompt. E prea tânără ca să moară.

– E o floare, continuă bătrâna doamnă.

– Nu va fi desfigurată, comentă Faith cu răceală. Va fi doar o linie subțire care îi va traversa pieptul.

– Ah, dar nu se poate, urmează să se căsătorească… Ce va spune Marqués?…

Deci Marqués era pe punctul de a se căsători, își spuse Faith.

– Dacă o iubește cu adevărat, asta nu va conta, replică Faith, uitându-se spre Jacinto de Velira, care stătea, tăcut, în dreptul ușii, cu un lighean mare cu apă fierbinte în mâini.

– Da, doar o zgârietură, nu contează, comentă el, cu privirile pierdute. O zgârietură în inimă…

După asta, Marqués se întoarse spre mătușa sa, spunându-i în portugheză, cu foarte multă amabilitate, dar extrem de ferm, că trebuia să părăsească încăperea.

Femeia se supuse, uitându-se peste umăr spre tânăra de pe pat, după care ieși.

– Nu vom mai avea timp să-i facem anestezie, explică doctorul. Ar fi fost mult mai înțelept dacă am fi internat-o într-un spital. Ne vei ajuta, Jacinto?

– Bineînțeles.

– Prinde-o de picioare. Sora îi va ține capul și mâinile. Sunt toate ustensilele gata? O întrebă el, pe Faith.

– E totul pregătit.

Medicul se concentră o clipă, după care începu să taie cu grijă, pieptul alb și fraged.

Sângele țâșni imediat și Faith se concentră și mai mult asupra celor ce avea de făcut.

Doctorul își continuă incizia și mai adânc.

– E inconștientă, acum, spuse Faith.

– Pulsul? întrebă medicul.

– Destul de bun.

Medicul își continuă investigațiile, tăind încă puțin în carnea

tânără.

Faith sprijini mai bine capul tinerei:

– Spuneți-i omului dumneavoastră să aducă o sticlă cu apă fierbinte, spuse sora, adresându-se lui Marqués.

Acesta, citindu-i, parcă gândurile, așa cum făcuse și în Mandarin Hotel, îi spuse că mătușa sa va aduce o sticlă cu apă fierbinte, pentru că în acele părți nu se cunoștea acest procedeu.

Doctorul îi luă pacientei pulsul, din nou:

– A rezistat, spuse el zâmbind pentru prima oară.

Faith zâmbi și ea, uitându-se, bucuroasă, spre Marqués, dar acesta nu zâmbi deloc.

Faith se îndreptă spre fereastra deschisă și trase aer în piept.

Adevăratul examen de diplomă, se gândi ea, și-l dăduse aici, în Hong Kong, nu în Sydney.

Capitolul 4

Faith coborî ochii în grabă, spre port, atât de emoționată, cum nu-și amintea să mai fi fost vreodată.

Hong Kongul era un port important și erau o mulțime de vase care plecau acum în larg, dar fata știu, imediat, care dintre ele era al ei. Și asta nu doar din cauza faptului că era ora la care acesta fusese programat să părăsească portul, dar și pentru că nu mai văzuse alt vas, acolo, de asemenea tonaj.

Nevenindu-i să creadă, fata se uită speriată în larg la vaporul care se îndepărta.

Ce se va face singură, în Hong Kong, cu puținii bani pe care-i avea în buzunar și care nu-i vor putea ajunge nici măcar pentru o singură masă decentă? se întrebă ea, cu inima bătându-i nebunește de teamă. În plus, toate hainele ei rămăseră în cabina pe care o ocupase.

Ar putea încerca să se întoarcă acasă cu un alt vapor, dar va fi de acord "Cathay Queen" să transfere biletul? Cât de mult va trebui

să aștepte până la plecarea următorului vas?

De unde va putea împrumuta niște bani?

Poate de la Marqués?

Nu, mai bine nu.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

În momentul în care îl văzu pe Jacinto de Velira îndreptându-se spre ea, încă mai plângea, disperată de situația în care se afla.

– Arăți ca cineva căruia i s-au înecat toate corăbiile, senhorita, spuse el, de cum se apropie.

– Excelență, senhor, vaporul meu… Toate lucrurile mele au rămas acolo… E vreun alt port în apropiere, de unde aș putea să-l iau?…

– Nu, nu e niciun alt port.

Apoi, brusc, bărbatul o prinse de bărbie și îi ridică fața spre el:

– De ce plângi, micuțo?…

– Eu… Eu…

Faith nu găsi un cuvânt potrivit pentru a-i spune adevărul.

– Senhorita, replică el… Mă faci să-mi fie rușine… Ce anume te-a făcut să crezi despre mine că te voi abandona, așa?….

– Nu aveți nicio obligație față de mine, senhor. Eu am fost cea care am ales să ajut un om bolnav.

– Tang Hing mi-a spus că a cerut ajutor.

– Da, dar am ales neobligată de nimeni, această cale.

– Ai făcut-o din rațiuni umanitare sau din obligație profesională?

– Cred că… din ambele motive. Nu am putut să-mi continui

drumul, împreună cu ceilalți, auzind că cineva are nevoie de ajutor… Sunt soră medicală…

– Atunci ai procedat normal. O soră medicală trebuie să aibă simțul datoriei.

– Dar chiar dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat, nu te lăsam, totuși, să pleci.

– Senhor…

– Vorbesc puțin cam incoerent, acum, spuse bărbatul. A fost o zi grea. Pentru noi toți, nu-i așa, doctore?

– Da, e-adevărat. Mă întreb ce mă făceam fără ajutorul dumneavoastră, domnișoară. Dar…asta nu mai are importanță acum. Mă bucur că ați fost aici și că veți fi și în continuare, spuse medicul.

– Dar nu voi mai fi aici, doctore, trebuie să mă întorc în Australia, replică Faith.

– Înțeleg. Asta, după ce va fi trecut, pericolul, spuse doctorul, ferm.

– Dar… n-a trecut?

– Dumneavoastră, o soră medicală, întrebați asta?

– Ah, e necesar să chemați pe alcineva. O soră medicală specializată în astfel de probleme. Sunt sigură că sunt foarte multe surori bune în Hong Kong.

– Da sunt multe, dar nu sunt suficiente. Ca cele mai multe dintre orașele mari ale lumii, suntem într-un deficit de personal medical extrem de îngrijorător, la această oră. Ca să fiu sincer, va trebui să caut câteva zile bune, până să găsesc pe alcineva. În plus, ceea ce vreau și de ce are Juanita nevoie e o soră medicală

permanentă, nu doar pentru o oră sau două. Insist să rămâneți aici, soră. Motivele mele sunt desigur, profesionale, spuse el, dar lumina din ochii lui însemna, cu totul altceva, se gândi Faith.

Senhora del Carross, se alătură lor, auzind, probabil, discuția.

– Nu văd de ce ar mai rămâne aici această domnișoară australiană, comentă ea. Vom găsi, cu siguranță, pe cineva de aici.

– Dar l-ai auzit pe doctorul Montales, tia… interveni Marqués. E dificil să găsim altă soră medicală, mai repede de câteva zile.

– Dar sunt o sumedenie de surori medicale bune, aici, replică bătrâna doamnă.

– Da, dar doctorul ne-a spus că în Hong Kong…

– Hong Kong!…exclamă senhora del Carross, plesnindu-și palmele. De ce trebuie să trăiești într-un loc atât de sălbatic, Jacinto? Nu pot să te înțeleg. Tu cu palatul tău din Lerida, tu cu…

Deci nu greșise gândindu-se de cum îl văzuse, că e nobil, își spuse Faith. Doar că își închipuise că e spaniol.

– Locuiesc aici, pentru că aici e casa mea, tia. Nu ți-am cerut nici să vii aici și nici să o aduci pe această copilă.

– Copil? Nu mai e copil e o floare minunată.

– Poate… Dar să vii cu ea aici, fără a o pregăti înainte pentru acest climat…

– Nu am pregătit-o, Jacinto?

– Așa cum ai auzit. Ce diagnostic i-a pus medicul? Juanita are difterie laringiană. Cum Dumnezeu a putut contacta o astfel de boală? Nu a rezistat la microbii de aici.

– Asta e din cauză că oamenii de aici sunt prea săraci ca să cheme un medic bun când se îmbolnăvesc.

– Cea mai bună soluție, interveni Faith ar fi să o duceți de-aici cât mai repede pe Juanita…

– Condesa del Carross , spuse bătrâna doamnă, foarte apăsat. Oh, e singurul copil al fratelui celui mai mare al soțului meu…

– Trebuie să o duceți pe… condesa într-un spital de boli infecțioase, spuse Faith cu hotărâre.

Un cutremur de pământ n-ar fi putut stârni o reacție mai violentă, din partea senhorei del Carross.

– Juanita, într-un spital?

– Există și saloane private, replică Faith.

– Juanita? E de neimaginat, una ca asta.

– În orice caz, tia, trebuie să accepți serviciile domnișoarei Blake.

– Voi rămâne în seara aceasta aici, replică Faith. Poate și mâine dacă va fi necesar, după care sunt sigură că doctorul Montales va găsi o soră medicală mult mai potrivită, în acest caz. Poate chiar una portugheză.

– Aici? răspunse senhora. Ce fel de portughezi vin aici? Niște nimicuri, niște…

– Tia! Tia!… încercă Marqués să o întrerupă.

– Bine, spuse senhora del Carross. Accept. Dar domnișoara Blake – am reținut bine numele?…

– Da, senhora…

– Trebuie mai întâi să stau de vorbă cu dumneata. Ai înțeles?

– Desigur, senhora…

– Dar nu în seara aceasta, interveni doctorul. În seara aceasta eu și domnișoara Blake trebuie să ne concentrăm pe nevoile

condesei.

– Și eu vă voi ajuta, replică Jacinto. Deși, Luis, cred că tu e mai bine să te retragi, pentru că știu că ai destule alte probleme. În plus, nu-ți poți permite să nu dormi o noapte.

Cum doctorul insistă să rămână, Jacinto îl prinse de umeri, curtenitor și îl conduse spre ușă.

– Sunt sigur că vei avea o urgență în următoarele ore, așa că e mai bine să te odihnești puțin înainte.

Senhora del Carross se întoarse spre Faith cu o privire extrem de rece. Tânăra încercă să o evite, ocupându-se de ustensile, dar aceasta continuă s-o analizeze.

– Voi pleca acum, spuse ea.

– Da, senhora.

– Nu uita însă, că vreau să-ți vorbesc între patru ochi.

– Nu voi uita.

– Probabil mâine, când cred că va veni cineva să te înlocuiască. Poate o soră cantoneză.

În acel moment, Marqués se întoarse în cameră și își prinse mătușa de braț, cu afecțiune:

– Boa tarde, tia.

– Boa tarde, Jacinto.

După asta, senhora del Carross ieși din încăpere, fără să-i adreseze niciun cuvânt lui Faith.

După ieșirea bătrânei doamne, în cameră se lăsă o tăcere lungă și adâncă.

Faith controlă temperatura bolnavei, un factor foarte important după o operație atât de grea și respiră puțin mai relaxată.

Pacienta adormise și Faith era sigură că va rămâne așa încă multe ore, pentru că doctorul îi făcuse o injecție, în acest sens. Tot ce mai avea ea de făcut era să supravegheze bolnava, pentru a se asigura că lucrurile merg spre bine.

Faith ar fi vrut să fi fost îmbrăcată acum în uniforma de soră medicală. Era sigură că asta conta foarte mult pentru psihologia bolnavului.

– Poate ar trebui să-mi prind părul cu ceva sau să îmi pun o basma, spuse ea.

– Vrei să acoperi această comoară aurie? întrebă Marqués, ridicându-și sprâncenele, contrariat.

– Da, replică ea, ferm.

– De ce? domnișoară Blake?

– Nu dintr-un motiv, anume. În unele spitale din Australia nu se mai poartă bonetele, dar eu cred foarte mult în valoarea lor. Semnifică…

– Autoritate?

– Oh, nu, refuză ea termenul, dar poate, încredere în serviciu…

– Pentru mine grija și lumina din ochii dumitale din seara asta, au însemnat mai mult decât o simplă bonetă.

– Sunteți foarte amabil, senhor, răspunse ea, simțind că îi făcuse mai degrabă o declarație, decât un compliment.

– Copila pare să se simtă bine, comentă Marqués de Velira. Nu e necesar să stăm lângă ea, așa că putem să stingem lumina și să stăm la fereastră, senhorita. Îi voi spune lui Tang Hing să prepare cina.

– Șoferul dumneavoastră e priceput la toate, senhor?

– Nu, nu face de obicei asta, dar soția lui, care e de asemenea în serviciul meu, e

plecată, acum.

– Puteți ieși să fumați, dacă vreți, nu e necesar să stăm amândoi aici.

– Nu, voi rămâne și eu, răspunse el, fără nicio altă explicație și Faith își spuse că, probabil, așa făcea întotdeauna. Era prea arogant, pentru a da explicații.

– Senhorita?

Faith se întoarse spre el și îi văzu ochii ațintiți cu insistență asupra ei.

– Mă gândeam, răspunse ea, cât de mult poate schimba bogăția, comportamentul oamenilor.

– Îți dorești să fii bogată?

Dacă Beth și Craig ar fi fost bogați, reflectă ea, fără a răspunde imediat, toată viața lor ar fi fost schimbată, și a ei, implicit.

Dacă Beth n-ar fi rămas la Tallamundi, pentru că acolo avea un post bine plătit și dacă logodnicul ei, Craig, ar fi găsit și el acolo un post mai bine plătit decât cel din Sydney, niciodată nu s-ar fi întâmplat ca ea să poată sta singură cu Craig atât de mult timp încât să se atașeze de el și să se gândească apoi să plece din Australia, pentru a-l uita. În plus, dacă ar fi avut mai mulți bani, cine știe unde s-ar fi dus și nu ar fi ajuns niciodată la Hong Kong.

– Senhorita?

Un lucru învățase în mod sigur de la Marqués deja, se gândi ea: că întrebările așteaptă întotdeauna un răspuns.

– Mi-e dor de Sydney, răspunse ea, puțin melancolică.

– Ți-e dor de Sydney sau… de ceea ce ai lăsat acolo?

– Mi-am lăsat casa acolo, replică ea.

– Da, casa e acolo unde ți-e inima, râse el, cu o ușoară ironie în glas. Vezi? Am toate apucăturile englezilor… Am fost educat în Anglia…

– Și condesa? întrebă ea, ușor insinuant.

– Să nu judeci niciodată lucrurile prea repede, senhorita, răspunse el, simțind unde bătea întrebarea ei. Mătușa mea e educată după școala veche. La fel ca mama mea. Fac parte dintr-o familie foarte distinsă. Pedro del Carross, soțul mătușii mele are o proprietate foarte întinsă, iar ea consideră că e o onoare pentru oricine să fie în serviciul nostru.

– Cât snobism, remarcă Faith, dar își duse imediat mâna la gură, îngrijorată că spusese ceva ce nu trebuia.

Marqués însă zâmbi amuzat.

– Exact așa gândesc și eu, replică el.

Faith își aruncă privirile pe fereastră, spre luminile de la poalele muntelui Victoria Peak.

– Cum se explică faptul că această tânără a contactat o asemenea boală? întrebă ea, fără a mai folosi cuvântul… condesa… Cu Jacinto de Velira nu părea important să se formalizeze.

– Pentru că Juanita nu a părăsit niciodată palatul în care a crescut.

– Un palat… Eu mă gândeam, când v-am văzut că aveți castele în Spania…

Marqués râse, deosebit de amuzat:

– Ești așa de nostimă, senhorita…

– Femeile portugheze nu sunt așa?

– N-aș putea să-ți spun cu prea mare exactitate. Nu am mai fost în Portugalia de niște ani buni. M-am născut aici…

– Tatăl dumneavoastră nu era portughez?

– Nu m-ai lăsat să termin ce vroiam să spun, senhorita. M-am născut într-o mică insulă portugheză de lângă Macao. Știi unde este?

– Da…

– Ce anume știi despre Macao?

– Ah, nu prea multe, recunoscu Faith.

– Cred că pacea și liniștea din Portugalia nu poate fi întâlnită niciodată în lumea engleză.

– Ah, ar trebui să veniți la Tallamundi.

– Tallamundi?

– Orașul meu natal.

– Cum e acolo, senhorita?

– E un orășel între dealuri, spuse Faith cu nostalgie.

– Poate o să merg, într-o zi acolo…

Faith râse.

– Da, sigur o să merg, adăugă el.

– Ce e specific pentru Macao, senhor?

– Praful de pușcă…

– Praful de pușcă?

– Te șochează? Sper să mergi acolo, cândva…

– Ah, nu prea cred, răspunse Faith, zâmbind.

– E o zonă a lumii foarte specială. Străzile sunt înguste, dar plăcute, cu case în stil baroc ... E un loc atât de liniștit, încât seara nu se aude decât zgomotul insectelor ... Iar vinul de acolo e o adevărată minune… Ce zici?… Ți-am, trezit interesul?

– Nu. Dar dacă vă place atât de mult acolo, de ce locuiți în Hong Kong?

– Deși palatul familiei mele e în Portugalia, deși am o casă în stil baroc în Macao, simt că aici e cu adevărat locul meu. Eu sunt reprezentant portughez în Hong Kong, pentru o mulțime de afaceri. Acum… vorbește-mi despre tine…

– Eu nu am atât de multe case… Doar una, în Tallamundi.

– Dar în Sydney?

– În Sydney stau într-o rezervă din spital.

– Ți-ai luat diploma?

– Mai am de terminat cursul despre bolile tropicale. Specialitatea pentru care am optat.

– Ești foarte ambițioasă, domnișoară… Dar cu siguranță toate acestea nu îți vor mai folosi la nimic, după ce te vei căsători.

– Nu știu dacă mă voi căsători vreodată. Cu toate că…

– Da?…

– Australienii nu au nimic împotrivă ca soția lor să lucreze. Și, în plus, în Australia nu ești bine văzut dacă nu te căsătorești… Statul face multe eforturi pentru tinerele familii.

– Trebuie să te tratez foarte diferit față de modul în care se tratează o femeie în țara mea.

– Ce vreți să spuneți, senhor?

– Ah, multe, dar acum e mai bine să stabilim cât vrei să îți

plătesc pentru serviciile de soră de aici?

– Nu vreau să-mi plătiți, dar am nevoie de banii pentru biletul de întoarcere cu următorul vapor.

– Dar e o nebunie… Ai învățat atât de mult, dar nu vrei să fii plătită pentru ceea ce ești capabilă să faci.

– Tot ce vreau acum e să am banii de întoarcere…

– Bine… de data asta ne vom întoarce cu avionul…

– Ne vom întoarce?

– Mă rog, chiar dacă te vei întoarce singură, o vei face cu avionul. Vei sta aici până când vei fi sigură că pacienta dumitale e în afara oricărui pericol. Și vei accepta salariul pe care ți-l voi da, senhorita… Ai nevoie de acești bani. E drept să…

– E drept să hotărăsc de una singură dacă vreau sau nu salariu și modalitatea în care mă voi întoarce acasă.

Marqués nu mai spuse nimic, pentru că Tang Hing tocmai intrase cu o tavă pe care așezase niște sandvișuri și două cești cu cafea.

Faith se întoase încă o clipă spre fereastră, privind luminile vapoarelor și ale bărcilor care forfoteau în port…

Capitolul 5

Marqués rămase lângă bolnavă, alături de Faith, toată noaptea.

De câteva ori ieșise afară ca să fumeze, iar spre dimineață aduse o tavă cu două cafele și niște lapte.

Faith îl privi amuzată:

– De ce zâmbești, senhorita?

– Mă amuz, senhor, pentru că ați fost servit toată viața… Nu sunteți obișnuit să serviți pe alții și asta se vede.

– E adevărat că am fost întotdeauna servit de alții. Asta nu înseamnă însă că nu sunt capabil să-i servesc și eu, la rândul meu, pe alții. Iată evidența, continuă el, arătând spre tava pe care o adusese. Zahăr, cafea, lapte… Nu lipsește nimic… E adevărat că ești ușor intrigată de Hong Kong, sau e doar impresia mea? întrebă Marqués zâmbind. Să vezi când o să mergem pe terasa hotelului Carlton… O să cinăm apoi la Golden Crown, continuă el, cu entuziasm.

Faith se duse din nou lângă patul pacientei sale, gândindu-se

că poate, Marqués se referise la tânăra care dormea încă profund, după suferința îndurată și la bătrâna doamnă. Era atât de puțin probabil că se referise la ea, cu atâta entuziasm, devreme ce se cunoșteau de atât de puțin timp… După asta, Faith se întoarse din nou la fereastră.

– Senhor…

– Copila? întrebă el, îngrijorat. De fapt, amândouă sunteți doar niște copile.

– De ce spuneți asta?

– Sunteți amândouă atât de fragede… Ca florile care cresc, imprudent, în calea vântului care le spulberă imediat petalele. O floare care n-a simțit pericolul în fața acestei expuneri.

– Nu sunt de acord cu dumneavoastră, senhor…

– N-are importanță… Vrei să-mi ceri ceva?

– Da… o uniformă.

Marqués o privi nedumerit…

– Chiar crezi că e necesar?

– Da, foarte…

– Ah, da, mi-ai spus… Te face mult mai credibilă…

– Da, cred că senhora del Carross mă va tolera cu mai multă ușurință, dacă voi fi în uniformă.

– Dacă dumneata crezi că are sens…

– Uniformele sunt frumoase și…

– Ah depinde cine le poartă, replică el.

– Cred că dacă senhora m-ar fi văzut de la început în uniformă s-ar fi comportat altfel cu mine.

– Pentru mătușa mea nu are importanță acest fapt. Ea nu

tolerează pe nimeni. Eu, Jacinto de Velira sunt cel care o tolerează pe ea. Toate femeile încearcă să se impună, iar mătușa mea mai mult decât oricare alta.

– Toate femeile, senhor? Chiar așa credeți?

– Da. Dar uite, răsare soarele, spuse el, uitându-se zâmbind la ziua care începea.

Într-adevăr, noaptea se sfârșise și o zi extrem de senină îi luă locul. Cerul se colorase în roz și purpuriu, iar liliacul din grădină își deschise florile, împrăștiindu-și parfumul peste ceea ce Tang Hing numise, atât de frumos, templul de flori.

După ce priviră împreună câteva clipe, această explozie de culori revigorate parcă, în lumina dimineții, Marqués spuse încet, cu un surâs plin de căldură:

– Vei avea uniforma, domnișoară Blake.

Peste câteva minute, însă, sosi sora medicală de la spitalul din localitate.

Intră cu pași ușori în cameră, micuță și zveltă, ca toate cantonezele, îmbrăcată în uniformă și cu părul negru strâns cu grijă la ceafă.

– Eu sunt Lee Lan, se prezentă ea. În Sydney mi se spunea Linda. Deci, voi fi Linda și pentru tine?

– Eu sunt Faith, Linda. Dar ce ai făcut în Sydney?

– Am făcut practică acolo, înainte de a veni în Hong Kong.

– Da, sunt și acum niște fete de aici, la Southern Cross Hospital.

– Da, acolo am fost și eu. Poți să pleci, acum, voi avea eu grijă de pacientă, spuse Linda, arătându-i, zâmbind, un șirag de dinți

albi.

Faith îi zâmbi, la rândul ei, deși nu avea habar unde să se ducă.

– Da, voi pleca, Linda… Soră… se corectă ea.

– Mulțumesc, soră, răspunse Linda, pe un ton profesional.

Tang Hing, o așteptă pe Faith în hol, pentru a-i arăta camera care-i fusese pregătită.

– Înainte de a merge la culcare, spuse el… Trebuie să acceptați să vi se ia măsurile pentru uniformă… Vă așteaptă croitorul.

– Croitorul?

– Nu vă va lua mult timp. Pe urmă… mergeți în pat.

Tang Hing deschise apoi o ușă și o invită pe Faith înăuntru.

Nu era doar o cameră. Era un apartament și Faith îl privi cu încântare.

În holul îngust, o întâmpină un bărbat între două vârste, care o salută foarte respectuos, după care îi spuse pe un ton încărcat de o amabilitate caldă:

– Vă voi reține doar câteva minute.

Tang Hing repetă și el:

– Doar câteva minute… V-am pregătit, de altfel, baia. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse Faith.

Croitorul îi luă măsurile, repede și profesional, după care se îndepărtă, salutând-o la fel de politicos, ca prima dată.

Rămasă singură, Faith își roti privirile în jur. Mai mult chiar decât în restul casei, în acest apartament se simțea, din plin, influența portugheză.

Mobila era dintr-un lemn auriu, lăcuit, draperiile erau liliachii,

iar patul stil divan era acoperit cu o cuvertură aurie de damasc.

Dintre toate acestea, cel mai mult o atrase, patul.

După zilele petrecute pe vapor și noaptea, care fusese una dintre cele mai grele din viața sa, tot ce-și dorea acum era să se vâre în așternut.

Făcu o baie caldă, după care ciuguli puțin din cele aduse de Tang Hing și se îmbrăcă în pijamaua de mătase pe care o găsise pe marginea patului, zâmbind la vederea dragonului, care era brodat pe gulerul cămășii.

În sfârșit, își spuse, lăsându-se să alunece sub așternut, putea să simtă izul estului.

Înainte de a adormi se gândi din nou la Craig și la Beth și se întrebă dacă fetele de pe vapor se îngrijoraseră din pricina ei. Apoi, îi trecură prin fața ochilor, rând pe rând, doctorul Montales, Juanita, senhora del Carross, Marqués de Velira…

Treptat căzu într-un somn adânc și binemeritat…

Era deja după-amiază, când Faith se trezi, în sfârșit. Mătasea liliachie a draperiilor nu reușise să absoarbă cu totul lumina puternică a soarelui și tânăra alergă la fereastră.

Din unghiul din care privea, scena nu mai era dominată de vârful Peack și Faith se uită, curioasă, la mulțimea care forfotea pe cărările grădinii publice care se întindea la picioarele ei.

Apoi văzu ricșele…

Dumnezeule, își spuse, aveau de gând să urce muntele?

Unul dintre băieții care trăgeau ricșele, îmbrăcat în costum bleumarin, o observă la fereastră și îi strigă râzând:

– Doriți o plimbare cu ricșa?

Faith râse și ea… Veselia cantonezilor era contagioasă…

Apoi, se retrase de la fereastră, gândindu-se că ar fi trebuit să-și fi pus mai întâi un chimono, peste pijama, înainte de a se fi arătat în geamul care dădea spre stradă.

În acel moment, ușa se deschise încet și în prag apăru o femeie cantoneză, cu o tavă în mâini. Probabil era soția lui Tang Hing, își spuse Faith, zâmbindu-i cu amabilitate. Bucatele împrăștiară imediat înăuntru un miros delicios și Faith realiză că era îngrozitor de flămândă. Se simți însă foarte vinovată că aproape că nu se atinse de mâncarea care îi fusese oferită înainte de a se culca.

Femeia puse pe masă tava pe care o aduse și o luă, surprinsă, pe cea dinainte.

– Îmi pare rău, spuse Faith cu o privire prin care își ceru iertare.

– Da, nu e bună, răspunse femeia, privind cu dezgust mâncarea pe care o adusese soțul ei. Nu știe să gătească.

Faith aruncă o privire spre tava așezată pe masă. Adevărul era că felurile de acum arătau cu totul altfel. Tava era ornată cu flori plăcut mirositoare, iar în marginea tăvii era un bol cu apă parfumată, pentru spălarea mâinilor.

În plus, Faith zări între florile aranjate cu grijă, un bilețel.

– Un bilet? întrebă tânăra, uimită.

– Da, domnișoară, zâmbi femeia.

– De la senhor … Marqués de Velira, adăugă Faith…

– Nu. De la senhora del Carross, spuse cantoneza și plecă, înainte ca Faith să deschidă biletul.

Faith aruncă o privire fugară spre peștele și orezul ornat cu

atâta artă, dar nu mai simți nevoia să mănânce.

Biletul era trimis pe o foaie cu monograma familiei Marqués, observă Faith.

Erau doar două rânduri, scrise extrem de citeț și de ordonat:

„Senhora del Carross o va vedea pe domnișoara Blake în salonul decorat în alb și roșu, într-o jumătate de oră."

Timpul trecu pe nesimțite.

Faith ciuguli la repezeală din felurile de mâncare aduse de femeia cantoneză, își făcu un duș, după care se vârî într-un halat de mătase, dându-și seama că nu are decât rochia cu care fusese îmbrăcată pe vapor și care deja ar fi trebuit să fie spălată.

Peste câteva secunde, însă, ușa se deschise din nou și soția lui Tang Hing intră în cameră, cu un vraf de haine pe braț și o trusă pentru machiaj.

– Ce… ce sunt toate astea? întrebă Faith, în culmea surprizei.

– Domnișoara nu are nimic. Tot pe vapor… Atunci stăpânu' spune lu' Al Ping să facă haine pentru ea.

– Dar sunt o duzină de costume, aici…

– Costum pentru dimineață, costum pentru cumpărături, costum pentru cină la hotel. Și lenjerie de corp. Și lucruri frumoase pentru o față frumoasă, adăugă femeia, arătând spre trusa de machiaj.

– Sunt prea multe și prea scumpe. Duceți-le, vă rog, înapoi.

– La Ah Ping?

– Da.

– Dar sunt, deja, cumpărate…

Faith știu, imediat, cu certitudine, că orice femeie ar fi îmbrăcat

cu plăcere niște costume atât de elegante, dar se sfia să le primească. Erau prea multe… Poate unul singur…

– Și Ah Ping nu mai e în oraș, continuă femeia și Faith văzu cât de bucuroasă era aceasta, că nu le mai putea înapoia.

– Faith se uită cu disperare la multitudinea de stiluri și culori, neștiind care ar fi fost mai potrivit pentru ora aceea.

În cele din urmă, optă pentru unul mai puțin colorat și cu o croială mai simplă, gri-argintiu. Celelalte erau galbene, albastre și liliachii.

– De mătase, spuse Faith, mai mult pentru ea, dar femeia replică imediat:

– Da, de mătase. Hong Kongul e renumit pentru mătase. Nu se șifonează, adăugă soția lui Tang Hing, strângând în pumn o bucată de material.

Faith se uită cu disperare la ceas. Era, deja, în întârziere cu cinci minute.

Se retrase așadar în vestiar și se îmbrăcă în mare grabă în costumul pe care-l alesese. Va avea timp să le refuze pe toate celelalte după aceea.

– Unde e salonul alb cu roșu? întrebă ea, ieșind din vestiar, în timp ce-și mai încheia încă butonii.

Hainele îi cădeau ca turnate și Faith se uită uimită în oglindă. Cum putuse croitorul să îi nimerească atât de bine măsurile, când nu făcuse decât să-i măsoare talia? se întrebă ea.

– Eu îi voi arăta, acum, domnișoarei. Domnișoara e foarte frumoasă, adăugă femeia.

– Da, sunt frumoase, dar… mătase… Mătase!…spuse ea,

disperată. Va trebui să apară în fața pacientei în acest costum… Câtă diferență între acesta și uniforma ei albă, scrobită, din Sydney…

– Mătase!… repetă ea, nevenindu-i încă să creadă că ceruse o uniformă de spital și primise în schimb patru costume de mătase, care nu aveau nimic în comun cu o uniformă obișnuită, de soră medicală.

Soția lui Tang Hing îi arătă o cameră dintr-un pasaj la care ajunseră trecând printr-un coridor cu arcade, foarte îngust, după care bătu ușor în ușă, intră și anunță zâmbind:

– Domnișoara, senhora…

– Să intre, spuse aceasta, cu o voce chiar mai rece decât seara trecută.

Soția lui Tang Hing, deschise ușa larg și îi făcu lui Faith loc să intre.

Camera era foarte mare, cu mobila albă, tapisată cu mătase roșie, fapt care și dăduse numele salonului, se gândi Faith.

Pe unul dintre fotolii, era așezată senhora cu mâinile împreunate în poală, genunchii foarte strânși și spatele drept.

– Ai întârziat, domnișoară Blake.

– Da, îmi pare rău, spuse Faith, încercând să stabilească o comunicare mai armonioasă cu această femeie, deși ar fi trebuit ca ea să fi luat în considerare faptul că nu dormise toată noaptea.

Bătrâna doamnă, aștepta însă, în mod evident, o explicație.

– Croitorul mi-a trimis niște haine, spuse Faith și arătă înspre uniforma pe care o purta.

– Te-ai gândit când te vei întoarce în Sydney, domnișoară?

întrebă senhora cu răceală.

– Nu încă.

– Vei pleca foarte curând, sper, nu-i așa?

– Cât de curând, da, așa sper și eu. Depinde însă de modul în care se va simți Ju…condesa, se corectă ea, repede.

– Da, biata copilă, răspunse ea cu o notă mai caldă în voce. Nu ți-am mulțumit încă, pentru serviciile dumitale. Nepotul meu, Marqués de Velira m-a atenționat în acest sens.

Faith murmură, stingherită, dar senhora o opri:

– Nu, nu spune nimic!…adăugă ea cu atâta ură, încât Faith fu șocată privind-o.

– Senhora!… exclamă ea, făcând un pas înapoi.

– Nu îți voi mulțumi, nici măcar la insistențele nepotului meu. Cum aș putea să fac asta când dumneata i-ai instigat pe toți ca micuța să fie desfigurată?

– Dar, senhora…!

De data asta era prea mult… Nu se putea gândi că ea fusese geloasă pe frumusețea condesei.

– Ah, admit că ai ajutat doctorul foarte mult, dar dacă dumneata nu îi spuneai că e necesar să facă acea tăietură, el n-ar fi făcut-o. Nu poți nega. Am auzit când ai vorbit cu doctorul la telefon.

– Da, l-am chemat și a fost necesar să-i spun ce fel de instrumente să aducă. Nu se mai putea întârzia. Fata ar fi murit fără această intervenție urgentă.

– Asta crezi dumneata, dar eu sunt de altă părere. Nu suntem în epoca medicamentelor miraculoase?

– Medicamentele sunt bune, dar nu fac miracole, răspunse Faith. Ar fi fost un act de iresponsabilitate din partea mea, dacă nu aș fi anunțat că e necesară o intervenție de urgență.

– Acum micuța are semnul acela îngrozitor pe piept.

– Nu e îngrozitor. În anii care vor veni…

– Anii care vor veni nu contează. O fată portugheză, când se căsătorește trebuie să arate bine. Poate asta nu e important pentru o fată din Australia. Fetele din Portugalia înainte de a se căsători trebuie să fie în toată splendoarea frumuseții lor.

– Da, pentru a nu-l pierde pe singurul bărbat care a vrut-o, nu?

– Nu admit maniera în care îmi răspundeți sunteți foarte caustică.

– E un defect atât de mare?

– Din punctul meu de vedere, da, răspunse bătrâna portugheză, cu răceală…. Ai propus operația în mod deliberat, nu-i așa? Te-am văzut cum te uitai la Marqués. Am văzut schimbarea lui din prima seară în care ai venit aici.

– Senhora, ce vreți să spuneți exact?

– Că ai cerut operația urgent, pentru a-l îndepărta pe Marqués de Juanita. Știai că dacă va veni o soră experimentată în astfel de cazuri, i-ar fi dat medicamente. Ai vrut să fie mutilată, nu-i așa?

– Nu puteți vorbi serios, spuse Faith, cu ochii cât cepele de uimire.

– Ba da.

– Dar… Dar doctorul Montales…

– E un prost.

– Un medic portughez, prost?

Femeia nu răspunse.

– Cred că v-ați ieșit din fire de durere și nu vă mai dați seama ce vorbiți, senhora. Nepoata dumneavoastră e într-adevăr foarte frumoasă, dar nu sunt geloasă pe ea, dimpotrivă, mi-a stârnit o mare simpatie.

– A fost foarte frumoasă, se răsti bătrâna doamnă cu atâta putere, încât Faith se dădu câțiva pași înapoi.

– Deci nu îți voi mulțumi, așa cum mi-a cerut nepotul meu, dar te voi felicita, din partea mea, personal. Ești o fată foartă isteață, domnișoară Blake. A fost o mișcare extrem de inteligentă. Marqués iubește perfecțiune, întotdeauna a avut parte de ea, așa că, în mod sigur, nu se va va căsători cu o fată… marcată pe piept.

Senhora… sunteți o biată nebună – e ceea ce ar fi vrut să spună Faith, dar se întoarse doar brusc pe călcâie, și aproape că o luă la fugă pe coridorul îngust, spre camera ei. Cum lacrimile îi astupaseră deja vederea, Faith nu-l observă pe bărbatul care se apropia, decât când ajunse lângă ea.

– Doctor Montales, încercă tânăra să-l salute normal, dar voce i se sparse și, imediat, lacrimile îi inundară obrajii.

Capitolul 6

Luis Montales o prinse ușor de braț și o trase de-a lungul holului, apoi pe scări, până în mașina lui, stil american

Tânăra realiză prea târziu că ar fi trebuit mai întâi să-l anunțe pe Marqués că ieșea din casă. La urma urmei, era patronul ei. Dar când tânărul doctor o prinse afectuos de bărbie, privind-o în ochi, Faith exclamă aproape fără voia ei:

– Peștoaică bătrână!…

Tânărul nu reacționă pe moment la aceste cuvinte și îi propuse să facă o plimbare spre vârful Peak.

După ce se încadră pe banda potrivită pentru planul lor, doctorul remarcă zâmbind din colțul gurii…

– Eu n-aș fi putut niciodată s-o numesc pe tia Anna peștoaică bătrână.

– Tia? E și mătușa dumneavoastră?

– Într-un fel. Vechea nobilime portugheză trăiește într-o relație foarte strânsă.

– Sunteți…?…

– Poți să spui și-așa…

– Atunci ce căutați în Hong Kong? Aveți și dumneavoastră o casă în Macao?

– Am o casă aici. Am avut ghinionul să fiu cel de-al doilea fiu.

– Regretați?

– Nu știu. Fiind cel de-al doilea fiu, am avut posibilitatea să scap de-acasă și să văd lumea… Dar… Nu am un castel personal… V-ar plăcea să fiți o sclavă într-un castel portughez?

– Niciun moment.

– Păcat, mi-ar fi plăcut foarte mult să mă slujiți.

Faith râse cu poftă. Era imposibil să nu fii bine dispus în preajma lui, așa că începu să se relaxeze și să îi povestească despre faptul că senhora o acuzase că îl instigase la operație.

Doctorul deveni puțin trist…

– E ceva adevăr în cele afirmate de ea.

– Dar era tot ceea ce puteam să vă spun în acel moment, protestă ea.

– Oricum, nu lua prea mult în seamă ce spune mătușa. Nu merită să-ți bați căpșorul tău frumos cu ce crede ea, comentă el, oprindu-și un moment privirile asupra părului ei Nu e o femeie rea, în fond, continuă doctorul, pe un ton tolerant. Sub veșnicele ei veșminte negre și nelipsitul colier de perle, bate o inimă umană, la fel ca a ta sau a mea. Nu numai că nu a ieșit niciodată din Portugalia până acum, dar n-a ieșit niciodată nici măcar din satul ei, așa că…

Doctorul ridică din umeri într-un gest elocvent și se încadră pe

altă bandă.

– Și acum de ce a plecat de-acolo?

– Ai răspunsul în modul în care te-a tratat.

– Ce vreți să spuneți, doctor Montales?

– Luis, Faith…

– Ce vrei să spui? repetă Faith.

– Hai, știi foarte bine ce vreau să spun, râse el.

– Te asigur că nu.

– Atunci înseamnă că nu ești atât de bună în cunoașterea naturii umane cum ești ca soră medicală. Ești într-adevăr, o soră excelentă, Faith. Ți-am spus asta?

– Da. Dar ce-ai vrut să spui, Luis?…

– Vreau să spun că mătușa Anna a venit aici pentru a aranja căsătoria lui Marqués cu Juanita. Este de fapt o uniune a casei del Carross cu casa de Velira…

– Și… Juanita e de acord cu asta? Îl vrea pe Marqués?

– Drept să-ți spun, nu am nicio idee despre asta.

– Și… senhor?

– El știe toate aceste obiceiuri. Poate îi displac, dar nu putea să nu o primească pe mătușa în casa lui. Dacă va accepta, sau nu, acest joc, nu pot să-ți spun… Pentru un om ca Marqués de Velira, nu știu cât de mult contează romantismul, așa că, în cele din urmă, poate va fi de acord… Dacă nu mă înșel în privința lui...

– Ah, atunci de-asta senhora mă urăște atât de mult, crede…

– Ești un pericol și până în momentul în care totul va fi semnat și clarificat, vei rămâne un pericol. Mulțumesc Cerului că sunt cel de-al doilea fiu și nu sunt obligat de fel de fel de tradiții să accept

reguli impuse de interese… Dacă am o relație cu fată, nu îmi poate spune nimeni să nu mai stau cu ea, așa că mă pot căsători cu cine vreau eu…

– Vorbești foarte fluent engleza, ai făcut și tu studiile în Anglia?

– Educația mea a început abia după ce mi-am terminat studiile, spuse el. Văd însă că nu răspunzi niciodată la provocările mele…

– Eu nu am castele.

– A păcat, râse el, cu poftă.

La cererea lui Faith, doctorul opri pe Queens Road, pentru a intra într-un oficiu poștal și a-i trimite o scrisoare lui Craig.

Tânăra scrisese scrisoarea în grabă, fără a fi deranjată de faptul că doctorul stătea extrem de aproape de ea.

,, Am rămas aici puțin mai mult decât îmi planificasem, dar cum mă voi întoarce cu avionul, nu mult timp peste data stabilită inițial. Cum merge relația ta cu Beth? Aș vrea să știu asta, înainte de a pleca de aici."

Ar fi vrut să-i scrie lui Craig mai mult, dar nu putea, sub ochii atât de curioși ai doctorului.

– Ești logodită?

– Nu. Ai un prieten?

– Nu.

– Ok, micuțo, trimite-ți biletul și hai să plecăm la Aberdeen.

Faith, care știa cât de departe e această localitate turistică, plină de restaurante elegante, protestă imediat:

– Nu. Trebuie să mă întorc s-o înlocuiesc pe Linda. Pe.. sora Lee Lan.

– Ah, copilă prostuță ce ești, dar ea a plecat demult…

– Atunci? întrebă Faith alarmată.

– E o altă soră care o înlocuiește, bineînțeles. Chiar două. Marqués își ia întotdeauna o serie întreagă de măsuri de prevedere.

– Atunci nu e nevoie de mine.

– Nu, doar pentru a da niște sfaturi și a coordona activitatea, zâmbi el... În orice caz, putem să…

– Ne întoarcem… Dacă e așa cum ai spus, trebuie să fiu acolo.

– La fel de conștiincioasă, pe cât de frumoasă… Dacă ai avea și un castel, adăugă el râzând plin de bună dispoziție… Da, văd după expresia ta că ești foarte hotărâtă să te întorci. Promite-mi doar că vei veni cu mine altă dată.

Doctorul arăta atât de tânăr și de simpatic în acel moment, încât lui Faith îi fu imposibil să spună nu.

– Da. Îți promit.

După asta, se întoarseră la mașină și porniră spre casa lui Marqués.

O lăsase pe tânără la intrare, spunându-i că nu era nevoie să o vadă pe Juanita pentru a doua oară astăzi și se îndepărtă cu un la revedere foarte călduros.

Faith intră încet, în casa impunătoare.

Se simțea rușinată de ieșirea ei din după-amiaza aceea, așa că se duse direct în camera care-i fusese rezervată.

Abia atinse clanța ușii, când o voce venind din spatele ei, o opri.

– Doar un moment, soră Blake, spuse Marqués, cu nervozitate.

– Da, excelență? răspunse Faith, deși știa că îl va enerva și mai

mult, astfel.

– Te-am căutat.

– Nu am fost anunțată că e nevoie de mine aici, în după-amiaza asta.

– Fi, te rog, amabilă și urmează-mă în biroul meu, spuse el și porni de-a lungul coridorului îngust fără a mai aștepta răspunsul ei.

Ar fi fost o nebunie să nu se supună, de vreme ce era acum la mâna acestui bărbat înalt și puternic, deși o enerva la culme modul în care îi vorbea, ca și cum era imposibil ca cineva să-l refuze, cu ceva, vreodată.

Îl urmă, așadar, îndeaproape pe coridoarele imensei case, gândindu-se că, oricum, i-ar fi fost imposibil să nu se rătăcească, dacă nu ar fi fost condusă.

Când intră în biroul sever, mobilat în maro și gri, scaunul din fața biroului impozant, așezat de partea cealaltă a lui Marqués, era, deja, pregătit pentru ea.

– Ai fost să bei un ceai? întrebă el.

– Ceai? întrebă ea, la rândul ei, ca un ecou.

– Cu Luis Montales. No. Nu cred că de-asta ai ieșit cu el. În Hong Kong se stă mult mai mult la un ceai, decât timpul în care ai lipsit de-aici. Deși nu e aceeași ceremonie sofisticată, ca în Japonia, e, totuși, un ritual destul de lung.

– Mă interogați, senhor?

– Da. E dreptul unui patron. Nu face niciun comentariu, te rog, în timp ce vom fi serviți, adăugă el, auzind niște pași pe hol.

După asta, soția lui Tang Hing intră cu o tavă mare de argint pe

care erau așezate toate cele necesare pentru ceai. Niciunul dintre cei prezenți nu spuseră nimic.

După ce îi spuse lui Marqués ce fel de ceai preferă, acesta îi turnă apa fierbinte peste pliculețul cu plante pus cu grijă în ceșcuță.

Marqués prepară apoi ceaiul pentru el, bău tacticos, cu gesturi mici, după care îi ceru permisiunea să-și aprindă o țigară.

Ce s-ar întâmpla, se întrebă Faith, dacă l-ar refuza?

Nu o făcu, însă luă un biscuit și îl așeză pe farfurioara pe care era ceșcuța.

Marqués nu spuse nimic și nici nu-și aprinse țigara.

După o lungă tăcere, o aprinse, totuși, și îi spuse calm, în timp ce fumul subțire se ridica încet, în rotocoale, pe deasupra lor.

– Ești o copilă tare prostuță, declară el, pe un ton de reproș atât de fin, încât pe Faith o podidiră lacrimile. Ți-am spus azi-noapte să nu iei în considerare nimic din ceea ce spune mătușa mea.

– Dar… cine v-a spus că am vorbit cu mătușa dumneavoastră?

– Nu trebuie să fiu Sherlock Holmes, soră Blake, pentru a ști ce se întâmplă în jurul meu. Te-am căutat pentru a-ți spune despre noua funcție pe care ți-am dat-o și când nu te-am găsit am căutat-o pe Tang San și ea mi-a spus că te-a condus în apartamentul mătușii mele. N-a fost nevoie să știu mai mult, fetițo… Mi-am putut da seama imediat de ce anume ai fost chemată.

– Dar ați știut și că am ieșit cu Luis… cu doctor Montales, se corectă ea.

– Ah, mi-a fost ușor să ghicesc cu cine ai ieșit. În plus, Tang San te-a văzut ieșind din casă și mi-a spus fără să o fi întrebat eu. Mi-a spus că domnișoara a ieșit din apartamentul mătușii mele ca vântul, după care s-a întâlnit cu doctorul Montales și au plecat împreună în mașina lui.

– Nu am nimic împotrivă că ai ieșit cu el, dar cred că înainte de a fi făcut asta, ar fi trebuit să mă anunți. Am dreptate?

– Da senhor și îmi pare foarte rău că am făcut, asta, credeți-mă.

– Da, cred și accept scuzele tale. Acum, fetițo, spune-mi ce ai vorbit cu mătușa mea.

– Dar tocmai mi-ați spus că nu trebuie să iau în seamă ce îmi spune ea.

– Sunt, totuși, foarte curios să știu ce anume a putut să-ți spună.

Ce a spus mătușa lui!… Cum să repete cuvintele ei?

– Senhorita?

Îi va spune adevărul doar pe jumătate, se gândi Faith. Cum să-i spună că mătușa lui insinuase că ea, Faith, îi făcuse ochi dulci lui Marqués? Sau că îi instigase pe toți să-i mutileze nepoata.

– Senhorita? Domnișoară Blake?

– Mătușa dumneavoastră m-a acuzat de faptul că i-am cerut doctorului Montales să aducă un bisturiu.

– Vrei să spui că ea consideră că operația nu era necesară?

– Mă acuză că eu am vrut ca Juanita să fie desfigurată.

– Dar e incredibil! exclamă el. Ah, nu mă mir că ai fost atât de nervoasă, draga de tine. Asta a fost tot?

– Da, răspunse ea, prompt.

– Știu că ceea ce-ți voi spune acum te va mira, dar țin să știi asta. A fost desigur, o nebunie ceea ce ți-a spus, dar crede-mă că numai o mare durere a determinat-o să gândească astfel. Pe de altă parte, e o femeie extrem de simplă. Nu a ieșit niciodată din satul ei. Asta mă face să nu reacționez cum ar trebui, în acest moment și îndrăznesc să-ți cer și ție, domnișoară Blake să te calmezi și să nu o iei în seamă. Cred că în dragoste e și multă disperare și mătușa mea o dovedește din plin.

– Iubește, senhora?…

– Hai să ne bem ceaiul și să nu mai abordăm acest subiect, pentru că văd că ești amuzată și cred, astfel, că nu poți înțelege încă niște lucruri.

După asta, Marqués își bău ceaiul în tăcere.

Simțindu -se mai relaxată, Faith își puse o a doua ceașcă de ceai și îl întrebă pe Marqués despre noua soră medicală.

– Pentru siguranță, am adus încă două surori medicale, răspunse acesta. Cu trei îngrijitoare cred că lucrurile vor merge bine după o astfel de operație.

– Trei, dar suntem patru cu toții, care avem grijă de bolnavă.

– Tu vei fi cea care va direcționa totul, soră Blake.

– Nu știu dacă mai e nevoie de mine.

– E nevoie de tine mai mult ca niciodată, replică el. Vei supervisa totul. Doar că nu va mai trebui să stai toată noaptea, așa cum ai stat noaptea trecută.

– Da… Nu va mai fi nevoie să-mi aduceți cafeaua.

– Ah, ce copilă ești, răspunse el cu un zâmbet atât de cald cum nu îl mai văzuse niciodată. Da, ești crudă ca un lujer, adăugă el. În

plus, pentru că ai spus că nu vrei să stai mult în Hong Kong, vreau ca în unele seri să te duc să vezi niște lucruri frumoase, pe care nu le-ai văzut încă, iar asta s-ar putea prelungi uneori până noaptea târziu.

– De unde știți ce am văzut și ce nu?

O vreme, Marqués nu răspunse, iar când o făcu spuse pe un ton ușor evaziv:

– Dacă ai văzut niște locuri aici, atunci cu siguranță au fost doar niște locuri în care merg turiștii de obicei, ceea ce…e foarte puțin.

Nu văzuse mai nimic, într-adevăr, se gândi Faith și când își ridică ochii spre el avu impresia că nimic din tot ceea ce e și gândește ea nu-i scapă. Simți, apoi, imediat, că venirea ei la Hong Kong a fost mult mai mult decât o simplă vacanță sau o escapadă.

Un moment, privirile lor se adânciră una într-alta, după care se despărțiră, ușor…

– Acum, spuse el, aș vrea să-ți arăt ceva.

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, senhor, aș vrea ca mai întâi să vorbesc cu cele două surori, să mă asigur că Juanita e în afara oricărui pericol.

– Cele două surori nu vor pleca de-aici, iar Juanita merge spre bine.

Faith continuă însă, pe un ton profesional:

– E timpul să mă întorc la muncă.

– Soră Blake, dacă ți-am spus acum că vreau să-ți arăt ceva, înseamnă că e important.

Bărbatul scutură apoi clopoțelul de pe masă și imediat se auziră câteva uși deschizându-se și închizându-se, iar după aceea,

doi copii cantonezi, o fată ca o păpușă și un băiat cu o față pistruiată absolut adorabilă intrară în birou.

Faith îi privi surprinsă, deși nimic nu ar fi trebuit să o mai surprindă din ceea ce făcea sau spunea acest bărbat, cu alură de stăpân.

La apariția celor doi copii, însă, Marqués de Velira pierdu subit aerul lui de patron și se aplecă, voios și îi ridică în brațe.

Capitolul 7

– Aceștia sunt copiii mei, spuse Marqués de Velira, foarte mândru. Tang Ming și Tang Fan.

– Copiii dumneavoastră? întrebă Faith, mirată.

– Ai mei. I-am adoptat. Nu înțeleg engleza, așa că putem vorbi. Sunt un bărbat bătrân, râse el.

– Ah, nu e adevărat.

– Nu mă consideri bătrân față de tine?

– Nu.

– Sigur, nu sunt atât de tânăr ca doctorul Montales…

Bărbatul se întoarse apoi spre cei doi copii și le spuse ceva în cantoneză. Brusc, aceștia deveniră foarte serioși și se îndreptară spre ușă. De acolo se întoarseră spre Faith și spuseră într-o engleză extrem de corectă:

– La revedere.

– Fidelia, le sugeră Marqués să repete.

– Fi – delia, spuse el din nou…

Copiii repetară acest nume cu atâta dulceață că lui Faith îi dădură lacrimile.

– Fidelia, se conformară copiii, făcând o mică plecăciune și ieșind.

– De ce le-ați spus că numele meu e Fidelia?

– Dar ai fi preferat ca niște copii să te strige soră Blake?

– Numele meu e Faith.

– Fidelia e Faith și Faith e Fidelia. Eu mă gândesc la tine și îți spun Fidelia. Spune-mi senhorita… Ți-au plăcut uniformele?

– Da, senhor, au fost croite perfect.

– Am simțit o ezitare… Spune-mi adevărul.

– M-am întrebat de ce ați ales acele culori. În Australia…

– Îmbrăcai uniforme albe. Aici, în China, lumea se îmbracă în alb doar dimineața. Și poate ai observat că nu era niciuna roz.

– Da, senhor și mie îmi place roz.

– Roz e culoarea căsătoriei, domnișoareă Blake. Deci – în afara faptului că nu ai avut nicio uniformă albă și una roz ai fost satisfăcută?

– Ah, da…

– Din nou acea ezitare. Spune-mi, te rog tot ceea ce nu ți-a plăcut, pentru a putea rectifica.

– Au fost prea multe, senhor.

– Dar în Hong Kong toată lumea are nevoie de o garderobă bogată, din cauza climatului.

– De asemenea, materialul…

Faith trase adânc aer în piept și adăugă:

– Mătase!…

– Da, mătase…

– Nu îmbrăcăm uniforme de mătase în Australia. Nu cred că undeva, în lumea asta, s-au mai văzut uniforme de soră medicală, de mătase.

– Da, m-am gândit că asta s-ar putea să fie o problemă pentru tine, dar eu i-am comandat croitorului să-ți facă uniforme de mătase.

– Dar de ce, senhor?

– Îmi pare rău dacă nu ți-au plăcut, senhorita și te rog să mă ierți, pentru asta, dar am simțit – Marqués făcu în acest moment o pauză, pentru a găsi cuvântul potrivit – că doar mătasea ți se potrivește cu adevărat… Eu… când mă gândesc la tine, te imaginez, întotdeauna, într-o lume de mătase.

Faith îl învălui într-o privire caldă și îi zâmbi larg, fără a se simți, deloc, ofensată.

– Aveți dreptate, senhor… Bumbacul scrobit nu îți dă niciodată această senzație pe piele, pe care ți-o dă atingerea mătăsii.

Atingerea de mătase… Asta simțise când ajunse prima oară la Hong Kong.

Acum, când îl privea pe Marqués, asta era ceea ce simțea din nou. Strălucirea, visele la care te îndemnau simțirea mătăsii pe piele.

– Nu te cunoști foarte bine, senhorita… Pun pariu că nu ai îmbrăcat niciodată mătase, până acum.

– Nu m-am gândit să mă îmbrac, așa, e adevărat.

– Și … costumele pentru seară?

– Nu am avut timp să le examinez, senhor. Nu le voi îmbrăca niciodată, pentru că nu cred că voi avea timp să ies seara și, în plus, nu m-a interesat niciodată să am pentru seară rochii speciale.

– Te asigur că, aici, vei avea nevoie de ținute pentru seară. Luis mi-a spus astăzi că o fată tânăra, așa cum e Juanita se va face bine foarte repede, astfel că va fi nevoie să o însoțești, când va vrea să iasă în oraș.

– Dar de ce nu face asta mătușa dumneavoastră?

– Tia nu poate fi doamnă de companie.

– Da, dar e posibil ca eu să fiu deja plecată, când Juanita va începe să iasă.

Marqués nu făcu niciun fel de comentariu în legătură cu acest fapt.

– Cred că acum poți merge să-ți vezi pacienta, spuse el. Iartă-mă că nu te voi însoți.

Cu un salut scurt și profesional, Faith ieși din birou și se îndreptă spre apartamentul condesei.

Cele două surori cantonese, se ridicară în picioare imediat ce o văzură dar Faith le făcu semn, imediat, să se așeze, privindu-le cu un zâmbet cald și amical. Nu fusese obișnuită în Sydney să se ridice cineva în picioare la intrarea ei. Surorile se prezentară, cu aceeași căldură. Una dintre ele se numea Chung Pu, iar cealaltă Wong Ling.

Pentru a le face să se mai relaxeze puțin, Faith le întrebă dacă numele lor însemna ceva. Fusese întotdeauna foarte încântată de semnificația numelor japoneze, astfel că era curioasă, acum, dacă și numele chineze erau puse în funcție de ceea ce însemnau,

într-un caz, sau altul.

– Primul nume e întotdeauna numele de familie, iar cel de-al doilea e, întotdeauna, numele… dăruit, explică Chung Pu și amândouă surorile se înveseliră, relaxându-se.

Nu spuseseră însă nimic despre semnificația numelor care le-au fost date și trecură la probleme profesionale.

Nu erau atât de experimentate cum era sora Lee Lan și nici ca sora Fidelia, dar sperau să facă față, cu bine, situației.

Fidelia!… se gândi Faith. Știa cine le instruise să-i spună, astfel.

Se ocupară, apoi, toate trei, de pacientă. Doctorul avusese dreptate că își va reveni foarte repede, își spuse Faith, luând pulsul bolnavei. Părul era, deja mult mai strălucitor și obrajii începură să i se coloreze. Era foarte norocoasă că nu apăruseră niciun fel de complicații, așa cum se întâmpla de multe ori după astfel de operații. Dacă lucrurile nu ar fi mers spre bine atât de ușor, bătrâna doamnă ar fi acuzat-o și mai mult decât o făcuse, deja. Juanita avusese avantajul de a se fi născut într-o familie bogată, astfel că fusese foarte bine hrănită, încă de la naștere, ceea ce o ajutase enorm, acum.

Tânăra deschise ochii și le spuse celor două surori cantonese să-și termine treburile și să plece cât mai repede din camera ei. Se uită apoi la Faith, cu aceeași privire rece, dar nu-i spuse, pentru moment, nimic.

Faith se gândi că într-un salon de spital tânăra nu ar fi îndrăznit să se comporte astfel, de aceea regretă și mai mult faptul că bolnava fusese tratată acasă. Autoritatea unei surori medicale era absolut necesară, își spuse ea, în fața oricărui bolnav.

Decise, așadar, că cele două surori nu vor pleca doar pentru că spusese condesa, Îi explică tinerei că vor rămâne lângă ea, atât timp cât consideră ele că este necesar.

Peste câteva momente, sora Linda își făcu și ea apariția, iar cele două tinere surori se ridicară în picioare, cu aceeași atitudine extrem de politicoasă cu care o întâmpinaseră pe Faith. Sora cantoneză însă se dovedi mulțumită de respectul care i se arăta, și zâmbi cu superioritate, acceptând bucuroasă, modul în care era tratată de către mai puțin experimentatele ei colege.

Le spuse apoi ora la care era necesar să se întoarcă și, din conversația lor, australianca înțelese că cele două tinere erau cazate în incinta vilei.

– Condesa arată mult mai bine acum, spuse Linda cu mulțumire. Ești de acord?

– Da, cred că se va ridica din pat, curând.

– Obligația ta e doar de a superviza totul, continuă Linda, astfel că te poți retrage, acum.

– Dar nu pot face doar asta, replică Faith. Tu ai putea?

– Nu, recunoscu Linda cu un surâs extrem de sincer. Atunci le voi spune celor două fete că nu va fi nevoie să stea de veghe din nou, în noaptea asta.

– Ah, da, spune-le, răspunse Faith.

După asta, tânăra soră australiancă se retrase, dar cum în drum spre camera ei îi văzu pe fereastră pe cei doi copii jucându-se fericiți în grădină, se duse spre ei.

Tang Ming, băiețelul, o salută zâmbind și îi explică bucuros câte ceva despre jocul său:

– Zborul dragonului, spuse el într-o engleză perfectă.

Așadar, copilul începea să vorbească engleza, se gândi Faith și, mai mult decât atât, cu un accent perfect.

Faith începu apoi să le spună alte câteva cuvinte și copii repetară, veseli, după ea:

– Liliac, spuse ea, arătând spre florile din jurul lor.

– Liliac, răspunseră într-un glas micuții, făcând, în mod evident efortul de a reține cuvântul.

– Apă, continuă Faith, arătând spre mica fântână arteziană, din mijlocul florilor…

– Nu-i învăța prea multe, spuse o voce, în spatele ei. Va trebui să vorbesc uneori cu tine în prezența lor și e mai bine ca ei să nu înțeleagă.

– Cred că liliac și apă pot înțelege fără nicio problemă, râse Faith, întorcându-se spre Marqués, care ajunsese, deja, foarte aproape de ei.

Faith îl privi cu atenție, pentru că bărbatul părea destul de plictisit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Vă văd destul de plictisit.

– Plictisit, senhorita? Pe cine poate plictisi o scenă atât de frumoasă ca cea pe care o văd eu, acum? Pe mine în niciun caz.

Le vorbi apoi copiilor în cantoneză și aceștia începură să bată din palme, bucuroși.

– Le-am spus că vom face o plimbare împreună, și îi voi ajuta să își înalțe dragonul cât mai sus. Ți-ai terminat treburile pe ziua de azi, senhorita?

– Nici măcar n-am început. I-am spus Lindei că voi sta eu de

veghe la noapte.

Marqués își ridică sprâncenele, nedumerit.

– Dar asta e împotriva a ceea ce am ordonat eu, soră Blake.

– Profesional, e ceea ce trebuie să fac, replică, prompt, Faith. Vă rog să mă iertați, dar nu pot face altfel. Trebuie să-mi fac meseria și asta nu e posibil dacă doar intru să văd ce fac alte surori.

– Ignori dorințele mele, dar bine, accept să faci ceea ce consideri.

– Atunci pot lucra așa cum cred eu că e necesar?

Marqués nu răspunse și se îndreptară tăcuți spre o poieniță din apropierea casei, unde începură cu toții să pregătească zborul dragonului.

Când acesta fu gata de lansare, copii începură să gângurească emoționați, iar Marqués se întoarse zâmbind spre Faith:

– Da, micuță trădătoare, poți lucra așa cum crezi tu de cuviință.

***

Era trecut cu mult peste miezul nopții, când Faith auzi niște pași lângă ușă.

Cine putea fi? se întrebă ea. Tang Hing? Tang Sun? Sora Lee Lan?

În acel moment, însă, Marqués intră în cameră, cu o tavă în mâini.

Trecuse doar o zi când stătuseră de veghe la căpătâiul bolnavei,

împreună?

Marqués așează cu grijă tava pe scaunul liber de lângă fereastră.

– Vezi? spuse el cu un zâmbet care îi dezveli dantura incredibil de albă, în puternic contrast cu fața măslinie. Nu lipsește nimic…Ceștile cu cafea… Zahărul… Biscuiții… Laptele… Am învățat repede, scumpo…

Faith îi zâmbi la rândul ei…

Poate vor mai veni în viața ei nopți lungi și triste, se gândi Faith, pline de durere și depresie, cum avusese de atâtea ori în Australia, dar acum, cu el aici, nu simțea decât extraordinara dulceață a acelei nopți senine și calde.

Capitolul 8

Deși se simțise bine până atunci și se părea că își va reveni foarte repede, Juanita intră din nou într-o perioadă cu febră și puls foarte scăzut.

Cele două tinere surori, deși neexperimentate se dovediră foarte folositoare, iar doctorul Montales le mulțumi din toată inima, tuturor, pentru efortul depus în restabilirea sănătății condesei, care trecu și peste acest nou atac al bolii.

– Ah, mulțumesc Cerului că nu mai e niciun pericol, spuse el, când temperatura bolnavei reveni la normal și pulsul începu să se apropie de valorile normale.

– Nu putem fi siguri că suntem în afara oricărui pericol, încă, doctore, replică Faith.

– De data asta simt cu certitudine că am trecut de pericol, răspunse el. Sunt bucuros însă că Juanito nu a ținut cont de sfatul meu și le-a păstrat, aici, pe cele două tinere.

Faith îl aprecia foarte mult pe tânărul Montales, care se dovedi

a fi un medic extrem de bun și era convinsă că Marqués îl alesese strict pentru calitățile lui profesionale.

Tânărul medic își coborî privirile spre Juanita și, ca și cum abia atunci ar fi văzut-o pentru prima oară, exclamă uimit:

– Dar e o domnișoară frumușică!…

Frumușică! își spuse Faith… Condesa era chiar frumoasă, nu numai frumușică. Profilul ei clasic și genele incredibil de lungi, îi atraseră privirea de nenumărate ori în nopțile ei de veghe.

Bolnava își deschise încet ochii și pentru prima oară de când stătea la căpătâiul ei Faith avu impresia că tânăra vedea, cu adevărat, în jurul ei, pentru prima oară, pentru că se uită țintă în ochii doctorului Montales, iar buzele ei schițară un zâmbet plin de căldură.

– Ce frumoasă e, spuse Faith și doctorul fu de acord, dar cu o lipsă totală de interes masculin și se îndepărtă, dar tânăra australiancă nu putu să uite, după aceea, nicio clipă, cum ochii ei negri se fixară cu căldură asupra doctorului, din primele momente în care devenise din nou conștientă.

În ceea ce o privea, uitase cu totul de Craig și de Beth în ultima perioadă, concentrată fiind doar pe ceea ce se putea face pentru a o scoate pe Juanita din criză.

Scrisoarea ei ajunsese, desigur, de destul timp la destinație, dar nu primise încă niciun răspuns.

Nicio veste e o veste bună, spun australienii, se gândi ea.

Totuși, putuse Craig să uite cu totul de ea?

Zilele care urmară Faith nu mai avu timp să se gândească la aceste probleme, pentru că stătuse zi și noapte la căpătâiul

Juanitei.

– Trebuie să te odihnești, soră, îi spuse Marqués. Dacă te vei îmbolnăvi și tu ce ne facem?

– Nu m-am simțit niciodată mai bine, senhor, răspunse Faith.

– Dar arăți extenuată.

– Toți arătăm așa, senhor.

– Tu mai mult decât noi. Crezi că n-am observat? Nimeni nu a mai stat atât de mult lângă Juanita, ca tine. Au lucrat și ceilalți cât au putut de bine, dar greul l-ai dus tu. Luis e terminat și eu de asemenea. În orice caz, trebuie să te odihnești.

După ce își termină treburile, gândurile și grijile cu privire la ce se petrece în Australia cu Craig o năpădiră din nou.

Încercând să uite de toate acestea, se retrase în grădină, lângă fântâna arteziană, în mijlocul căreia trona un crap mare, auriu, despre care știa că se spunea că e aducător de noroc.

Marqués o găsi acolo. Când o văzu, ridică din sprâncene nemulțumit, dar mai înainte ca el să apuce să comenteze ceva, Faith I-o luă înainte:

– Am simțit nevoia să vin aici… Poate peștele îmi va purta și mie noroc.

– Atunci vom pleca la Aberdeen, unde poți vedea cel mai mare pește de acest gen, spuse el, zâmbind. El te poate ajuta, desigur, și mai mult.

Cum Luis Montales fu primul care îi propusese să meargă împreună la Aberdeen, Faith ezită.

– Nu vrei să mergem la Aberdeen, senhorita? întrebă el, nedumerit.

– Luis… Doctor Montales, începu ea.

– Oh, cu Luis poți merge în altă parte, răspunse Marqués.

– Dar… întotdeauna trebuie să dați ordine celorlalți?

– Ai simțit că ți-am ordonat?

– Nu știu, dar tonul dumneavoastră… Pare că întotdeauna dați ordine celorlalți…

– Da… Așa sunt obișnuit. Dar voi încerca să nu fiu astfel cu tine.. Acum putem pleca la Aberdeen?

Ce ar fi putut răspunde, în acest caz?

Se urcară în limuzina elegantă, dar, de data aceasta, chiar Marqués se așeză la volan.

Când ajunseră pe șoseaua largă, care ducea la Aberdeen, Marqués începu să-i vorbească despre lumea specială a pescarilor și pescuitului în Hong Kong, astfel că Faith uită, încet, încet, de problemele ei. Învăță, astfel, că pescarii sunt o castă aparte, acolo, care are o limbă diferită, tradiții diferite și obiceiuri nemaiîntâlnite la alții.

Au avut întotdeauna zeitățile lor specifice, în fruntea cărora se afla regina cerurilor.

– O poți vedea în toate templele lor, spuse Marqués.

Când ajunseră în satul de pescari de lângă Aberdeen, Faith privi cu interes în jurul ei, iar ceea ce o frapă cel mai mult fu freamătul populației care se agita de colo-colo, fapt prea puțin obișnuit în satele pe care le văzuse până atunci.

Viața e ceva la mare preț aici, se gândi ea.

– Vom lăsa mașina aici, spuse Marqués, trăgând la marginea străzii principale a așezării – și vom merge pe jos până la

restaurantul plutitor, unde vei putea să-ți alegi, dintr-un helești, peștele pe care vei vrea să-l mănânci.

La intrarea în restaurant fură întâmpinați de șeful de sală și de o tânără care îi conduse spre una dintre mese.

Faith fu foarte tristă la vederea peștișorilor captivi și Marqués îi citi gândurile, ca de obicei:

– Nu te întrista, micuțo, spuse el râzând. După ce vei mânca peștele ales de tine, gătit cu atâta artă de bucătarii de aici, vei fi foarte mulțumită la plecare, pentru că mâine, dacă vei veni, îl vei putea vedea zburdând ca și astăzi.

– În cazul acesta, îl vreau pe cel de colo, spuse ea, înțelegând că, de fapt, trebuie să aleagă doar tipul de pește pe care vroia să-l servească.

Marqués făcu și el o alegere, după care chelnerul se îndepărtă, dar se întoarse repede, cu o sticlă de vin.

Marqués de Velira așteptă ca acesta să toarne licoarea în pahare, iar când rămaseră singuri, spuse amuzat.

– Îți par foarte stranii, toate aceste obiceiuri, nu-i așa, domnișoară Blake?

– Da, răspunse Faith, încercând să zâmbească.

– Încă ești tristă, spuse Marqués.

– Eu…eu – căută Faith, cu disperare, cuvintele. E o perioadă grea pentru mine.

– Dar nu ceea ce vezi în meseria ta te face atât de tristă acum. Am observat că tratezi totul foarte profesional. Altceva ai tu pe suflet.

– Pacienții mei îmi rămân mereu în suflet.

– Nu în partea de suflet la care mă refer eu. Spune-mi… Îți cer prea mult, dacă te rog să-mi vorbești despre ceea ce te frământă?

– Nu e nimic de spus, replică Faith.

– Nu mă crede un prost, senhorita… Atunci, am putea vorbi despre ceea ce te face acum atât de tristă?

– Nu.

– Ah, atunci iartă-mă că am atins acest subiect.

Faith îl privi cu coada ochiului, dar nu văzu mimic din aroganța pe care se aștepta să o vadă pe fața lui. În schimb, expresia lui îi spunea că îl rănise.

Un timp, niciunul dintre ei nu mai scoase niciun cuvânt, după care Marqués o întrebă ce anume ar mai trebui să cumpere pentru perioada în care va sta acolo.

– Dar condesa se va face bine curând, senhor.

– Splendid! exclamă el. Deci va avea nevoie de o companie.

– Sigur veți găsi aici pe cineva potrivit, pentru asta, senhor.

– Nu prea cred că ar vrea pe cineva de aici. În plus, mătușa mea e foarte critică în alegerea companiei pentru nepoata ei.

– Dar ea e și împotriva mea.

– Ah…crezi? Totuși, tu și condesa sunteți apropiate ca vârstă. Dacă vei mai rămâne sunt sigur că Juanita își va reveni foarte repede.

– Fizic, își va reveni, indiferent de faptul că eu voi fi aici sau nu.

– Dar sufletește?

– Mă tem că asta nu mai ține de mine.

– Tu, o soră medicală, spui asta? Nu știi nimic despre influența pe care o are asupra organismului o inimă fericită?

– Nu eu sunt cea care aș putea să o fac fericită.

Marqués schimbă subiectul, vorbindu-i apoi despre felurile de mâncare specifice restaurantului.

În timp ce mâncară, vorbiră despre casa lui Marqués, din Macao.

– Nu e chiar în Macao, senhora, ci pe o insulă din apropiere. Vă voi duce acolo. Pe tine și pe Juanita.

Ah, se gândea deci la tânăra lui logodnică, nu la ea, își spuse Faith, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede, în urma celor auzite…

– Ar fi timpul să mergem, senhor.

– Sunt trei surori, acolo, domnișoară Blake, nu avem de ce să ne facem griji.

– Oricum, locul meu e acolo.

– Ceea ce vrei să spui e că locul tău nu e aici, cu mine?

– Spune-mi…dacă ai fi fost cu doctorul Montales, acum, i-ai fi spus același lucru?

– Nu știu. N-am fost niciodată cu el într-o astfel de situație.

Pentru că Marqués își ridică din nou sprâncenele în felul lui arogant, Faith continuă:

– Când am fost cu el m-a dus doar să scriu o scrisoare pe care trebuia să o trimit urgent.

– Dar ai o cameră specială pentru asta, senhorita, la dispoziția ta.

– N-am știut că mă bucur de o asemenea facilitate.

– Da, va trebui să-ți arăt asta, imediat ce ne vom întoarce.

– Nu mai am nimic de scris.

– Ah, deci asta e… Individul nu ți-a răspuns.

– Ah, sunte-ți… imposibil! exclamă Faith.

Ar fi vrut să poată pleca singură, acum, dar cu ce să ajungă de-aici?

Se ridică totuși, iar Marqués îi făcu semn chelnerului, plăti și o urmă în grabă.

Pe drumul de întoarcere nu vorbiseră nimic, iar când ajunseră, Faith se duse direct în camera bolnavei.

Linda era acolo și cele două surori mai tinere, de asemenea.

Faith se apropie de patul bolnavei, iar aceasta deschise imediat ochii, privind-o cu căldură.

Faith zâmbi și ea și brusc, între cele două tinere se stabili o relație foarte prietenoasă.

Era minunat să simtă atâta căldură din partea cuiva despre care crezuse că e împotriva ei, se gândi Faith și ieși din cameră mulțumită.

Îi căută pe cei doi copii și îi găsi în sufragerie.

Îi prinse pe amândoi în brațe și le spuse cu afecțiune:

– Sunteți atât de dulci, amândoi, atât de dulci…

– Da, un tablou impresionant, spuse Marqués, care tocmai intră în încăpere.

Faith se ridică în picioare.

Marqués nu mai spuse nimic și îi înmână scisoarea privind-o lung, după care se îndepărtă.

Înainte de a ieși însă, se întoarse din nou spre ea:

– Mă poți găsi în biroul meu, senhorita.

Faith puse scrisoarea în buzunarul jachetei și alergă în camera

ei.

Imediat ce Marqués îi înmână plicul, citi adresa expeditorului. Era de la Craig…

În scrisoare, acesta îi amintea de momentul din parc, în care ea îi spusese să închidă ochii și să-i spună repede pe cine vede.

,,I was wrong…scria el. Era Faith. Faith și nimeni altcineva…Te iubesc, draga mea."

În încheiere îi spuse că nu o văzuse pe Beth de la plecarea ei.

,, Inima mea era cu tine. Cum puteam s-o mai caut pe ea?

Număr clipele până în momentul în care te voi vedea din nou. Întoarce-te curând, iubit-o… Întoarce-te… Craig…"

Trecuse mult timp după ce citi toate acestea, până când Faith putu să lase scrisoarea din mână.

Capitolul 9

Faith se duse la fereastră și se uită lung, peste grădina cu flori multicolore, având încă scrisoarea în mâini. Marqués o comparase adeseori cu un lujer, spunându-i că e la fel de fragedă și de firavă. Craig îi scrisese că nu se mai văzuse cu Beth, pentru a nu o face să se simtă rănită, de vreme ce inima lui era la ea.

Faith continuă să privească grădina înmiresmată, gândindu-se ce putea face, acum. Ce ar putea să-i spună mai mult lui Craig, decât ceea ce îi spusese, deja.

Ar fi trebuit poate să-i scrie că nu mai vrea să-l vadă, astfel că nu avea de ce să strice relația cu Beth, dar nu era adevărat că nu mai vroia să-l vadă. Dar cu Beth ca soție a lui.

Se întoarse cu gândul în timp, la Tallamundi, în perioada în care Craig tocmai sosise de la Melburne, ca reprezentant al firmei pentru care lucra.

– Un bărbat nou în oraș, o anunță Beth și își zâmbiră conspirativ, pentru că nu prea aveai ce să alegi în Tallamundi, în

materie de bărbați.

Dar Craig Collison o alesese pe Beth, din primul moment. În mai puțin de o lună, se logodiseră.

Craig ar fi vrut să se căsătorească imediat, dar Beth, care avusese o copilărie extrem de grea, ezită, din cauza banilor. Vroia ca înainte de căsătorie să-și facă amândoi un rost, nu după aceea.

– Da, avem un buget sărăcăcios, recunoscu Craig.

Când Faith se mutase la Sydney, Beth insistase ca ea să se întâlnească acolo cu Craig, care fusese, de asemenea, transferat de firmă, acolo.

Beth insistase. Asta era ceea ce o rănea cel mai mult, acum. Se întâlniseră și se atașaseră foarte mult unul de celălalt. Dar nu putea să-I facă prietenei sale una ca asta și să rămână cu logodnicul ei.

Nu mai trebuia să-l vadă, în niciun caz. Dar cum să-i spună?

Dacă ea nu-i va răspunde, se va întoarce la Beth.

Marqués îi propusese să-și prelungească șederea aici.

Cât timp stătea aici, departe de el, poate lucrurile se vor schimba și Craig nu se va mai gândi la ea. Curând, era sigură de asta, Craig va realiza ce nebun fusese să-și imagineze că se îndrăgostise de Faith.

După asta, tânăra lăsă draperiile la fereastră și se întoarse în cameră.

Îl va răspunde, oricum, la scrisoare.

Marqués o invitase să folosească biroul pentru corespondență.

Va merge acum și-l va întreba dacă putea folosi camera destinată scrierii scrisorilor în acea seară și dacă propunerea lui de

a rămâne mai mult timp acolo mai era valabilă sau nu.

Își trecu un pieptene prin păr, privindu-și fața palidă în oglindă. Cu părul ei atât de deschis la culoare, paloarea aceasta o făcea să arate ca de pe altă lume. Chiar într-o boală atât de grea ca cea pe care o contactase, Juanita arăta mult mai interesant decât ea. Cât de insipidă trecea, probabil, în fața lui Marqués.

În timp ce se îndrepta spre biroul lui Marqués, se deschise o ușă și senhora apăru în prag. O privi foarte lung, dar nu spuse nimic.

Disperată, Faith se apropie în fugă de ușa biroului lui Marqués și bătu de câteva ori.

Acesta îi răspunse chiar mai repede decât se așteptase.

– Intră, domnișoară Blake.

– Nu mulțumesc, trebuie să scriu urgent, o scrisoare. Ați putea să-mi arătați camera dedicată corespondenței?

– Da, voi putea ceva mai târziu. Acum cele două tinere surori tocmai își pun pe tapet sentimentele furtunoase față de doi tineri extrem de nenorocoși, sunt sigur.

– Nenorocoși?

– Poate unora le place să fie prizonieri, nu crezi, senhorita?

– Eu… Eu…

Cum nu găsi un răspuns potrivit, Faith adăugă imediat:

– N-ați vrea, totuși, să îmi arătați camera de corespondență? Sunt sigură că fetele n-ar avea nimic împotrivă dacă…

– Ah, atunci și tu trebuie să-ți pui oful într-o scrisoare către un alt nefericit prins în capcană.

– Nu face nimic, atunci, voi încerca mai târziu, spuse ea și se

pregăti să se îndepărteze, însă Marqués o prinse de mână:

– Hei, te-am tachinat, doar… Poți scrie scrisoarea în biroul meu, senhorita.

– Am spus că nu contează.

Marqués însă ignoră spusele ei și o împinse ușor înăuntru, forțând-o să se așeze pe scaun, la biroul lui.

– Totul e la dispoziția ta. Te voi lăsa singură, acum.

– Dar…

Nu mai era însă nimeni în cameră când spusese acestea.

Rămasă singură, Faith se gândi la multiplele fețe ale lui Marqués de Velira. Uneori ironic, alteori trist sau gentil.

Acum, așezată la biroul lui, pur și simplu nu mai avea stare să scrie scrisoarea. Stiloul aștepta pe masă. Foile albe așteptau și ele. Plicurile cu antetul lui Marqués, așteptau, de asemenea.

Ce va spune Craig dacă va primi acest plic cu un nume atât de impozant?

Se uită în jur, după un plic simplu, dar îi fu imposibil să dea de vreunul.

Asta era. Era important să scrie scrisoarea, astfel că începu, încet, încet, să așternă pe hârtie ceea ce avea de spus:

„ Dragă Craig,

Scrisoarea ta a ajuns astăzi. Ce aș putea să spun? Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le discutăm… Cu care dintre ele să încep?

Am fost surprinsă și șocată de atitudinea ta. Am crezut că am clarificat cum stau lucrurile între noi. Craig, eu nu am nicio vină că tu ai fabricat în mintea ta o situație care nu corespunde adevărului.

Nu am fost niciodată îndrăgostită de tine. Mi-a plăcut să stăm de vorbă împreună și asta așa va fi mereu, dar nu putem spune că am fost sau suntem îndrăgostiți unul de celălalt. Am fost destul de apropiați în Sydney dar sunt convinsă că doar singurătatea ne-a împins unul spre celălalt.

Dacă am fi rămas în Tallamundi sunt sigură că nici măcar nu m-ai fi observat și, probabil, nici eu.

Nu pot deci să iau în serios scrisoarea ta și nu cred că ai fost serios nici tu.

Te rog, deci să faci ceea ce ți-am sugerat. Caut-o pe Beth și încercați să fiți mai aproape, fără jumătăți de măsură. Beth are nevoie de asta.

Și fă te rog asta înainte de sosirea mea.

Puse apoi scrisoarea într-un plic normal, gândindu-se că, probabil, ar fi foarte nepoliticoasă dacă ar trimite-o recomandată.

Înainte de a fi apucat să deschidă ușa, aceasta se deschise încet și Marqués întrebă privind-o lung:

– Ai isprăvit?

Pe urmă traversă camera și sună un clopoțel de pe birou. L-am chemat pe Tang Hing, să ducă scrisoarea la poștă.

– Un moment, senhor, spuse Faith.

– Da, senhorita?

– Eu… Eu… vreau să spun că… oferta dumneavoastră ca eu să stau aici mai mult timp mai e încă valabilă?

– Bineînțeles, își ridică el surprins, sprâncenele.

– Atunci, e în regulă.

– Vrei să spui că scrisoarea poate pleca?

– Da.

Marqués îi dădu cantonezului câteva instrucțiuni, pe limba lui.

După ce Tang Hing plecă, Marqués se întoarse spre Faith:

– Cred că ai anunțat în scrisoare că vei sta mai mult decât ai planificat inițial. El va fi mulțumit de această hotărâre?

– El, senhor?

– Da, el. Dacă era vorba de o femeie nu te întristai așa.

– Oh, ba da, o femeie mi-a cauzat această tristețe, spuse ea, sec. Și era adevărat. Dacă Beth…

– A, deci e un triunghi, comentă el.

– Senhor, nu este problema dumneavoastră și dacă doriți să vă schimbați ideea, în calitate de patron…

– Este problema mea, senhorita. Poate pentru un patron australian nu e importantă viața particulară a angajaților, dar te asigur că un patron portughez simte într-un mod cu totul diferit, toate aceste lucruri. Noi suntem atât patroni cât și părinți, pentru angajații pe care-i avem.

– Pot să vă spun atunci…tată? întrebă Faith cu un surâs șugubăț.

Marqués îi aruncă o privire cercetătoare:

– Și așa, răspunse el. Oricum, nu am de gând să-mi schimb hotărârea în calitate de patron. Simt că te vei comporta foarte bine cu Juanita.

– Asta e destul, pentru dumneavoastră?

– Nu m-am gândit la ceea ce vei face pentru mine, sau nu. Dar nu pot să nu-ți mărturisesc faptul că aș fi vrut să rămâi pentru că te simți bine în serviciul meu și nu din cauza conținutului unei

scrisori.

– Nu…

– Nu trebuie să spui nimic, știu că despre asta e vorba. Ți-am făcut această propunere înainte și m-ai refuzat. Astăzi ai primit o scrisoare și, brusc, ți-ai schimbat planurile. Nu face însă nimic. Sunt fericit să-ți pot oferi acest refugiu.

– Ce vreți să spuneți, senhor?

– Nu mă refer la un refugiu care-ți oferă protecție fizică. Ci la unul care te ajută să-ți aperi sufletul.

Câtă dreptate are, se gândi Faith, dar cu voce tare, spuse doar atât:

– Engleza dumneavoastră este foarte ambiguă, senhor. Asta e tot?

– Da. Asta e tot, spuse el și îi deschise ușa.

– Faith se întoarse în camera ei. Se îmbrăcă în uniforma albastru-deschis și se duse să-și viziteze pacienta.

Linda era acolo și Faith ar fi trebuit doar să controleze dacă totul era în regulă, însă nu putu să-și vadă colega epuizată de multele ore petrecute la căpătâiul bolnavei și ea doar să controleze situația.

– Ai venit mult mai repede, spuse Linda mai e încă o oră până la terminarea programului meu.

– Da o oră pe care o vei petrece departe de-aici, spuse Faith. E un ordin.

Linda o privi zâmbind cu recunoștință:

– Mulțumesc, Faith, spuse ea și ieși în grabă.

– După plecarea ei, Faith își trase un scaun lângă marginea

patului.

Tânăra condesă dormea adânc și liniștit. Faith fu mulțumită să vadă cum încep să i se coloreze obrajii.

În timp ce o privea, ochii fetei se deschiseră încet, încet.

– *Bom dias*, spuse Juanita încet, dar foarte clar.

– *Bom dias*, răspunse Faith. Apoi, continuă în engleză, pentru a vedea reacția fetei: bună ziua.

– Englezoaică? întrebă tânăra, cu ochii mari.

– Australiancă.

– Ah, așa, zâmbi Juanita.

Era ca o întâlnire între două fetițe, se gândi Faith, după acest dialog atât de simplist.

Apoi, în timp ce o schimbă și îi potrivi mai bine capul pe pernă, Faith conversă cu pacienta sa despre diverse alte probleme. Engleza fetei nu era atât de bună ca cea a lui Marqués, nici ca cea a doctorului Montales, fiind mai degrabă de un nivel mediu, se gândi Faith, cam cum ar fi fost o conversație de-a ei susținută în franceză. Se înțeleseră însă foarte bine și se amuzaseră. Până la sosirea celor două surori cantoneze, Faith simți că avea, deja, o prietenă. Se mișca prin cameră, cu o ușurință uluitoare, ca orice om fericit, întrebându-se cum fusese, totuși, posibil să se întâmple. Niciodată nu mai văzuse o relație între o soră și o pacientă, care să se transforme într-o prietenie.

În ziua următoare, Faith și Juanita conversară cu încă și mai multă căldură, iar în ziua de după deja își presărau conversația cu râsete vesele și tinerești.

Peste alte câteva zile însă, în momentul în care tânăra

australiancă intră să-și viziteze bolnava, cum la căpătâiul ei se afla senhora del Carross, atitudinea Juanitei se schimbă total și Faith trebui să-i repete de trei ori ,, Bom Dias" , până să primească un răspuns.

La o zi după asta, Faith o vizită pe Juanita împreună cu Luis, iar tânăra îi privi foarte lung și înnegurat când îi văzu.

După ce plecară din camera bolnavei, Faith se duse direct la Marqués, care se juca în grădină cu copiii și îi povesti despre schimbarea acesteia.

– Ah, ai o imaginație foarte bogată, soră Blake. Ești si tu doar un copil plin de idei trăznite.

– Cu câteva zile înainte aș fi putut să spun că suntem prietene, replică Faith. Astăzi, însă…

– Astăzi te-a văzut intrând cu doctorul Luis, nu-i așa? Atunci poți înțelege de ce această schimbare.

În zilele care urmară, Faith observă, fără nicio urmă de îndoială, că Juanita vorbea cu foarte mare plăcere cu cele două surori și cu Linda, dar cu ea era extrem de rece.

Senhora își făcuse foarte bine treaba, se gândi Faith, cu tristețe.

Despre atitudinea senhorei pentru ea, Marqués vorbea ca despre un fapt prea puțin plauzibil.

– Chiar dacă ar fi așa, nu trebuie să vezi în asta nimic mai mult decât o furtună într-un pahar cu apă.

– Relația dintre pacient și soră, începu Faith, dar Marqués o întrerupse imediat…

– Am auzit destule despre toate acestea înainte, soră Blake.

A doua zi, în timp ce Faith și cele două surori cantoneze erau

în camera Juanitei, ocupate cu fel de fel de treburi, tânăra protugheză părea să fie adâncită în somn, dar Faith își spuse că, probabil, e doar slăbită.

– Temperatura e bună și pulsul de asemenea, spuse Linda, intrând după câteva miunute și ducându-se țintă spre patul bolnavei.

– Da, dar e totuși atât de palidă…

– Da, nu e pregătită încă pentru a se adapta la realitatea înconjurătoare. Am mai văzut astfel de cazuri înainte. Are un mic șoc, acum…

– Lui Faith îi păru incredibil ca după toate acele zile pline de veslie, Juanita să clacheze din nou, dar faptele erau fapte și doctorul Montales îi confirmă același lucru spus de Linda, după ce o examină:

– Arată bine, totuși, spuse doctorul și obrajii condesei se colorară ușor.

Era așadar, își spuse Faith, destul de conștientă.

În timp ce Faith se ocupă de sterilizarea ustensilelor, în camera Juanitei, după plecarea doctorului, Marqués își făcu apariția în ușă, spunând foarte categoric:

– Întoarce-te în zece minute, soră.

– Da, senhor.

După ce Marqués închise în grabă ușa după el, Faith se duse în grădina multicoloră. Copiii nu ieșiseră astăzi.

Apoi gândul îi zbură la Craig, care primise, desigur, scrisoarea până atunci, dar nu-i trimise niciun răspuns.

-Te poți reîntoarce la pacientă, soră Blake, se auzi vocea lui

Marqués din pragul ușii de la intrare. Cred că ți-a prins bine o mică pauză, adăugă el.

În momentul în care o revăzu pe Faith, Juanita zâmbi cu căldură, ca și cum și-ar fi răvăzut o veche prietenă dragă.

Indiferent ce-i spusese Marqués, pe fața ei apăru o rază de lumină și un zâmbet subțire pe buze.

Erau din nou prietene și asta o bucura extrem de mult pe Faith.

Cât despre ceea ce-i spusese Marqués… Era atât de greu de ghicit? se întrebă Faith… Oricine și-ar fi dat seama după strălucirea aparte din ochii Juanitei.

Capitolul 10

Fiecare nouă zi o apropia și mai mult pe Juanita de însănătoșire.

Mai întâi își petrecu câteva minute la fereastră, apoi urmară câteva mișcări scurte prin cameră, cu ajutorul uneia dintre surori și apoi, în sfârșit, ieși să se plimbe în jurul casei.

Într-una dintre dimineți Juanita ieși împreună cu Faith în grădină, unde copiii și Marqués o așteptară cu aplauze.

Condesa și senhora del Carrossa sosiseră la Hong Kong cu foarte puțin timp înaintea îmbolnăvirii tinerei, astfel că aceasta nu avusese destulă vreme la dispoziție pentru a se obișnui cu universul cu totul nou în care intrase.

– Domnișoara Blake te va conduce în curând prin oraș, să faceți niște cumpărături, spuse Marqués. Lucrurile vor merge spre bine, Juanita. Hong Kongul e un adevărat paradis al cumpărăturilor, un loc foarte frumos și exotic, nu-i așa, domnișoară Blake?

– Da… e… ca o atingere de mătase, spuse ea, aproape fără să vrea, după care o întrebă pe Juanita dacă dorea să se retragă în camera ei.

– Nu, nu vreau să mai intru acolo, răspunse aceasta. Doar când mă voi simți obosită sau când va trebui să mă culc. Aș vrea să merg chiar acum pe strada Nathan, despre care am auzit atât de multe.

– În regulă, răspunse Marqués. Îi voi spune lui Tang Hing să aducă aici mașina.

Porniră așadar în faimoasa limuzină cele două tinere surori, Linda, Faith, Juanita și Tang Hing.

Se desfătară apoi cu toții cumpărându-și de pe strada Nathan fel de fel de bibelouri de porțelan, păpuși, bijuterii și obiecte decorative din jad,

– Nu mi-am cumpărat niciodată nimic singură, Faith, se confesă Juanita.

Își cumpărase, așadar, niște mărgele de sticlă, care se potriveau foarte bine cu ochi ei, o pereche de mănuși croșetate, un diapazon și o cutie muzicală pentru tia.

Se opri apoi în fața unei truse de toaletă pentru bărbați și după ce o analiză cu grijă o cumpără și o vârî în poșetă.

Era, oare, pentru Jacinto de Velira? se întrebă Faith.

În scurt timp Juanita termină cumpărăturile și îl chemă pe Tang Hing să i le ducă în portbagaj, dar reținuse asupra ei pachețelul cu trusa de toaletă.

Chiar în momentul în care se pregăteau să le facă semn și celorlalte fete să vină la mașină, cineva le prinse cu putere de braț, pe amândouă.

– Luis, exclamă Faith, întorcându-se și recunoscându-l.

– Doctore! exclamă și Juanita.

– Ah se pare că e ziua mea norocoasă. Pot să iau la ceai două domnișoare foarte frumoase.

Faith ezită, puțin, dar Juanita spuse imediat foarte veselă:

– Ah, nu am fost încă la ceai, aici. Tu ai fost, Faith?

– Da, dar nu în zona asta. M-a dus Marqués, replică Faith, dar regretă imediat că amintise de toate acestea. Juanita însă nu remarcă cele spuse de australiancă. Doctorul – da…

– Ah, ai fost cu el și la Aberdeen, deși mi-ai promis mie mai întâi.

La această replică, Juanita începu să-ți frământe ușor mâinile, nerăbdătoare și puțin nervoasă.

– Cred că eu voi rămâne cu fetele să mai facem niște cumpărături. Va merge Juanita cu tine la ceai.

– Da, eu voi merge, răspunse imediat, aceasta.

– Dacă te uiți puțin în jur, spuse doctorul, vei vedea că fetele au plecat, deja, cu limuzina condusă de Tang Hing. Așa că vom merge toți trei la ceai. Vom merge la Peninsula Hotel. Cele mai luxoase restaurante chinezești sunt în Victoria, dar, după părerea mea, Peninsula e cel mai potrivit pentru un ceai. E construit pe ruinele unui hotel englez. Probabil Ritz sau Grosvenor.

Aleseseră un ceai de jasmin, iar în locul obișnuiților biscuiți, Luis propuse bomboane de ciocolată, puternic însiropate.

Se distrară atât de bine împreună, încât Luis propuse să ia și cina împreună, dar Faith se opuse categoric, deși Juanita primi ideea cu entuziasm, și de astă dată.

În acest caz, doctorul le conduse acasă, iar când rămaseră singure Juanita întrebă, bosumflată:

– De ce nu ai putut fi de acord, să rămânem la cină, Faith?

– Pentru că eu sunt în timpul serviciului, amintește-ți. Tu puteai să mergi.

– Da, dar nu pe mine m-a invitat.

– Ne-a invitat pe amândouă.

– S-a uitat la tine, răspunse Juanita, după care nu mai spuse nimic, până când ajunse în camera ei și începu să desfacă pachetele.

– Am făcut cumpărături, spuse Juanita, cu ochii sclipind.

O lăsă apoi pe tânără să se odihnească și ea se retrase în camera ei.

În momentul în care deschise ușa, dădu cu ochii de un bilețel, așezat pe o măsuță din hol. Era de la Marqués, care îi scria că, deoarece Juanita e complet refăcută, nu va mai cina în camera ei, ci într-un local din apropiere, iar ea o va însoți.

Nu era o invitație. Era un ordin, își spuse Faith și, cu un oftat de resemnare, deschise dulapul, pentru a-și alege o ținută potrivită pentru seară.

Optă pentru unul din costumele dăruite de Marqués, confecționat dintr-o mătase de un roz foarte pal, la care își asortă un colier în genul celor cumpărate de Juanita în acea după-amiază.

Își pieptănă, apoi, părul până îl văzu că începe să strălucească, își aranjă puțin machiajul și, cum nu mai avea nimic altceva de făcut în așteptarea orei la care trebuia să coboare pentru cină, ieși pe mica terasă a apartamentului ei, ca să privească luminile

portului.

– Îți place foarte mult această scenă, nu-i așa, senhorita? întrebă Marqués apropiindu-se și privind și el în larg.

Faith ridică ochii spre el, dar fața lui era impenetrabilă, ca de obicei.

– Da, e cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o vreodată, răspunse, zâmbind.

– Într-adevăr, recunoscu el îmi place și mie, chiar mai mult decât la Ginza, în Japonia. Nici măcar New Yorkul nu are multitudinea asta strălucitoare de culori.

Făcu apoi o pauză și adăugă:

– După această priveliște, spuse el, uitându-se lung spre luminile orșului-port e puțin probabil că te vei mai enuziasma văzând Villa das Flores.

– Unde este asta, senhor?

– În insula mea de lângă Macao.

– Mai e și în momentul de față insula dumneavoastră?

– Da, mi-a fost dăruită mie.

– Oh, mi-ar face mare plăcere să văd și eu toate acele locuri.

– Dar bineînțeles că le vei vedea. Intenționez să mergem acolo cât de curând.

– Dar ... începu Faith, vrând să explice că nu mai era nevoie ca ea să o însoțească pe Juanita, care se vindecase.

Marqués o întrerupse cu hotărâre:

– Am auzit că v-ați întâlnit cu Luis, azi și ați luat ceaiul împreună. Asta-i bine, pentru că, astfel, nu îi mai ești datoare cu nicio ieșire. Promisiunea pe care i-o făcuseși zilele trecute, cum că

veți ieși împreună, a fost onorată.

– Ah, vă place atât de mult să hotărâți pentru alții, răspunse Faith, dar îi păru, imediat, extrem de rău de cele spuse.

Marqués fu însă foarte amuzat de replica ei și începu să râdă.

Văzându-l cum se amuză, Faith începu să râdă și ea.

– Toată lumea râde, aici, spuse Juanita, intrând. Pot să mă amuz și eu cu voi?

Era îmbrăcată într-o rochie de catifea, de un roșu-rubiniu și arăta absolut superb.

-Te-ai distrat, astăzi, *pequeña*?

– Ah, da, foarte mult. Hong Kongul e un oraș strălucitor, răspunse condesa.

– Nici nu mă așteptam să-mi răspunzi altceva, replică Marqués, pentru că e cel mai mare oraș pe care l-ai văzut în viața ta. Și primul, de altfel, nu? N-ai mai ieșit, până acum din sătulețul tău. Sper că vă veți distra în noaptea asta la Festivalul lunii. Hong Kongul e de-a dreptul feeric, în timpul festivalelor. Peste câtva timp va fi un alt festival, astfel că ne vom distra de minune în perioada asta.

– Două festivaluri, atât de apropiate între ele? întrebă, cu uimire, Faith.

– Ah, dar chinezii sunt înnebuniți după distracțiile de acest gen. Când se celebrează Noul An Chinezesc, care e în prima sau a doua săptămână din luna februarie, artificiile nu se opresc niciun moment. Va fi foarte multă vânzoleală în jurul casei în noaptea asta, continuă el, pentru că toate familiile vor urca pe Victoria Peak, pentru a saluta luna. Telecabina va funcționa toată noaptea,

așa că sunt sigur că tia Anna va fi foarte indispusă, pentru că nu va putea dormi, râse el cu poftă, ca un adolescent năzdrăvan. Se vor mânca prăjituri în formă de lună, se vor vedea peste tot pești din hârtie și toată lumea va avea câte o lanternă în mână.

– Ah, abia aștept să mănânc prăjituri în formă de lună, spuse Juanita, cu apetitul cuiva care a ținut regim foarte mult timp.

– Sunt făcute dintr-o pastă de făină și zahăr, comentă Marqués. Dar sunt sigură că veți fi mult mai încântate de puii fripți, care tocmai s-au adus în sala de mese, după gongul pe care tocmai l-am auzit, spuse el și le apucă de braț. Mătușa Anna cred că e deja, acolo.

În sala de mese se aprinseseră lumânări parfumate, deși erau aprinse, de asemenea, toate candelabrele.

– Ah, cât de frumos și de romantic, e!…exclamă Juanita, entuziasmată. Aș vrea, doar…

– Da, *pequeña*, ce anume dorești?

Senhora del Carross spuse cu subînțeles:

– Nu întreba, asta, Jacinto, nu e nici locul, nici timpul.

– Oriunde și oricând se poate vorbi de dragoste, mătușă, replică Marqués. V-ați gândit de unde v-ar plăcea să vedeți, în seara asta luna, doamnelor? continuă el, curtenitor.

– Important nu e locul, ci cu cine ești când admiri lună, spuse Juanita, dar senhora o mustră, imediat:

– O domnișoară portugheză nu vorbește niciodată în acești termeni

Deși nu mai adăugă nimic, Faith avu impresia, după tonul pe care-l folosise și modul în care o străpunse cu privirea, că ar fi vrut

să adauge:

„Deși nu sunt foarte sigură că o domnișoară australiancă nu ar face-o".

După cină ieșiră cu toții afară și se alăturară mulțimii entuziasmate, care agita, excitată, în aer, pești de sticlă, luni de hârtie și lanterne.

– Să nu te îndepărtezi de mine, îi spuse Marqués lui Faith. Poate fi periculos, toată această mulțime este extrem de excitată și nu mai ține cont de nimic ce le stă în cale.

– Dacă vreți puteți să veniți să priviți luna de pe terasa casei mele, e așezată pe o colină. Se vede totul, foarte clar de acolo, spuse doctorul Luis care apăru din mulțime, ca prin minune.

În următoarele minute, de pe o tribună cu un acoperiș în formă de coroană, începu să fie ridicată o lună de hârtie, în cinstea zeiței tradiționale.

– Ah, da, vreau să merg acolo, spuse Juanita și îl trase pe doctor de braț, îndepărtându-se.

De astă dată, senhora nu mai avu timp să protesteze, pentru că cei doi dispărură în doar câteva clipe.

Faith, la rândul ei fu prinsă de val și forțată să se îndepărteze de Marqués.

După numai câteva minute, cineva de lângă ea, strigă cu disperare, privind spre tribună:

– Înapoi, înapoi!…

Când se uită și ea spre locul în care își ațintă ochii cu atâta disperare bărbatul de lângă ea, înmărmuri: coroana tribunei se desprinse de pe trunchiul construcției închinat Reginei lunii și se

îndrepta acum cu viteză spre ei.

Mulțimea încercă buimăcită, să se dea înapoi din calea dezastrului, dar nu reușiră decât să se calce în picioare unii pe alții.

Faith închise ochii în fața pericolului iminent și nu mai avu în sufletul ei nicio speranță de scăpare. În acel moment, însă, un braț puternic o trase cu forță câțiva pași mai înapoi și, în timp ce coroana se prăbuși la picioarele ei peste trupurile rămase captive în înghesuială, Faith simți două buze calde, poposindu-i pe pleoape.

– Luis, gemu ea, în timp ce strigătele disperate se întețeau în jurul ei.

– Nu, nu e Luis, spuse Marqués, trăgând-o afară din grupul care începea să se disperseze. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Ah, dar chiar și în această situație, trebuie să fiți sarcastic? întrebă ea, revenindu-și, puțin. M-am gândit că e doctorul, pentru că… pentru că… era normal ca el să se afle acolo, de vreme ce se întâmplase un accident.

Capitolul 11

Niciunul dintre ei nu spuse nimic în timp ce se reîntoarseră acasă.

Când ajunseră lângă intrarea în vilă, Marqués se opri și Faith se opri și ea.

– Trebuie să-ți spun încă o dată, senhorita, că îmi pare extrem de rău.

– Pentru ce?

– Pentru confuzia care s-a creat. Pentru că nu a fost Luis Montales cel care te-a sărutat.

– Trebuie să vă mulțumesc, senhor. Dacă nu ați fi apărut să mă trageți din locul în care eram…

Nu mai continuă, însă, pentru că în acel moment își făcură apariția Juanita și Luis.

Doctorul se uită, imediat, spre Faith, cu reproș:

– Unde, Dumnezeu, ați dispărut, amândoi?

Juanita, în schimb, părea foarte mulțumită de sine însăși.

Faith nu spuse nimic.

Intrară cu toții în casă și băură câte o cafea, iar la țigările, de după, Luis îl întrebă pe Marqués dacă era inclus și el în invitația pentru plecarea la Villa das Flores de la sfârșitul săptămânii.

Jacinto îl privi cu răceală:

– Oh, chiar mă întrebam dacă ai putea fi interesat și așteptam să mă întrebi.

– Un singur bărbat cu două femei atât de frumoase… Ar fi puțin cam dificil pentru tine, nu crezi? întrebă Luis, zâmbind.

– Vom lipsi de aici câteva zile. Ce vei face cu pacienții tăi?

– Îi voi implora să nu moară, continuă Luis să glumească.

Marqués, însă, rămase auster. Faith putu să vadă după expresia gurii lui, că nu era de acord cu atitudinea doctorului.

Speriată de cele ce ar fi putut să spună, Juanita îl prinse imediat de braț și îl întrebă cu dulceață:

– Putem să îl luăm și pe el, Jacinto?

Marqués o privi lung și cercetător, după care răspunse zâmbind:

– Bine, Montales, vei veni și tu.

– Cred că trebuie să-i mulțumesc Juanitei pentru asta, replică doctorul.

– Atunci, fă-o, spuse Jacinto, cu seriozitate.

– Da, mulțumește-mi, doctore, interveni Juanita, privindu-l pe Montales cu ochi strălucitori.

Trezită de zgomotele de afară și auzindu-I pe ei în salon, senhora del Carross intră, indispusă, privindu-i pe fiecare în parte, cercetător.

Marqués o întrebă dacă vrea să vină și ea la Macao.

– Bineînțeles, ca nu, replică ea, acră.

– Eu voi merge, tia, spuse cu hotărâre, Juanita.

Senhora o privi lung fără să spună nimic, apoi își ațintì ochii pe fața lui Marqués, analizându-l cu același interes.

– E destul de rău că am venit aici, nu e nevoie să mai merg și la Macao. Casa ta e în Portugalia, Juacinto.

– Draga mea mătușă, răspunse acesta, calm. Macao e Portugalia. Și nu uita că eu am stat acolo mult mai mult decât în oricare altă parte, iar tatăl meu, la fel, înaintea mea.

– Jacinto, când fratele mai mare al tatălui tău a murit, titlul și palatul i-a revenit tatălui tău, care s-a întors acolo. Acum tatăl tău a murit, totul ți-a revenit, de drept, ție, iar tu ai datoria să te întorci.

– Ce să facă un bărbat singur într-un asemenea palat? replică Marqués.

– Trebuie să-ți faci o familie, replică senhora. Pentru asta am străbătut atâtea mile până aici.

– De ce? întrebă apăsat, Marqués.

– Pentru că…

Senhora se uită spre nepoata ei, dar nu mai continuă.

– Da, interveni doctorul. Mă gândesc de multe ori și eu cât de diferită e viața de acolo de cea de aici. Mă gândesc la fratele meu…

– Fratele dumitale? întrebă senhora.

– Da. Viscontele Montales. Eu… sunt cel de-al doilea fiu, în familie, spuse doctorul, cu tristețe.

– Oh, făcu senhora, cu o mină din care reieșea că îi părea foarte rău pentru el.

– Vă pare rău? interveni Juanita.

– Uneori.

– Într-adevăr? întrebă Juanita.

– Mi-ar plăcea să am un castel, recunoscu Montales. Am întrebat-o pe Faith, dacă nu are cumva un castel, continuă el râzând, dar nimeni, în afară de Faith nu schiță nici măcar un zâmbet.

Senhora plescăi gânditoare buzele, Marqués se concentră asupra țigării lui fine, iar Juanita păru că e la mile și mile depărtare.

– Ce păcat că, uneori, cine merită cu adevărat ceva, nu poate avea. Acest om e cu adevărat, portughez, comentă senhora.

– Dar și eu sunt portughez, tia, răspunse Marqués, după care se întoarse spre Faith. Eu sunt sufletește mult mai apropiat de partea de aventurier din caracterul portughezilor. Navigatorii noștri au fondat Brazilia și au colonizat India. Ca și australienii, senhorita, suntem născuți pentru aventură.

– Da, ca Vasco da Gama.

– Ah, văd că știi ceva despre Portugalia mea.

– Portugalia ta? întrebă senhora. N-ai mai călcat în palatul familiei tale de ani și ani.

– O voi face cât de curând, răspunse Marqués, privind-o, încă, pe Faith.

Pe urmă, stabiliră că vor pleca pe insulă toți patru, Faith, Juanita, Montales și Marqués, la sfârșitul săptămânii.

Senhora nu mai spuse nimic, dar Faith putu citi cu claritate în ochii ei vicleni mulțumirea pe care o avea că Juanita va fi cu Marqués.

– Cât vom face până acolo?

– Cu iahtul, trei ore.

– Aveți un iaht?

– Da și încă unul foarte luxos, interveni doctorul.

În zilele care urmară, Faith trecu prin nenumărate stări contradictorii.

În primele ore după ce fu anunțată plecarea, dorise foarte mult să plece, după care simți că vroia să rămână în Hong Kong. Pe de altă parte, vroia să se întoarcă acasă, să-și dea examenele de soră medicală specializată în boli orientale și să-și vadă de cariera ei.

Apoi, gândul că va pleca de acolo și nu o va mai vedea pe micuța Tang Fan, de care se atașase foarte tare în ultimul timp, începu să fie extrem de dureros pentru ea.

În plus, dacă părăsea Hong Kongul și sosea, între timp vreo scrisoare de la Craig? Dacă îi scria ceva ce avea nevoie de un răspuns urgent?

Cu o zi înaintea plecării pe insulă, Tang Hing îi întinse o hârtie și îi spuse plin de importanța gestului lui:

– O telegramă.

Faith se uită imediat la numele expeditorului: C. Collinson.

,, Dragă Faith,

Mesajul a fost primit și înțeles. Iartă-mă, draga mea. Mâine voi pleca la Tallamundi, pentru a face ceea ce mi-ai sugerat și ceea ce dorește, de fapt și inima mea. Da, e adevărat, Faith și rătăcirea mea

s-a datorat doar faptului că am fost departe de Beth. Mă ierți? Craig."

Iertare… Iertare… Se gândi Faith zâmbind spre rândurile primite.

Se simțea eliberată.

Și extraordinar de fericită.

Acum se putea duce la Macao fără să se mai gândească la nimic, altceva.

***

Iahtul lui Marqués, o impresionă pe Faith, cu adevărat, mai ales că acesta purta numele aborigenilor din Australia: "Windana".

– De ce ,, Windana", sir? întrebă Faith, curioasă.

– Văd că știi destul de multe despre țara ta, zâmbi Marqués.

– Da, acest lucru nu se putea să nu-l știu, totuși, de ce v-ați numit iahtul, astfel?

– Mi s-a părut foarte potrivit, pentru mine. Ce zici, nu mi se potrivește?

Ce să zică, se întrebă Faith.

– E un iaht frumos, răspunse ea.

– Și eu cred la fel. Acum că ne-am hotărât care va fi drumul nostru, cred că pot schimba acest nume.

– Despre cine vorbiți, senhor?

– Iahtul și cu mine.

După asta, se concentrară toți patru asupra priveliștii pe lângă care treceau, iar Marqués le vorbi câte puțin despre fiecare insulă în parte, pe lângă care trecură.

– Acum suntem în apele comuniste, anunță Marqués, după un timp, arătând spre munții Chinei, care se vedeau în depărtare.

Își continuară drumul liniștiți încă un timp, privind cu încântare imensitatea de albastru calm și relaxant.

– Macao! anunță Luis, după o vreme, uitându-se zâmbind spre cele două fete.

Juanita nu-l dezamăgise. Suportase foarte bine drumul.

– Mergem acolo, acum? întrebă ea.

– Nu, răspunse Marqués. Mergem direct spre insula unde am eu casa.

Când se apropiară, atât Faith cât și Juanita, se declarară extrem de uimite de frumusețea peisajului multicolor. Faith, se gândi, atunci că în sfârșit înțelegea acum, cu adevărat, semnificația frazei: ,, e prea frumos, pentru a fi adevărat".

Marqués trase iahtul în micul port de la marginea insulei și câțiva bărbați săriră, imediat, să-l ajute cu toate cele necesare ancorării.

Imediat ce debarcară, Faith se uită cu atenție în jur, pentru a vedea Villa das Flores. Nu zări, însă, nimic. În schimb, după ce trecură de o cărare îngustă și șerpuitoare, Faith se opri țintuită locului.

Villa das Flores, nu era doar o vilă printre flori. Era un adevărat castel.

Era un castel construit din piatră, cu o mulțime de ferăstruici

în stil gotic, cu o sumedenie de arcade și coloane, fântâni arteziene și poduri peste râulețe.

Se așteptase să găsească o casă frumoasă și dichisită, dar acest *palacio* era dincolo de tot ceea ce și-ar fi putut ea imagina.

– Senhorita? șopti Marqués, amuzat, venind lângă ea.

– Dar e … atât de mare, bâigui ea, nemaigăsindu-și cuvintele.

– E o copie a palatului familiei lui Juacinto, nu-i așa? întrebă Juanita, uitându-se spre Marqués.

– Exact, răspunse acesta.

– Da, tatăl meu, care era cel de-al doilea fiu în familia sa, a făcut o copie identică a căminului părintesc, aici, în Macao, pentru a-și aminti de zilele copilăriei lui.

– Oricum, până la urmă lucrurile au ieșit cum nu se poate mai bine. Fiul lui are cum două castele și eu nu am niciunul, se plânse Luis.

– Oh, dragul de el, spuse Juanita, alintându-se.

Faith nu spuse nimic. Orice cuvânt ar fi exprimat mult prea puțin din ceea ce simțea. Nu visase niciodată în viața ei, că va locui într-un palat, nici măcar pentru o zi.

– Dar e prea mare pentru o singură persoană, e un non sens, spuse Faith.

– Ah, dar sunt o mulțime de servitori, aici, spuse Marqués.

– N-am vrut să fiu critică, răspunse Faith.

Pe urmă, Marqués le făcu semn să urce scările semicirculare, care îi conduse în holul palatului.

O dată în plus, Faith rămase, acum, fără glas, privind mulțimea de piloni care susținea tavanul în stil baroc.

Mulțimea de camere, o amuză, din nou, pe Faith, care murmură încă o dată:

– Pentru o singură persoană…

– Dar nu întotdeauna locuiește aici o singură persoană. Sunt foarte mulți membii ai familiei care vin în vacanță și, pe de altă parte, avem o sumedenie de prieteni cărora le place această insulă liniștită și care vin adeseori aici, pentru câteva săptămâni de relaxare. Servitorii mei sunt întotdeauna bucuroși de oaspeți. Sunt sigur că Amalia și Rico au preparat pentru seara asta ceva foarte special.

– Vă invit, așadar, domnișoarelor să mergeți în camerele voastre, pentru a vă schimba pentru cină. Ne vom reîntâlni pe terasă, unde vom bea puțin vin alb din podgoriile mele, înainte de a ne retrage să mâncăm pilaful cu pui, care sunt sigur că ne va aștepta, gătit cu mare artă.

Apartamentul care îi fusese indicat lui Faith, era mai mare decât cel din Hong Kong și mult mai bogat mobilat.

Tânăra își spălă mâinile, își pieptănă din nou părul și își schimbă rujul roz cu unul roșu, pentru că în comparație cu Juanita era mult prea ștearsă fără un machiaj mai accentuat și se alătură celorlalți, pe terasă, unde Rico îi servi, imediat, un pahar de vin alb.

După cină, porniră toți patru, la o mică plimbare pe insulă.

– Acum e timpul să ne odihnim puțin, propuse Jacinto peste un timp. La noapte vom merge în Macao și e mai bine să nu fim obosiți, explică el.

Așadar, se retrăseseră, cu toții în camerele care le fuseseră

rezervate, dar Faith nu reuși să adoarmă în primele minute, în ciuda patului confortabil și a aerului înmiresmat care pătrundea în înăuntru, prin fereastra deschisă. Era prea tensionată din cauza tuturor acestor schimbări din viața ei.

Încercă însă să se relaxeze, ascultând zumzetul gâzelor și, după un timp, adormi, în sfârșit.

Ar fi dormit, astfel, liniștită, până la ziuă, se gândi ea, dacă nu ar fi auzit o bătaie ușoară, dar insistentă în ușa ei.

Înainte ca Faith să se dezmeticească de-a binelea și să răspundă, Juanita intră tiptil înăuntru.

– Nu te speria, sunt eu, Juanita. Pot să intru?

– Bineînțeles.

În clipa următoare, australianca observă modul sofisticat în care-și prinsese portugheza părul, împletindu-l cu o eșarfă de mătase neagră. Își schimbase, de asemenea, hainele, cu un chimono alb pe care era brodat un dragon. Își acoperise însă gâtul cu o eșarfă neagră ale cărei capete erau menite să-i acopere cicatricea provocată de operație.

– Ah, Juanita, spuse Faith, admirativ. Ești minunată. Dar de ce a trebuit să-ți pui eșarfa aceea neagră la gât?

– Ca să-mi astup urâțenia, replică Juanita.

– Dar nu e nimic urât la tine, spuse imediat, Faith.

Și nici nu era. Era doar o linie subțire și roz, care abia dacă se observa.

– Ba da, sunt desfigurată, dar această eșarfă astupă asta.

– Nu. Nu face decât să atragă atenția asupra ta.

– Dar asta și vreau, replică Juanita zâmbind. Tu cu ce te vei

îmbrăca?

Faith se ridică și scoase din dulap un costum în stil Thai, de mătase.

– Albastru. Da. Ce norocoasă ești, eu nu pot îmbrăca albastru.

– Da, dar tu poți purta roșu.

– Dar albastru e culoarea care exprimă dragostea adevărată, Faith. Hai, îmbracă-te și vino pe terasă. E cel mai romantic moment al zilei, acum.

Marqués era deja pe terasă, stând așezat cu eleganță, pe una din băncile de piatră.

– Acum grădina mea e de-a dreptul înfloritoare, spuse Marqués, galant, văzându-le. Sper că și Montales va fi de acord cu asta.

Doctorul, însă, care iubea fetele și mai ales le vroia întotdeauna strălucitoare nu aprobă modul în care acestea se îmbrăcaseră pentru acea seară, în momentul în care apăru și dădu cu ochii de ele.

La început se arătă entuziasmat, ca de obicei și o sărută cu căldură pe Faith pe obraji, după care se îndreptă spre Juanita, îi sărută mâna și începu să o privească cercetător.

– *Bellissima*…

Apoi, deodată, se opri cu ochii pe eșarfa neagră:

– Ce-i asta? întrebă el, vădit enervat.

– Exact ceea ce pare, răspunse Juanita inocentă.

Prea inocentă.

– O panglică neagră?

– Doctorul meu e foarte inteligent, replică Juanita, râzând.

– De ce ai pus-o? Nu e un accesoriu potrivit cu o fată atât de tânără.

– Nu, doar dacă… ai fost mutilată, ca mine…

– Dar tu nu ai fost mutilată, răspunse el cu și mai mare nervozitate.

– Eu consider că am fost, deci mi-am pus această eșarfă neagră.

– Vei atrage atenția!… Se va crede că ai acolo ceva ce de fapt nu ai sau dacă ai e atât de minuscul încât abia dacă se observă. Jacinto, trebuie s-o lămurești tu că nu trebuie să facă asta. Reputația mea profesională va avea de suferit, înțelegi? Mă simt jignit.

Marqués puse o mână pe umărul doctorului.

– Luis, liniștește-te, iar tu Juanita, scoate panglica de la gât. Într-adevăr, nu e necesară.

Luis nu o privea pe Juanita în calitate de doctor, după cum observă Faith, cu ușurință. Bărbatul din el trebuia stăpânit în acel moment și Juanita îi scoase eșarfa, privindu-l ca o pisică, bolul cu lapte.

– Îți voi confisca drăcia asta, adăugă Marqués, indispus.

– Nu, eu o voi confisca, spuse doctorul luând eșarfa din mâinile lui Jacinto și vârând-o, nervos în buzunarul jachetei.

În ciuda proastei reputații, Macao îi plăcu lui Faith foarte mult.

Deși Marqués îi spuse că e un oraș portughez, ei îi păru o localitate cu puternice influențe chineze, mai ales în momentul în care intrară la Posada de Macao, un salon decorat în albastru și alb, unde poposiră să bea o cafea.

Cazinoul, în care intrară imediat după asta, nu îi mai făcu o

impresie atât de agreabilă și Faith își spuse că Macao îi plăcea ca oraș, dar nu îi plăceau atât de mult localurile, cum îi plăcuseră cele din Hong Kong.

Cu adevărat relaxată, Faith se simți abia după ce se întoarseră în palatul lui Marqués, pe băncile de piatră de pe terasă.

Se bucură atât de mult de pacea interioară pe care o avu în acel moment, încât nici măcar nu îl auzi pe acesta când o strigă și tresări când îi puse mâna pe braț.

– Pari foarte cufundată în gânduri, senhorita.

– Da…

– Ți-a plăcut noaptea asta?

– Da, mulțumesc, dar unde e Juanita? A plecat la culcare? Atunci trebuie să mă retrag și eu.

– Nu, e cu Luis… Eu sunt cel care trebuie să-ți mulțumesc pentru prezența ta aici, senhorita. Dacă nu veneai, n-aș fi putut s-o aduc pe Juanita.

– Ah, nu trebuie să-mi mulțumiți pentru nimic, sir.

– Apreciez foarte mult ce ai făcut pentru Juanita. E o fată foarte specială. Spune-mi, însă, ai primit o scrisoare înainte de plecarea noastră?

– Da.

– Și te-a mulțumit, conținutul, nu-i așa?

– Sunteți sigur de asta sau doar presupuneți?

– Nu mi-ai răspuns… Aștept un răspuns clar.

Faith se ridică în picioare.

– Poate patronii portughezi obișnuiesc să se amestece în viața particulară a angajaților lor, dar eu sunt australiancă, senhor și nu

admit să mă interogați despre problemele vieții mele personale.

– Bine. Admit că nu am nicio scuză, atunci. Singura mea scuză senhorita e ... "Windana"… Vezi…Ți-am spus că de-acum știm încotro ne îndreptăm… Din păcate… Mai avem niște incertitudini…

– Nu înțeleg, senhor.

– Nu-i nimic, fetițo, nu-ți bate căpșorul tău minunat cu astea… Nu în noaptea asta… Noapte bună…

Faith încercă multă vreme după ce se culcă să înțeleagă cele spuse de Marqués.

Nu reuși, și se ridică din pat, ducându-se la fereastră. De acolo, văzu piscina din vecinătatea palatului, luminată atât de atrăgător de lumina lunii, încât Faith simți o dorință irezistibilă de a se scufunda în apa adâncă și limpede.

Se întoarse în cameră, deschise dulapul și scoase din bagajul său o rochie simplă de bumbac și niște pantofi de pânză, foarte ușori, pe care dintr-un noroc extraordinar, îi pusese în valiza sa pentru Macao.

Se îmbrăcă, la repezeală și ieși tiptil din dormitor.

Străbătu peluza, dar când ajunse la piscină, se răzgândi brusc și se îndrepă spre mare.

O barcă mică cu vâsle era ancorată la țărm și Faith se gândi imediat cât de plăcut ar fi dacă s-ar aventura puțin în larg, acum, în timp ce soarele se pregătea să răsară.

Dezlegă deci barca – din fericire fusese doar agățată ușor, fără alte măsuri de siguranță – se urcă înăuntru, începu să vâslească ușor pentru a se îndepărta de țărm, după care se așeză pe

banchetă și se lăsă să plutească…

Nu trecură încă nici zece minute, și auzi zgomotul unei bărci cu motor, care se apropie de ea venind din stânga țărmului.

– Domnișoară Blake, ți-ai pierdut mințile? strigă Marqués, când fu lângă ea.

– Ah, m-am gândit că ar fi un exercițiu foarte bun pentru dimineața aceasta, surâse ea.

– Nu ți-am spus niciodată că e necesar să întrebi înainte de a face ceva aici?

– Îmi pare rău, aș fi făcut asta, dar toată lumea părea că doarme.

– Și nu puteai să aștepți?

Văzându-l atât de enervat, ca și cum ar fi făcut o crimă, Faith întrebă:

– Dar ce anume am făcut atât de grav? Am mai fost singură cu barca și altă dată.

– Oh, apele din Sydney sunt total diferite.

– Ah, care e diferența? întrebă Faith. Poate doar de culoare.

– Ești sărită de pe fix, Fidelia! Suntem în apele comuniștilor.

Faith îl auzise pe Luis cu o zi înainte făcând niște comentarii în acest sens, dar nu se gândise că această problemă era valabilă și pe acel teritoriu.

– Credeam că sunt mai departe apele comuniste.

– Da, dar nu știi granița și ai fi putut s-o depășești.

– M-aș fi întors și singură, replică Faith.

– Bine, spuse Marqués. Stai liniștită, acum, te voi remorca.

După ce ajunseră la țărm, Marqués îi spuse tinerei, ceva mai

calm:

– Îmi pare rău că ți-am vorbit astfel. Noi nu am avut niciodată incidente, dar cu ceva timp în urmă, un vaporaș din Macao a trecut, întâmplător în apele lor și a fost împușcat. Riscul e foarte mare.

– Îmi pare rău, spuse Faith, dar era prea plictisitor să stau la fereastră.

– De ce ai stat la fereastră? Nu te-ai dus să te culci?

– Nu am reușit să adorm.

– De ce, senhorita?

– Patul nu e confortabil, sau nu ți-a plăcut camera?

– Ah, totul e minunat, dar ... dar ceva, nedefinit, m-a oprit să adorm. Dumneavoastră nu ați simțit niciodată acest lucru?

Marqués privi în larg, cu ochii îngustați…

– Ba da… E Windana, cred, Fidelia. Care e calea…

– Dar spuneați că dumneavoastră știți…

– Da, am spus asta, dar pe urmă ți-am mărturisit faptul că nu sunt încă sigur, îți amintești?

Mai târziu, coborâră cu toții la piscină Și, în timp ce Faith începu să se bălăcească în apa primitoare, Luis se oferi să-i dea Juanitei prima lecție de înot, deoarece aceasta, superbă în costumul negru de baie pe care-l îmbrăcase, declară bosumflată, că nu știa să înoate.

Băură apoi câte o oranjadă pe terasă, după care porniră din nou spre Macao, unde făcură o serie întreagă de fotografii.

Cinaseră, însă, acasă și Marqués îi anunță că a doua zi se vor întoarce la Hong Kong.

Faith dădu, din nou, o raită casei, imediat după cină, minunându-se de grandoarea din jur.

– Pentru o singură persoană…

Vocea lui Marqués răsună, amuzată, în spatele ei.

– Da, am spus asta, recunoscu Faith…

– Și… poate ai o soluție…

Da, avea, deși, până nu ajunsese aici, nu avusese curajul să recunoască ce simte.

Bineînțeles, nu spuse nimic, din ceea ce era în inima ei.

– Nu, spuse ea încet, nu am nicio soluție.

Capitolul 12

A doua zi dimineață, se îmbarcară în iahtul lui Marqués din nou și făcură cale-ntoarsă spre Hong Kong.

Faith alese să-și bea ceaiul la bordul ambarcațiunii, lângă cantonezul care conducea liniștit, uitându-se lung în larg.

Era un bărbat inteligent și bine făcut, care vorbea foarte fluent engleza.

– Sper că nu se va abate din nou taifunul ,, Mary" peste Hong Kong, spuse acesta, privind spre cerul senin, de un albastru clar și deosebit de relaxant.

Faith îl analiză întrebătoare.

– Așa era cerul și când a fost ultima dată. Totul era atât de frumos și de liniștit când deodată a-nceput un vânt năpraznic, continuă el. Zece mii de case au fost distruse atunci, o informă el, cu tristețe.

Faith aruncă o privire asupra priveliștii încântătoare, nevenindu-i să creadă că acest lucru ar fi posibil pe o vreme atât

de frumoasă și își exprimă speranța că vor ajunge cu bine.

Bărbatul îi răspunse cu politețea obișnuită a chinezilor că asta spera și el, după care tânăra se întoarse în grupul celorlalți pasageri, care serveau veseli, cafeaua.

Un sentiment ciudat pusese totuși, stăpânire pe Faith, după discuția avută mai înainte despre taifun și gândul îi zbură imediat la micuța Tang Fan, de care i se făcuse, brusc, foarte dor.

Astfel, imediat ce ajunseră și intrară în limuzina lui Marqués, cu care îi așteptase Tang Hing, Faith îl întrebă pe acesta, nerăbdătoare:

– Ce fac copiii? Sunt bine?

– Da, sunt foarte bine. Fiica mea a început școala, răspunse acesta, cu mândrie.

Faith se întoarse spre Marqués, care era pe banchetă, lângă ea și îi spuse încet:

– Pare atât de mândru.

– Bineînțeles. Nu sunt multe fetițe în Hong Kong care pot merge la școală. Micuța noastră e norocoasă.

– Da, datorită dumneavoastră.

– Nu eu îi plătesc școala.

– Nu, dar le oferiți părinților ei un salariu foarte bun, casă și masă gratuit, pentru toată familia, astfel că micuța poate să meargă la școală.

După câtva timp ajunseră la reședința lui Marqués și Faith constată cu surprindere, revăzând-o pe senhora del Carross că aceasta continua să se comporte cu ea cu aceeași răceală de gheață, de dinainte.

Astfel, cina decursese într-o atmosferă destul de neplăcută, pentru Faith, fu urmărită cu insistență de bătrâna doamnă, mai ales că Luis, care fusese rugat să rămână la masă, conversase tot timpul cu Juanita, râzând și glumind împreună.

După cină, tânăra australiancă se retrase în camera ei, răsfoi o carte, încercând să citească, dar nu reuși să se concentreze îndeajuns, astfel că făcu un duș și se vârî în pat, gândindu-se ce s-o fi întâmplat între timp, cu Beth și Craig.

Înainte de a adormi, mai auzi încă râsetele Juanitei prin casă și își spuse cu hotărâre:

„ Trebuie să mă întorc la Sydney. Am dat aici tot ceea ce-am putut".

A doua zi însă, Marqués îi spuse că încercase deja, să rezerve un bilet de avion pentru ea, dar pentru moment, nu găsise nimic.

Faith nu se îndoi de cele spuse de patronul ei, pentru că știa foarte bine cât de strânse erau relațiile comerciale dintre Hong Kong și Sydney. Fu însă surprinsă de calmul cu care Marqués o anunță că încercase deja, să cumpere un bilet pentru ea.

El fusese cel care insistase ca ea să mai rămână o perioadă acolo, iar acum, chiar mai înainte de a-l anunța ea că vrea să plece, se grăbea să-i cumpere biletul de întoarcere.

– Atunci… când credeți că va fi posibil să plec?

– Te voi anunța imediat ce voi găsi un bilet de avion pentru tine.

– Nu veți uita, nu-i așa?

– Te asigur, senhorita că ești tot timpul în mintea mea.

Faith părăsi biroul lui Marqués cu sentimentul că fusese

profund jignită, deși, își spuse ea imediat, era total absurd să simtă asta, când ea însăși îl căutase pe Marqués pentru a-și anunța dorința de plecare.

După câțiva pași, se întâlni cu Juanita, a cărei veselie era întotdeauna molipsitoare și uită de convorbirea cu Marqués.

– Fidelia!… o strigă Juanita, cu numele dat de Jacinto. Mergem la Kowloon să bem un ceai.

– Putem să bem un ceai și la Peninsula Hotel, replică Faith.

– Luis mi-a spus că de data asta trebuie să bem un ceai… au… autentic… Am spus bine?

– Da. .

– Sper că vei accepta.

– De ce?

– Pentru că așa se face. În Portugalia fetele tinere nu ies niciodată neînsoțite.

– Oh, Juanita, râse Faith, dar te contrazici.

– Nu e minunat? râse și Juanita. Hai, Faith, acceptă.

Tang Hing le conduse așadar în zona Star Ferry, unde ieșeau, de obicei, fetele din înalta societate.

După ce fură lăsate în grija lui Luis, care le așteptase cu fața toată numai zâmbet, Tang Hing se întoarse la reședința lui Marqués.

După ce străbătură, pe jos, o străduță îngustă și întortocheată, ajunseră în fața unui local luxos, unde Luis se opri, spunându-le vesel:

– Am ajuns.

Intrară toți trei în restaurantul plin de lume și fură conduși la

una dintre mese, pe care erau deja așezate cu mare artă, o mulțime de dulciuri.

Juanita începu imediat să ronțăie cu poftă din fiecare și mâncă atât de mult, încât Luis fu nevoit să observe:

– O să te îmbolnăvești de atâtea dulciuri.

– Ce importanță are? surâse condesa. Mă va face bine doctorul meu.

Chelnerița, care îi privea de la o masă apropiată se ridică imediat și mai aduse câteva platouri, în ciuda protestelor lui Luis.

Vizitară pe urmă, o plajă din apropiere, după care Luis le invitase la un restaurant unde mâncară bucate tradiționale cantonese.

Săptămâna se scurse, astfel, pe nesimțite, cu fel de fel de distracții de acest tip, în care doar privirile reci ale senhorei îi umbreau lui Faith bucuria.

În plus, își făcuse obiceiul de a se juca în grădină cu copiii, în fiecare după-amiază, timp în care, micuții îi recitau poeziile învățate la școală și îi arătau cu creta pe o tăbliță, ce litere mai învățaseră.

Într-una dintre după-amieze, în timp ce Faith privea încântată de la fereastra ei jocul copiilor în grădină și se pregătea să le țină companie, Tang San îi aduse un mesaj din partea senhorei, care vroia să o vadă.

Faith își pieptănă părul, își aplică puțin ruj roșu pe buze și coborî în apartamentul bătrânei doamne.

– Te rog intră și ia loc, spuse senhora, imediat ce Faith deschise, încet, ușa.

Pe măsuța lângă care era așezată portugheza era o tavă cu două ceșcuțe de cafea.

– Mulțumesc, răspunse Faith, prefer să rămân în picioare.

– Cum, nu vrei să vei o cafea cu mine? întrebă cu ochii aprinși de furie, senhora.

– Mulțumesc, dar…nu…

– Te comporți ca și cum ai fi în mare grabă, senhorita.

– Am o mulțime de treburi de făcut astăzi, într-adevăr, așa încât dacă mi-ați spune acum de ce m-ați chemat v-aș fi recunoscătoare.

– Aceste treburi sunt de natura celor pe care le-ai avut toată această săptămână, în compania nepoatei mele și a… doctorului Montales?

– Nu înțeleg ce vreți să insinuați, senhora. Nu am făcut nimic rău. Am ieșit doar toți trei, împreună, să vizităm niște locuri.

– Trei, senhorita, înseamnă… doi… și cu unul… în plus… Vei fi de acord cu mine că în acest caz doi înseamnă Juanita și Montales, iar acel unu în plus… de ochii lumii, dumneata.

– Senhora?

– Ah, nu mai face fața asta inocentă. Ai înțeles perfect, totul. Cum să nu înțelegi când dumneata însăți ai planificat toate astea?

– Planificat?

– Da, să o cuplezi pe Juanita cu Montales, pentru a rămâne liber drumul spre Jacinto, pe care îl vânezi de atâta vreme. Cum ai crezut că nu-mi voi da seama de toate mișculațiile dumitale?

– Eu…

– Am vorbit ceva cu dumneata, la doar o zi după ce aI sosit aici. Îți amintești? Ți-am spus încă de atunci că știu ce planuri ai. Am

crezut că ți-ai băgat mințile-n cap, după discuția noastră, dar văd acum că ai continuat cu uneltirile dumitale mârșave. În mod deliberat, ai făcut întotdeauna totul, ca să-i unești.

– Chiar dacă aș fi făcut ceea ce spuneți – deși vă jur că nu am avut niciun amestec– ce importanță ar putea avea pentru dumneavoastră acest fapt? Doctorul Montales e un om minunat.

– Poate, dar e un nimeni, nu înțelegi?

– În Australia ... începu Faith.

– Nu trebuie să-mi spui mai mult. Cred că deja știu ce urmează. E ceva de genul poveștii pe care am auzit-o în Portugalia, cu privire la unul dintre compatrioții noștri care s-a stabilit în Anglia și care a scris acasă extrem de mândru după aceea, că fiica sa s-a căsătorit, acolo, cu un fermier.

– Bineînțeles că a fost mândru, dacă fiica sa s-a căsătorit cu bărbatul pe care-l iubea, chiar dacă acesta era – Faith căută cuvântul potrivit, dar nu-l găsi și atunci spuse… un țăran…

– Dumneata n-ai putea înțelege niciodată lumea noastră.

– Dar alții, din lumea dumneavoastră sunt de acord cu mine… Marqués, Juanita, Luis…

– Marqués a lipsit mult timp de-acasă, dar ai grijă să nu-l judeci greșit, domnișoară Blake. În inima lui a rămas portughez. Nobil portughez. Doctorul a împrumutat mult din maniera străinilor, dar și el a rămas, în sufletul lui, portughez.

– Da, am observat că îi plac castelele, spuse Faith.

– Deci te-ai decis să-l cuplezi cu nepoata mea, în acest caz.

– Jur că n-am nimic în comun cu faptul că se întâlnesc și stau de vorbă atât de mult timp împreună. Oricum, consider că faceți

din țânțar armăsar, pentru că sunt doar doi tineri de aceeași vârstă, aproape, care sunt bucuroși să se distreze împreună. Cred că ați judecat total greșit lucrurile.

– Dă-mi voie atunci să-ți spun că dumneata ești cea care îmi prezinți eronat lucrurile, pentru că doar cu o jumătate de oră în urmă, Juanita a venit la mine pentru a-mi mărturisi sentimentele ei față de acest bărbat.

– Dar gândiți-vă că, practic, doctorul este primul bărbat tânăr cu care Juanita se întâlnește și care ar putea fi potrivit pentru ea.

– Potrivit pentru ea? Ce-l de-al doilea fiu în familie? Nu te gândești că e doar fratele unui visconte?

– Da, e potrivit pentru ea, insistă Faith. Deși… cred că sentimentele sunt doar de o singură parte până acum… Sunt sigură că Luis…

– Nu mai fi atât de sigură de tot, senhorita. Au vorbit deja să facă schimb de inele.

– Cum?!… întrebă Faith uimită.

Luis nu părea deloc îndrăgostit de Juanita, își spuse Faith. Tânăra dăduse nenumărate semne până atunci că era atrasă de el, dar la Luis nu observă nimic care să-i poată spună că era îndrăgostit de ea.

Dacă într-adevăr au pomenit de logodnă, să fie oare… iubirea doctorului pentru castele, de vină? Asta era ceea ce o îngrijora pe senhora? Faptul că doctorul nu o iubea pe nepoata sa ci îi vâna doar castelul?

– Simpatizez cu dubiile dumneavoastră, senhora, dar doar timpul va spune dacă ați avut dreptate să vă îndoiți, sau nu, de

sentimentele lui Luis pentru Juanita.

– Atunci va fi prea târziu.

– Nu trebuie să trageți încă nicio concluzie, spuse Faith și adăugă, mai mult pentru ea, amintindu-și, brusc, noua lumină de pe fața doctorului, pe care o observase la ultima lor întâlnire: cred că o iubește, se răzgândi tânăra.

– Spui asta ca să-ți salvezi conștiința, domnișoară Blake, răspunse senhora cu acreală.

Faith n-o mai luă în seamă, gândindu-se că va părăsi în curând Hong Kongul și toate acestea le va da uitării, când va începe un alt capitol al vieții ei.

– Cât despre mine și Marqués, replică tânăra cu răceală, pot să vă spun că greșiți foarte mult. Am deja un logodnic în Sydney, continuă ea, după care părăsi încăperea.

Când ajunse în camera ei, se duse direct la fereastră și privi peste grădină, deși, fără să vadă nimic.

Peste câteva minute însă, regretă amarnic faptul că nu se uită spre fântâna arteziană cu mai multă atenție, înainte de a fi fost prea târziu.

Imediat ce își reveni și putu să vadă cu claritate, observă o mânuță, care flutura încet din apa adâncă… Doar o mânuță… Unde era restul corpului?

Faith alergă imediat într-acolo, înnebunită de spaimă și durere. Ce joc monstruos se jucaseră acești copii? se întrebă ea, printre lacrimi. Dar, nu… copii cantonezi erau extrem de serioși și de atenți la ceea ce fac, tot timpul.

Când ajunse la fântâna arteziană, căzu în genunchi…

Păpușa fetiței plutea ușor la suprafață… Atunci micuța încercase să… să…

Faith reuși să tragă corpul inert al fetiței afară și începu, imediat, să-i facă respirație gură la gură, plângând nebunește și auzind ca prin vis sosirea ambulanței și a doctorului Montales.

– Nu mai are rost să-ncerci nimic senhorita, nu mai respiră, spuse cu voce pierdută, în spatele ei, Marqués.

Faith își ridică privirile, nevenindu-i să creadă că toate acestea fuseseră posibile și își mută ochii disperați de la senhora care stătea nemișcată în pragul ușii, la Juanita, care se oprise pe scări cu mâna la gură și pâna la părinții fetiței care se opriseră și ei la marginea fântânii ca două stane de piatră.

Jacinto privi apoi palid spre Luis care execută un masaj foarte sofisticat și spre Faith care îi urmă exemplul – dar fără niciun rezultat.

Totul încremeni în jur.

Doar strigătele tânărului cantonez părură să se întețească:

– Licșă!… Licșă!…

Ambulanța porni în câteva minute, în viteză spre spital, cu doctorul Luis înăuntru, care îi fixă fetiței tubul de oxigen, încercând, în același timp, toate modurile de resuscitare posibile.

Dar nimeni nu-și mai făcu nicio speranță… Micuța frunză părăsise copacul…

Rămaseră astfel, cu toții, împietriți, timp de mai bine de o oră, când se auzi sunând telefonul.

Fu Jacinto, cel care avu puterea să ridice receptorul.

– Da?

Și apoi…

– Înțeleg…

Asta a fost tot.

Apoi Marqués se întoarse spre părinții fetiței:

– Îmi pare rău…

Fețele lor îl priviră uimite, dar nu scoaseră nicio lacrimă. Astea veniră mai târziu.

Senhora, care se pusese în genunchi, rugându-se, în timpul așteptării se ridică și plecă în camera ei.

Juanita se retrase și ea.

Faith și Marqués rămaseră singuri, pe locurile lor.

Din pieptul tinerei ieși un urlet răgușit și disperat.

E vocea mea, se întrebă ea?

Cum fusese posibil ca nimeni să nu o fi văzut pe fetiță înaintea întâmplării nenorocirii?

Marqués o apucă de mijloc, îndurerat…

-Ahhh, gemu el…

Atingerea lui fu ca un balsam, pentru Faith, pentru că durerea păruse că o distruge, mai înainte.

– Cerul a mai primit o stea, spuse el.

Faith și-l închipui pe Dumnezeu zâmbind, în timp ce micuța îi șoptea la ureche:

,, Tlandafilii sunt losii"…

Capitolul 13

În tot restul teribilei zile, toți cei din casă se mișcară mecanic, fără pic de viață pe fețele lor. Faith îl luă pe fratele fetiței în poienița în care înălțaseră dragonul, cu câtva timp în urmă, împreună.

Copiii nu trebuie să simtă durerile vieții, se gândi Faith. Durerea te afectează la orice vârstă, dar în copilărie poate fi traumatizantă.

Copilul însă nu avu niciun chef să înalțe zmeul și îi spuse cu durere în ochi:

– Tang Wing?

Faith nu înțelese și repetă întrebare, privindu-l cu curiozitate:

– Tang Wing, iubitule?

Ce vroia să întrebe?

– Tang Wing?

Faith nu reuși să-și dea seama ce vroia să știe băiatul, dar văzând că stă lipit de ea, fără să se miște, îl duse acasă.

Îl va întreba pe Marqués ce putea să însemne ,, Tang Wing", dar nu acum.

Când ajunseră în fața porții, auziră strigătele de disperare ale micuțului și Faith se uită spre băiat. Avea ochii umezi… Nu trebuia să fii soră medicală pentru a ști că în acest caz, era mai bine să-l lase să plângă.

Tânguirile continuară, astfel, timp de două zile, după care Marqués le chemă în biroul lui pe Faith, Juanita și senhora del Carross.

– Poate e ciudat pentru voi să ascultați de două zile aceste urlete dureroase, dar acesta este modul lor de a se manifesta în astfel de cazuri. Mâine, după ce fetița va fi îngropată, vor înceta și aceste urlete, iar părinții ei nu vor mai pomeni niciodată despre ea. Și asta nu pentru că nu au iubit-o. Așa e filosofia catanezilor. Fatalistă. Vor accepta moartea pentru că face parte din viață. Dacă cineva a fost luat dintre ei, viața trebuie să meargă mai departe. Se vor apuca de muncă, pentru că cei rămași, vor trebui să-și câștige existența.

– Da, să lăsăm morții, să-și trăiască moartea, spuse cu o față plină de suferință, Senhora și cu o înțelegere a lucrurilor care o uimi pe Faith.

– Exact, tia. Mulțumesc, replică Marqués.

– Ce înseamnă Tang Wing? își aminti Faith.

– Senhorita?

– În ziua în care a murit micuța l-am luat pe băiat pe deal, încercând să-i distrag atenția de la cele întâmplate, dar el s-a uitat lung la mine și m-a întrebat aceste cuvinte.

– Straniu, răspunse Marqués. Cantonezii când se referă la unul din frații lor folosesc numere. Al câtelea născut e în familie. Poate e o influență vestică… și vroia să spună… A cincea soră…

– Dar micuții mai aveau și alți frați?

– Dar asta e ceva obișnuit în Hong Kong, senhorita. Dacă îmi amintesc bine erau șase surori și trei frați și nu erau o famile numeroasă, în accepțiunea chinezească.

– Dar unde sunt toți ceilalți?

– Pe ceilalți, mai mari, părinții i-au dat unor străini. Cum puteau locui unsprezece persoane într-o biată cămăruță de pescari, așa cum locuia familia lui Tang Hing înainte de a-i lua în slujba mea? Trist, dar inevitabil.

– Dar e teribil.

– Da, sărăcia e teribilă, comentă Jacinto.

– Și nu și-au mai văzut copiii pe care i-au dat?

– Niciodată. Sunt surprins însă că băiețelul nu a spus… cea de-a cincea soră.

– Și… o veți lua la dumneavoastră pe cea de-a cincea soră?

Marqués tăcu un moment, uitându-se în pământ. Apoi întrebă, ridicându-și privirile spre Faith. Tu ce crezi?

– Eu cred că o veți lua.

Senhora se retrase din nou în camera ei, iar Juanita își întinse mâinile spre Faith.

– Sper că nu voi mai auzi multă vreme toate aceste tânguiri atât de triste.

– Nu, nu vor mai fi multă vreme, de acum încolo, promise Jacinto.

Începând de a doua zi, într-adevăr, Tang Hing începu din nou să conducă mașina, iar soția lui să gătească și să facă ordine.

În locul micuței Tang Fan fusese adusă cea de-a cincea soră, care nu se deosebea prea mult de fetița dispărută, doar că vorbea engleză mult mai bine.

Mai târziu, când Faith o învăță și pe Tang Wing poezioara pe care o repetase cu micuța dispărută, constată cu surpriză că, din toate versurile, și aceasta reușea să rețină doar…,, tlandafilii sunt losii"…

După o săptămână nimeni nu mai vorbea în casă șoptit și nimeni nu mai umbla în vârful picioarelor.

Viața trebuia să continue, se gândi Faith, așa cum învățase din filosofia cantoneză.

Astfel, începu să iasă cu Tang Wing să se joace în grădină, să o învețe poezii și cântece.

Juanita începu să se rujeze din nou și îi spuse tinerei australience pe un ton vinovat:

– Să nu crezi că nu plâng în inima mea pentru frumoasa micuță, dar nu mă pot obișnui să stau nerujată.

– Știu. E important pentru o tânără portugheză.

– De unde știi?

– A, început să înțeleg obiceiurile voastre.

– Ah, aș vrea să pot să te înțeleg și eu atât de bine, răspunse Juanita.

Zilele trecură, iar condesa nu doar că își revenise, dar arăta ca și cum ar fi avut o sănătate de fier.

Sora Blake nu mai avea de ce să rămână la Hong Kong, se gândi

Faith și se decise să vorbească despre asta cu Marqués.

– Te așteptam, soră Blake, îi spuse acesta imediat ce o văzu intrând în biroul lui.

– Adevărat?

– Da. Să discutăm despre biletul tău de întoarcere.

– Da, făcu, din nou, Faith, așteptând emoționată.

– L-am refuzat.

– Refuzat? întrebă ea ca-ntr-un ecou.

– E poate, de neiertat că am luat această decizie de unul singur, dar când am fost sunat de la aeroport pentru a mi se spune când pot avea un bilet pentru Sydney, am simțit că nu vreau să pleci și… am spus că nu mai am nevoie de bilet…

– Dar.. cum.. senhor?

– M-am temut.

– Nu înțeleg…

– S-au întâmplat atât de multe în ultima vreme și cum sunt o persoană sensibilă, am început să mă tem… Pentru Juanita, bineînțeles.

Urma anunțul la care se așteptase de atât de mult timp?

– Probabil ai realizat, dincolo de toată durerea care a fost în această casă în ultimele zile, că printre noi există, totuși cineva extrem de fericit…

Era absurd să pretindă că nu a văzut nimic, astfel că întrebă:

– Juanita?

– Da. E strălucitoare și cum altfel, de vreme ce e îndrăgostită.

– E oficial? întrebă Faith.

– Va fi. Dar am ținut să-ți vorbesc înaintea acestui fericit anunț.

– Mulțumesc și… felicitări, senhor.

– Felicitări? Pentru ce? Pentru că sunt oaspetele acestei îndrăgostite?

– Și… pentru că-i veți fi partener… murmură Faith.

– Partener? Dar e incredibil… Să nu-mi spui că ai crezut că eu și Juanita…

– Ba da, bâigui Faith.

– Prostuuuțo!… E vorba despre doctorul nostru.

– Luis?

– Nimeni altul. Nu-mi spune că tonul vocii tale înseamnă că vestea asta ți-a rupt inima pentru că eu sunt nespus de fericit. Nu era potrivit pentru tine, micuțo.

– Dar cum puteți ști ce fel de bărbat e potrivit pentru mine?

– Nimeni n-ar putea ști mai bine decât mine, răspunse el, calm. Dar nu e momentul să vorbim despre asta, acum. Mai întâi să-i vedem pe Juanita și pe Luis logodiți. Dar se pare că nu te prea bucuri pentru ei. Aș vrea să fiu sigur că ești la fel de bucuroasă, ca mine.

– Ah, sunt fericită. Mai mult decât fericită. Dar credeți că va ține această relația?

– Ai dubii?

– Da și nu.

– Spune-mi de ce da, mai întâi.

– Luis e și el îndrăgostit? A vorbit prea des despre dorința lui de a avea un castel.

Marqués începu să se scuture de râs în scaunul lui.

– Iartă-mă, senhorita, dar – ce copil poți fi!… Sigur că l-am

auzit și eu spunând asta de multe ori și sigur nu va avea nicio obiecție asupra casei Juanitei, dar tinerii spun multe năzbâtii. Când am fost tânăr, am spus și eu destule.

– Dar sunteți tânăr, senhor.

– Sunt mai bătrân decât doctorul Montales.

– Nu îmi păreți, deloc, bătrân.

– Ah, nu?

– Asta înseamnă că mă privești – cum să spun să mă-nțelegi exact? – dintr-un unghi avantajos?

– Nu. Pur și simplu nu păreți și nu sunteți bătrân.

– Să ne întoarcem la oile noastre. Luis e o persoană destul de gravă și de serioasă, să știi, chiar dacă nu pare. E un tânăr extrem de responsabil. E fericit, în plus, să se întoarcă în Portugalia.

– Da, dar e sigur că nu va avea o situație egală cu cea a Juanitei, acolo.

– Capacitatea lui profesională îl va ajuta să câștige respectul acolo și în plus să câștige destui bani pentru ca Juanita să fie mulțumită, spuse Marqués.

– Dar – Juanita e într-adevăr îndrăgostită de Luis?

– Mă surprinde întrebarea ta, Fidelia. Tu trebuia să-ți dai seama mai bine decât mine.

– Dar ea a venit aici pentru… pentru dumneavoastră, sir.

– Da, e adevărat, dar a fost instigată de tia.

– Da, dar cred că a fost și ea de acord cu asta.

– Nu trebuie s-o blamezi. S-a conformat unor reguli tradiționale, ca orice tânără portugheză. Eu însă nu mai sunt de acord cu aceste tradiții și nu mă mai supun lor.

– Înseamnă că nu v-ați fi căsătorit cu ea?

– Nu, dar aș fi făcut astfel ca ea să nu se simtă rănită de refuzul meu. De-asta am luat vaporul din Australia și nu am venit cu avionul. Pentru a nu ajunge aici atât de repede și încercam, astfel să o fac pe mătușa mea să se răzgândească. Eu și Juanita nu am fost niciodată atrași unul de celălalt, ca bărbat și femeie. Acum să vorbim despre mătușa mea și despre tine, Fidelia.

– Despre mine?

– Da, modul în care ai vorbit cu ea, a pus-o serios pe gânduri.

– Ah, regret, n-am vrut să…

– Regreți?… E mai bine să vorbești cu ea. Te așteaptă.

– Acum?

– Da, dar lasă-mă să spun ce am de spus, mai întâi. Lasă-mă să-ți explic de ce am refuzat biletul tău de avion. Juanita vrea să fii prezentă la logodna ei.

– Căsătoria va avea loc în Hong Kong?

– Nu. În Portugalia și intenționez ca noi…

Marqués se opri brusc.

– Senhor?

– Îți voi spune mai târziu.

– Dar ...

– Du-te să vorbești cu senhora, acum.

– Nu vroiam să mai rămân…

– Dar acum vrei?

– Pentru Juanita.

– Nici nu ți-am cerut să rămâi pentru alte motive… Deocamdată…

În fața apartamentului bătrânei doamne, Faith se opri… Nu avea niciun chef să-și zâmbească de complezență. Vru să plece mai departe, dar în acel moment, senhora deschise ușa:

– Ah, domnișoară Blake. Te rog, intră. Vreau să-ți spun că îmi pare foarte, foarte rău, spuse ea, ducându-și mâna la inimă. Dar războiul dintre noi mi-a deschis ochii.

– Cum, senhora?

– M-ai făcut să simt că nu mă gândesc la dragoste, pentru că eu însămi am pierdut-o, cu foarte mulți ani în urmă. Da, sunt bătrână acum, dar aș fi putut să mă căsătoresc dintr-o dragoste foarte mare, nu din mândrie, așa cum am făcut-o cu soțul meu… Înaintea lui am iubit pe cineva la care n-am avut curajul să recunosc că mă gândesc chiar și la această vârstă înaintată, într-un mod cu totul diferit de modul în care m-am gândit, întotdeauna la soțul meu… Discuția avută cu dumneata m-a făcut să privesc cu sinceritate înăuntrul meu, spuse ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Văd acum această dragoste la Juanita și ai avut dreptate – trebuie să fiu.. și chiar sunt, foarte mândră că a ales dragostea.

Într-un impuls subit, de afecțiune pentru această sărmană ființă, Faith sări din locul în care era și o sărută pe obrajii uzi de lacrimi, după care se întoarse pe călcâie și ieși repede din cameră..

Juanita nu-și mai ascundea acum dragostea, astfel că, în momentul în care sosi Luis, înainte de cină, aceasta sări și-l îmbrățișă, de față cu Faith.

– Ah, sper că nu te afectează asta.

– Nu, de ce m-ar afecta?

– Am crezut că mă iubești, surâse Luis.

Știind că Juanita e prea îndrăgostită, pentru a-i păsa, Faith replică:

– Și eu care am crezut că tu mă iubești…

Urmă o seară foarte plăcută, în care toată lumea zâmbi fericită și mulțumită.

La un moment dat, însă, Tang Hing deschise ușa și anunță:

– Vă caută cineva, stăpâne…

– Condu-l în birou, vin și eu imediat.

– Nu, nu e pentru dumneavoastră, e pentru domnișoara.

– Pentru mine? întrebă Faith uimită.

– Domnișoara Blake îl poate vedea acolo, în biroul meu.

– Nu. Nu aștept pe nimeni. Cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să întâlnesc aici, persoana care mă caută.

– Cum dorești.

Apoi, întorcându-se spre Tang Hing replică:

– Ai auzit ce a spus domnișoara.

– Da, stăpâne.

După numai câteva momente, Tang Hing se întoarse și Faith făcu fețe, fețe, văzând cine îl însoțește.

Craig Collinson era acum chiar în fața ei.

Capitolul 14

Păru o viață de om până când Craig și Faith se retraseră în biroul lui Marqués, deși trecură doar cinci minute de la reîntâlnirea lor.

Faith își aminti ca prin vis că se apropie de el, îi întinse mâna și i-l prezentă, apoi, lui Marqués.

– Sunt sigur că ne-am mai văzut undeva, domnule Collinson.

– Adevărat?

– Da, de fapt doar eu v-am văzut. În Sydney.

– Și… vă amintiți de mine? întrebă Craig, impresionat.

– Erați cu domnișoara Blake.

– Ați venit cu avionul, sau cu vaporul?

– Cu avionul.

– Ați călătorit bine?

– Da, mulțumesc.

După acest dialog convențional, Marqués îi lăsă singuri în biroul său.

Craig se apropie imediat de Faith și o cuprinse de mijloc. Aceasta, însă, se retrase imediat.

– Nu e ceea ce crezi tu, spuse Craig.

– Atunci ce este? De ce ai venit aici? De ce ai părăsit-o pe Beth?

Faith se retrase încă un pas înapoi și îl întrebă din nou:

– Ai părăsit-o pe Beth?

– Da, spuse el sec. Și nu mă întreba cum de sunt aici. Nu știu… Probabil așa trebuia să se-ntâmple. M-am dus la agenția de bilete de avion, am pus banii pe care-i aveam în buzunar pe tejghea și am întrebat cât de departe pot să ajung cu acei bani.

Dar cum se făcea că a ajuns chiar aici? Probabil a cerut chiar el această destinație, se gândi Faith.

– Nu ai cerut chiar tu un bilet pentru Hong Kong?

– Poate că am făcut-o, nu-mi mai amintesc. Eu… doar am vrut să plec cât mai departe de acolo… Eram… terminat, Faith.

Într-adevăr, constată tânăra… Fața lui frumoasă și atât de proaspătă, altădată, acum arăta extrem de obosită.

– Spune-mi tot ceea ce s-a întâmplat, Craig, îl rugă Faith.

– Ți-am explicat, deja, Faith. Eram sfârșit. Am vrut să tai răul de la rădăcină.

– Ai sunat-o pe Beth?

– Nu. M-am dus direct la ea, dar în loc de orice alt salut de bun venit, Beth m-a întrebat de ce mi-am cheltuit banii să merg la ea și de nu am folosit acești bani pentru a merge la… la…

Craig trecu de partea cealaltă a biroului și-și puse palmele pe spătarul fotoliului lui Marqués.

– Nu mai are importanță ce s-a întâmplat, Faith, continuă el.

Beth nu mă iubește… Nu m-a iubit niciodată. Nici nu știu dacă poate să iubească pe cineva. Tot ceea ce-și dorește e o căsuță cu grădină și o bucătărioară zugrăvită în alb și albastru.

– Dar i-ai spus că o iubești?

– Nu, când mi-am dat seama că orice bărbat care i-ar oferi confortul pe care și-l dorește ar fi bun pentru ea, am plecat.

Urmă o tăcere lungă și apăsătoare. Faith se gândi la viața pe care o avusese Beth înainte de a-l fi întâlnit pe Craig. Fusese foarte săracă. Nu era același gen de sărăcie, ca aici, la Hong Kong, dar, oricum, efortul de a trăi normal într-o țară prosperă cum era Australia, o marcase. Tatăl ei murise și tot ceea ce lăsase ca moștenire soției și ficei lui fusese un sac plin de chitanțe neachitate. După moartea mamei sale, la scurt timp după ce-și pierduse tatăl, datoriile erau plătite, dar lui Beth nu-i rămăsese niciun ban.

Faith știa toate acestea și cunoștea dorința prietenei sale de a găsi pe cineva care-i putea oferi o viață lipsită de griji. Acest fapt se transformase într-o adevărată obsesie.

– Oh, Craig, spuse Faith, ai greșit foarte mult.

– Știu, răspunse bărbatul, îngândurat. Aș fi putut să-i ofer o viață decentă, știu că asta își dorește, dar aș fi vrut să văd că mă iubește… Acum… sunt falit… Sau voi fi după ce voi plăti hotelul la care mi-am făcut rezervarea. Am renunțat la tot ceea ce am avut în Sydney…

– Întoarce-te… Întoarce-te imediat la ea, spuse Faith, hotărâtă.

Craig o privi lung, după care spuse apăsat:

– Nu. Acum ea trebuie să fie cea care vine la mine.

– În curând voi pleca și eu de aici și o voi căuta. Vei veni cu mine, atunci, la ea?

– Da.

– Vom merge să-i cumperi ceva lui Beth. Acum să ne întoarcem în salon.

Craig nu mai spuse nimic și o urmă supus.

– Ah, domnule Collinson, ce onoare să te revedem, spuse Marqués, care tocmai agita clopoțelul care anunța cina.

După cină, Marqués îi spuse lui Craig că îi va face plăcere ca el să locuiască la vila sa, în perioada în care va rămâne la Hong Kong.

Din politețe, Faith se văzu nevoită să protesteze și Craig, de asemenea..

Marqués însă flutură nerăbdător din mână:

– Avem atât de multe camere goale, aici, ce sens are să locuiți la hotel? spuse Jacinto. În plus, hotelul la care mi-ați spus că v-ați rezervat camera nu e unul foarte confortabil. Pentru noi e o onoare să-l găzduim pe prietenul lui Faith.

Ce-ar mai fi putut spune Craig, într-un astfel de moment?

Așadar, bagajele australianului fură duse imediat după aceea, într-unul din nenumăratele apartamente situate de-a lungul coridorului lung și îngust.

Marqués le spuse noapte bună și se îndepărtă.

Craig fu condus în camera care-i fu rezervată, iar Faith se retrase și ea.

În următoarele zile, Marqués se arătă extrem de generos, atât cu Faith cât și cu Craig, oferindu-le tot felul de cadouri și distracții.

– E întotdeauna atât de generos? întrebă Craig.

– Da, răspunse Faith. Ai reușit, cumva, să-ți iei biletul de întoarcere?

– Jacinto mi-a spus că vrea să se ocupe el de această problemă. Cred că vrea să rămânem aici, până după logodnă.

Faith nu putu să nu observe faptul că Marqués vroia ca ea să se întoarcă în Australia însoțită de Craig. Acesta era motivul principal pentru care îl reținuse și pe acesta la logodnă, își spuse Faith.

Juanita îi ceru lui Faith să o însoțească la cumpărături, ori de câte ori ieșise până atunci, dar acum înaintea logodnei iei, când își cumpărase înzecit mai multe lucruri, Faith îi devenise de-a dreptul indispensabilă.

– Hong Kongul e extraordinar, exclamă Juanita, cu brațele încărcate de pachete. Nu mă pot stăpâni în fața atâtor minunății. Vei fi foarte mulțumită de rochia pe care o voi îmbrăca mâine, la logodnă.

– Mâine? întrebă Faith uimită.

– Da, ai uitat?

Faith nu uitase, dar pur și simplu nu i se spusese data ceremoniei. Însemna că în ziua imediat următoare evenimentului, ea și Craig se vor întoarce în Australia.

– Ah, mai bine nu-ți spuneam. Trebuia să fie o surpriză, comentă Juanita.

– Vei îmbrăca rochia de mireasă?

– Da, așa se face. Voi îmbrăca o mantie pe care a purtat-o mama mea. O să-ți placă.

– Ah, dar eu nu voi fi acolo.

– Ba da, vei fi. Trebuie. Am hotărât că vei fi una dintre

domnișoarele de onoare. Voi avea o mulțime de alte domnișoare, toate rudele mele, dar m-am gândit ce frumos va fi să o am ca domnișoară de onoare și pe prietena mea. Vei fi domnișoara mea de onoare, draga mea prietenă?

– În Hong Kong?

– Nu. În Portugalia.

– Juanita dar eu mă voi întoarce acasă, după ziua de mâine.

– Și noi, ca să ne pregătim de nuntă.

– Dar eu voi pleca în Sydney.

– Dar casa fiecăruia dintre noi e acolo unde ne e inima, nu-i așa? Eu nu cred că te vei întoarce la Sydney, Fidelia.

– Ba da, crede-mă.

Când ajunseră acasă, Marqués o anunță pe Faith, imediat ce o văzu:

– Am avut, în sfârșit, succes. Miercuri, tu și cu Craig vă puteți întoarce acasă.

– Mulțumesc senhor, spuse Faith cu o voce pe care nu și-o recunoscu.

Ziua logodnei Juanitei fusese de o strălucire aparte, cu un cer mai albastru, parcă, decât niciodată.

Faith privi pe fereastră, lumina clară și senină, îndreptându-și apoi privirile spre iahtul lui Marqués, care se vedea foarte bine din unghiul în care se afla.

Inima i se strânse însă cu putere, când își aminti cuvintele bărbatului care conduse iahtul la întoarcerea lor din Macao…

„ Și atunci fusese o zi la fel de frumoasă. Apoi, dintr-o dată, se porni un vânt năpraznic"…

Faith se întrebă de ce își aminti tocmai în acea zi acele cuvinte… Nu era nicio pală de vânt.

Ceremonia urma să se țină în casa lui Marqués, iar invitații erau așteptați imediat după-prânz.

Faith se bucură să constate că în ciuda faptului că Marqués avea foarte multe obligații cu acel prilej, nu uitase nimic și pe nimeni.

Linda fusese și ea invitată și era însoțită de un tânăr absolut adorabil. Cele două tinere surori medicale veniseră și ele, de asemenea, cu însoțitori.

Tang Hing și Tang San erau însoțiți de toți copiii lor. La acest fapt doar Marqués s-ar fi putut gândi, își spuse Faith.

Juanita ieși din camera ei, îmbrăcată toată în albastru.

Faith îi aminti imediat:

– Albastrul e culoarea dragostei adevărate.

– Da. Am vrut să mă îmbrac în albastru, din această cauză, dar am crezut mai întâi că sunt prea închisă la culoare pentru asta. Am găsit însă nuanța asta deschisă, care cred că îmi vine bine, nu-i așa?

– Da, arăți minunat, răspunse Faith.

Două inele de aur fuseseră așezate pe o pernă de catifea, după care începură rugăciunile. Tinerii își schimbară inelele, avându-i de o parte și de alta pe senhora și pe Marqués, care îi sărutară imediat ce îi văzură logodiți.

Faith stătu ceva mai departe, alături de Craig, care arăta nespus de nefericit.

În afară de ei doi, însă, toată lumea în jurul lor strălucea de fericire.

La banchetul dat în onoarea tinerilor proaspăt logodiți,

Marqués veni lângă Faith și o întrebă cu un zâmbet ușor în colțul gurii:

– Și tu…domnișoară Blake? Vei schimba și tu inelele?

– Eu nu am primit niciun inel, senhor.

– Cât de formaliști suntem astăzi, răspunse el.

Faith nu răspunse, dar imediat după aceea urcă în camera ei și începu să-și facă bagajele, după care stinse lumina. Dacă o va căuta cineva, se gândi ea, nu va răspunde.

Nu îi fu dat însă să se odihnească, în acea noapte. Și nimănui din casă. Și nici din Hong Kong…

La ora zece fix, apărură primele semne că se va apropia taifunul.

Capitolul 15

În timpul după amiezii următoare, Faith se uită cu tristețe de pe fereastra salonului, la urmele vântului de până atunci.

– Dacă asculți cu atenție, Faith, vei auzi sunetul înfundat care pregătește dezastrul, spuse Marqués.

– Ce tot spui acolo, Jacinto? interveni senhora. A trecut totul. Cerul e senin.

– Doar preliminariile au trecut, mătușă Anna. A fost doar o pauză de respiro pentru a se pregăti ceea ce va veni. Întotdeauna e așa. Luis se apropie de Juanita, pentru a fi lângă ea în momentul în care va începe totul. Știa foarte bine cum se vor petrece lucrurile, astfel că nu fu nevoie să întrebe așa cum făcu Craig:

– Când va începe, Jacinto?

– Foarte curând. Așa se și întâmplă.

Totul începu extrem de lin… Câteva frunze se mișcară, încet, ici și colo în pomii din grădină, după care crengile fură aplecate de vânt din ce în ce mai mult, iar apoi ploaia începu să răpăie în

fereastră cu o viteză din ce în ce mai mare.

Senhora deveni foarte emoționată, astfel că Faith o duse în camera ei și îi administră un sedativ.

Când se întoarse în salon, Craig era la fereastră și privea cu nervozitate afară. Se gândea desigur la Beth, își spuse Faith și la nebunia de a fi plecat de lângă ea.

Juanita era extrem de liniștită în brațele lui Luis.

– Senhorita, întrebă Marqués venind lângă ea. Ți-e frică?

– Nu, răspunse Faith.

– Atunci vino și uită-te la ceea ce se petrece.

Faith se uită surprinsă la golul care rămăsese în locul mării.

– Unde a dispărut apa?

– S-a retras. Iar când va reveni numai Dumnezeu știe cât de mari vor fi valurile.

– Nu se poate face nimic pentru a evita pericolul?

– Nimic. Absolut nimic.

Faith privi din nou spre port și își duse uimită, mâna la gură.

Marqués îi luă mâna într-a lui și priviră împreună, din nou, pe fereastră valul uriaș care porni dinspre mare și se revărsă peste oraș, măturând tot ceea ce întâlni în cale, ca și cum Hong Kongul ar fi fost doar un oraș de cuburi, într-un joc de copii.

O cascadă colorată, uriașă, se apropia cu putere de Peak.

Apoi, dintr-o dată, valul enorm se retrase, vântul încetă și marea se liniști.

Cerul era acum atât de senin, ca și cum nimic nu se întâmplase.

– Altă… pauză, segñor?

– Nu. Acum a trecut.

Capitolul 16

În dimineața care urmă taifunului, după ce lucrurile se restabiliră, cât de cât în China, în timp ce se aflau cu toții în salon, comentând cele întâmplate, Tang Hing intră cu o telegramă în mâini:

– Pentru domnul australian, spuse el.

Craig îl privi cu surpriză.

– Dar nu știe nimeni că sunt aici.

– Telegrama a fost probabil trimisă la hotelul la care ai vrut să tragi, spuse Marqués.

– Nu știa nimeni unde intenționam să mă cazez.

– Compania aeriană cu care ai venit s-a interesat, probabil, de tot și a dat toate informațiile, atunci când i-au fost cerute. Acum vrei să te retragi dumneata sau să ne retragem noi, pentru a putea vedea liniștit ce anume ți s-a transmis?

– Ah, e chiar atât de rău? întrebă Craig.

– Nu. Doar… de necrezut…

Faith îi luă telegrama din mâini și citi cu voce tare:

„ Nu te întoarce. Stop. Voi veni eu la tine. Stop. Beth."

– Minunat, exclamă Faith, dar Craig încă nu-și revenise din surpriză.

Beth ajunse în ziua imediat următoare.

Faith o așteptă la aeroportul Kai Tak, bucuroasă că îl convinsese pe Craig să nu o însoțească.

În mașină cele două fete putuseră, astfel, să vorbească liniștite:

– E o surpriză? întrebă Beth, puțin cam ironică.

– Dacă vrei un răspuns cinstit, da, dar una foarte plăcută.

– Asta e reacția ta, dar Craig nu cred că e de aceeași părere.

– Reacția lui Craig o vei vedea tu singură.

– De-asta am și venit. Cred că mă poți ajuta.

– În ce fel?

– L-ai văzut de multe ori în Sydney.

– Da, Beth, de-asta am și plecat de acolo, dar Craig nu pentru mine a venit aici.

– Știu.

Faith aruncă o privire pe fereastră. În ciuda pierderilor imense, viața își reluă repede cursul, iar acum, se gândi ea, Beth nu putea realiza cu adevărat ceea ce fusese.

– Iubito, nu-l mai face să creadă că te interesează doar o bucătărie cu hotă și totul va fi foarte bine.

– Dar știi cât de importantă e asta pentru mine… Eram foarte mică, mama era foarte săracă și bucătăria noastră…

– Știu totul draga mea…

– Sunt nebună?

– Doar puțin sărită, râse Faith și trase mașina în fața casei lui Marqués.

Craig nu le aștepta și Marqués le conduse în salon.

– Senhorita… Poți veni în birul meu? întrebă Marqués, palid.

Faith se ridică imediat și îl urmă îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat, senhor?

– Nu era ușor… Erau două căi…

– Ce vreți să spuneți?

– Tia a fost cea care mi-a deschis ochii cu privire la Collinson… Și la tine…

– La mine? Nu înțeleg.

– După ce ai plecat la aeroport am avut o mică discuție cu Craig. Mi-a vorbit foarte franc. L-ai întâlnit în timp ce el era logodit, Faith.

– Cu prietena mea.

– Și ți s-a părut corect?

– Dar n-a fost nimic între mine și Craig.

– Poate, dar în Portugalia o fată nu face așa ceva.

– El nu era portughez și dumneavoastră… dumneavoastră…

– Da?

– Dumneavoastră de ce v-ați ținut după mine dacă ați crezut că sunt logodită?

– Nu cred că am făcut asta, senhorita.

– Nu?

– Hai să vorbim de tia, acum. Ceea ce mi-a spus e complet diferit de ceea ce, mi-a spus Craig. El mi-a spus că o iubește pe Beth și că doar singurătatea l-a făcut să te vadă pe tine în Sydney.

– E adevărat.

– Dar tia mi-a spus că tu i-ai mărturisit altceva. Va pleca mâine și mi-a spus că îi pare foarte rău pentru mine, după cele spuse de tine.

– Ce anume i-am spus?

– Că ai un logodnic în Sydney.

– Da, I-am spus asta.

– La cine te-ai referit?

– La Craig.

– Ai mințit?

– Am vrut să-mi scap pielea, senhor.

– Ai mințit!…

– Da.

– Nu ai pe nimeni?

– Nu. Dar ce sunt toate aceste întrebări?

– Beth te-a suspectat?

– Nu. A fost o ducesă, în acest sens.

– Ducesă? Cred că nu-mi voi înțelege niciodată soția australiancă.

Trecură câteva minute până când Faith realiză ce anume spusese Marqués. Apoi…

Jacinto o luă în brațe și spuse printre sărutări că știuse asta de când o văzuse în parc, în Sydney.

– Dar.. cum puteați ști? Nu puteai ști asta, Jacinto, repetă ea.

– Windana. Ce cale?… Oh, ba da…iubito…

– Dar a fost doar o coincidență că ne-am întâlnit, apoi.

– Ai simțit bine că eu am rămas un portughez, înăuntrul meu.

Un portughez simte când vede o femeie că e Ea… Și doar Ea… Nimeni alta. Te-am iubit din acel moment.

Marqués o îmbrățișă cu putere.

Ah, se întrebă Faith, erau toate acestea adevărate?

Atingerea lui… Atât de puternică și totuși atât de fină.

Ca atingerea de mătase…

– Am citit întotdeauna în sufletul tău, îi mărturisi el…

Da, își spuse ea și așa va fi mereu…

Sfârșit